

AUTHOR ISAIAH BEN JOSEPH

NO. 1842

TITLE HAYYE HA-NEFESH

RR _____

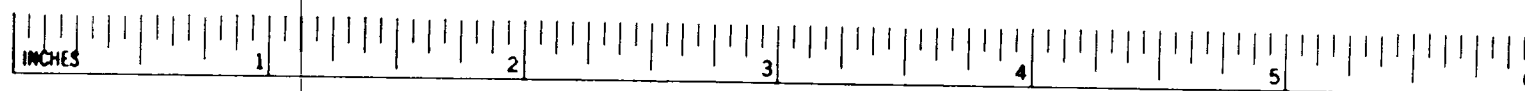
IMPRINT 16TH CENTURY

CALL NO. _____

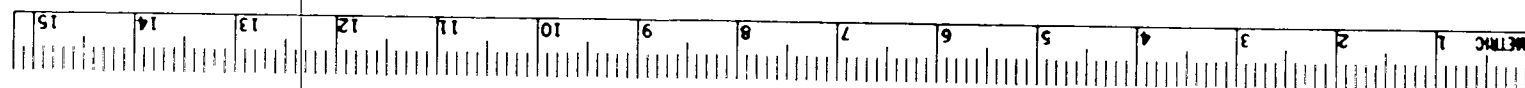
DATE MICROFILMED _____

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

C2399

FILMED FOR THE JEWISH THEOLOGICAL SEMINARY OF AMERICA

XEROX University Microfilms, Inc.
A SUBSIDIARY OF XEROX CORPORATION

חיי הנפש לפני שבו דעת החיות נפשם אע"פ
 הנאשכים אחריהם כי חיים הם למנוע צייתם
 ולא יבושנו כל קוניהם ככתנו כי מצאנו מינה
 חיים וחלקתנו לה ספרים ואלה פרשיהם:
 הספר הראשון כללתי בו רוב בנות חכמת
 האלהית ומראתי שמו עץ חיים: הספר
 השני כללתי בו ראיות חדוש העולם ומראתי
 שמו ספר הדעת: הספר הג' כללתי בו סוד
 קצת האלמות אשר בתלמודנו הנבלי וגם
 פירוט התמלות ומראתי שמו ספר גן עדן:
 הספר ה"ד כללתי בו פירוט מעשה בראשית
 ומראתי שמו ספר הכבוד: הספר ה"ה כללתי
 בו פירוט מעשה מדבנה והוא פירוט ספר
 מרקי היכלות ומראתי שמו ספר אונ' ה"ו:
 הספר ה"ז כללתי בו פירוט המעשה

בט"ו אלהי ישראל למוסאגדיה רוחו לפתח
 את זה המאמ שיכתבה ויגל סדר עבתתי ולא
 וכדי ספריו זה מזה אך יסגל לסולם בסמול
 אחד ולא יגלה מזה המאמ אכודים אחת למי
 שלא עסק בתלמודינו הקדושה ולפי שאין לו
 ידיעה מקצת סודות התורה אפי יהי חבוב
 שכן תלמודו ולא יודוש מהם במקלו עדה אבל
 למאמ השקפת השכל עלמד למי שירצה ^{ויתקן}
 שיאמתו בלשון מוסר וברוך המקיים צווי
 משובעתי קו ובהפך המבטלים וכלו ישראל
 ותברכו ברכות שמים מעל אמר
 הקדושה דע אתה המעיין במאמדי זה
 כי עלה בלבנו להרחיב לך הקדמה
 בפתיחת זה המאמר ולהודיע לך סדר העסקת
 החכמה מדור אל דור מאדם הראשון עד ^{למעשה}

והנורא: הספר הז' כללנינו כיוון
 עשר ספירות בלימה וקראתי וקראתי
 שמו ספר הסגולה הספרות כללתי בו
 כיוון שפר יצירה וקראתי שמו ספר
 ביאור המציאות מפתח התחלת בניאור ויסוד
 אלה הספרים היותו בן עשרים שנה והשלמתו
 ואני בן עשרים וחמש שנים במדינת תידיה:
 והנה מספר פרטי הספרים בדרך משקל
 בספר עץ חיים וספר עץ הדעת
 וספר גן עדן וספר הכבוד:
 ואוצר החכמה וכתב הנורא:
 וספר הסגולה למוד תוסוף כבוד:
 וחבר עמהם לביאור המציאות
 לא לרצון דמי יוסף מנוחתו בכבוד:
 צאת המחבר והשבעתי ואני מציני

סודות אחרות עלמנות וכתב את החכמות
עיה יודע עם מה ששרטלו בנבואה בספר
ולמדם לבנו שם והיה שם בימי אנוש ושט"ו
בני אדם בימי אנוש בטעות נקראו מדד
המזלות והכוכבים ונשתכח מדקדוקם
שם האל ותעלה היה שם בן נח מלמד ספרי
החכמות במעדות ובמחברות ליהודים
מפחד אנוש והיה אברהם אבי ע"ה שוקק ^{למדת}
בבית מדרשו של שם בן נח ולמד משם ספרי
החכמות וידע למצבות האל ית ואהדותו
בדכו המוכת וקרא בשם יוט אל עולם ער
שנרע הענין למרוד הרשע והשליכו ב
צמצון האש והצילו האל זה ונתגבא ופטר
עצבא נגלו לו סודות עליונות ותורות על
מה שהיה יודע וחגר מהכל ספר יצירה אשר

כדי שלא יורוך פסיו עמונו באומרים כי
לא היתה בינינו פסיו החכמה מקודם " אכן
עתה נבדל אתך מן האומות הללו וחס"
אנכם פסיו החכמה הם שלנו שלא מזמין
אדם הראשון נש עתה ואדרבה האומות
גבולותך מאתנו ופסיו החכמה הם שלנו
כי בשגברא אדם הראשון תחלה מחפץ אלהי
היה יודע מצואות השם ותעלה ואחדותו זה
והרחקת הגשמות מאתו ותעלה ופסיו עולם
הרוחני והגלגלי והשכל מצמצמו לפי שטותו
ברוא מבתם טומאת הזרע אכן מחלק הגלגל
וכאשר נתבא נגלו לו עוד סודות אחרות
עליונות ממה שלא ידעם קודם שיתבא
ולמדם לבנו שש ושת למדם לחטך וחטך
לעז " וכאשר נתבא נה נגלו לו כמעט כן

ופבר אמרתי שלא תבא מני שלא חכמו
 נתבא גם יעקב אלה בעלת נסועתו כמו סני
 ויחלם והנה סולם מצבוא ויעקב אבי לימד וללוי
 בנו ובחר בו משאר בניו וללוי ללמד לשמואל בלוי
 ועמרים לימדו לארוננו משה בנעיה ואהב
 נגלה אליו השכינה בלבת אש מוקד הסעו ואחרי
 אשר הגענו בזכר זה המעמד המוקדש נחייב
 בו הביאור מעט ונאמר דע כי סנה הוא אונן
 קוצים הוא כמזל אלה הגוף שבו יצר הרע ^{במחשבתו}
 קיימים לקוצים ואש הוא דמא אלה הנפש ^{המלכות}
 שגוף ומלאך השם הוא השכל הטועל השופע
 על הנפש וכל אלו נבאר בזה המאמר בעזרת
 האלילות וכאשר ראה ארוננו משה עלה את
 סדר מצואות העם כותמה ואמר כי איך
 הוא שאינה ניתבת יצר הרע ובקאותו הרמוז

ולוי

על ארץ רוב החמלי מלדעת פירושו ולומר
 את ספרו הנזכר לבני ליצחק ע"ה ולא לישמעאל
 כמאמר שדה אמת האמה הקאת ואת בנה בנין
 פרוג וזוהי האל דבריה כאשר גזר כל אשר
 תאמר אלך שדה שמע בקולה כדברי צחק וכל אשר
 יאת בדיתי אקים את יצחק ותברית הזאת
 היתה נבואה כאשר פירשנו בפסוק הנה אנכי
 ברת ברית בפני ההשגחה בפרק שבעי מגן
 הספר בהשקפת השכל ואחר שלמדו יצחק
 אבי ע"ה נתנבא כי לא ילד ותנבא משה שאף
 לו חמיו כמו שלא יתנבא בהמה וכל שאלו
 חכמה הוא בהמה על צורת אדם ויצחק אבי
 ע"ה לימוד הספר זה לבנו ועקב א"ה וכל
 שהוא היה איש יודע ציד איש שדה ויעקב
 איש תם יושב אהלנים ויהי עוסק בלימוד החכמה

אנשי הביולוסופיא ופדאטותיהם וחס
כמונתחות בהפנת לה החכמות ועלכן הזא
מותר ללמד אתו המאמ לכל מי שירצה
אומנם זה המא איתו דומה לו כלל לפי שהו
מדבר העקות עלונויות רוחניות גסדות
נבואות אשר נתעורו עיני בעלי החמה
הביולוסופיא מיריעתם לכו שלא זכו בתע
הנבואה שתנה זאת המעלה ^ללשלמי בסודות
הנבואה באומתינו הקדושה ששם עלו שבטים
שבטי יה עדות ליעדל ועל כן לא נתת ^רעות
ללמד זה המא רק לתורים השד קדוש אשר
וול תורא והטבעתי ועוד אע מחזק שבועתי
כדי שלא יורה בו אחד מן המעיוני הקד
לעצמו לכו שלא נאמרו בן הדברי באש
נדרמן וגם לא נאמרו ב דברי הביולוסופיא

בסנה מסבת מצואת הנפש הרמוק באש
ואם מדוע לא יבער הסעה והשיבו זה אל
תקרב הלום כל אל תהרהר אחר מעשו מלא
תוכל לידעם ואם תרצה לידעם של עמך
מעל תגלך כל השלך והוצא מעמך כל הקום
שכלום שבך הרמוקים במנעלים שהם
שכלום מכל מלבושי הגוף וכבוד וצנוה
מכונתנו ועתה נחזור לדברנו הראשון
ונאמר כי כאשר נתגבא אדונינו משה עה זכו
שאבות במעמד המקדוש והנורא שלמות
תורה עתבארו להם השגות עליוניות וחברו
ספרים רבים באוני החכמות עד זמן הרב
בית האטון וכשעלה גבוהר נצר הרשעוהר
אתרבות לקח לניאל חנניה מישא ועזריה
עה וגם לקח לספרי החכמות והעתיקים בלשונו

עמך
ג

עַד תִּשְׁכַּח מִשָּׁלָה שְׂמִיתוֹ

גִּפְכָּן יִסּוּר מִשְׁאוּל מִטָּה יִדְבַק עַלְלָא עֲלֵמָה

הוֹדֵעַ לְדַרְכֵי טוֹבָה לְרַב הַדְּבָה נִחְלָתוֹ

בְּשֵׁם יְיָ עֹלָם הַסֵּפֶר

הִרְאֵנוּ לָנוּ מִמֶּנּוּ חַיֵּי הַתַּפְּשׁ

וְנִקְרָא סֵפֶר עֵץ הַחַיִּים

כִּתְּחַ הַמַּחֲבֵר וְאֵל יְהוֹי שֶׁנֶּסֶט מְבוֹרֵךְ מֵעַתָּה
נַעֲדֵשׁ שְׁלֹם הַנַּעֲלָה עַל כָּל תַּלְמֵה וְאִין לְמִדְמוֹת

תַּלְמֵה לְכֹּהֵן שְׁהוּא מִמֵּיבֵי הַמִּצְוֹת הַלְלוּלָה

הַמַּצְבֵּימ בְּלַעֲרִין הֵם אִפְשָׁרִי הַמִּשְׁאוּר

הַבְּרִיאַת שׁ מֵאִין וְלֹא תִשׁוּרְהוּ עֵינֵי הַבְּחֵר

בְּאֵימִם מִכָּל נִבְרָאוֹת וְהַמִּעֲלָהוּ עַל כָּל מִצְוֹת

בְּחִכְמָה וּבְתַבְּוֹה וּבְרֵעֵת וּבְרִיבּוּר וּרְבוּבֵי

שְׁלֹמֹת תִּשְׁכַּע עַל נֶפֶשׁ נִבְיָאוֹ הַאֲמֵת הוּא

צוואיו

ודאיותיהם שרופות הקדוים דק עמקרים

אחרי דרישה ותקדוה רבה נעיון השנה דקה

ניבלויות ועלפן אול תטעה שתוכל להבין

דבריו בפנים וכעמו שלט אכן הסוד ^{החוד} בה

בה והנה בה דבולא בה ובת תקדוה סגולה בה

ומעלת לא תהיה שאון לך מדה טובה הימנה

ולפי ש צערא אגרא שמוד מצותי אהוד

ועתה אהל בפתחת הספרים שדי שגוה

אלהים יעזר לנו אמן ^{החוד} כדוד יטל שפאנו

מגורעי סודו וסתרותיו הוא יעזור עבדו

לבאר את מקצת בעולותינו וסודותינו הבמות

האלהים יאמר ראות מה שאחד הטבעי והבמות

הטבעי נקראת מעש ברואיות והכבוד

האלהים נקראת מעשה מרובה ^{החוד} יי יי

משכיל ידענוש אורה חיים

צד

הבאר היטב
פ' חבלה
לפי וזע
הכבוד הטבע
הוא אה
למעלה כראיות
הוא כפי פולק האלה
השנה רבה במסד כזהקור
בפניו שחזר לעבדו הטבע
הוא כפי הטבע והוא
הוא הטבע ג' אה

גבון סלח נבונים

הנו כלשי ויהי יקר כמוקה מאד ראוב
 לשלחואל קנינים : לויק עם תבועה
 עם שררה כללים בו לקאת קהודגש
 לרודנים : יחיהלו בנו משח אלהים
 ובנים יהיה רואה לבנים : ואחוז
 מרדכי יקבה לקודות בתורת אל ומג
 ומשכטום ודינים : ועל שונאם
 תהי שופך עננה : וסרו מאקובם כל יגונים :
 ונדקן לאדוני האדונים בקול
 ששור וקול עוגב ומינים : עליכ
 נפחו עיני עבריו להפיק את סתריו הק
 אשונים : ובעים חצבה מפס יקרז
 הילוך לב משרתיו לו מבעים : לקאת מאה
 ישעיה בן יהושף : ונה אלאל לאקפת ואתם :

מזבחר הנבדלים וראש הנמצאים נארוך

מבני אדם האצילים והאחרונים אדונינו

משה רבינו ועל שאר אנשי צדקנו וטובי

תורתנו המזיקי דתנו ויהיה אלוהינו שיר

לך יתדבה נחלתנו : מרו צדיק עץ חיים

הרב משכיל אלו הגן דעתיו בשושנים

ומיני מעדנים : ותכשנש את בתות

גן ותלבש כסות הבין וידבו לך שעזים :

בעץ חיים הגה תמיד ותרחק אחי

על ראש כלל אויביו ועווינים :

ואסתובל להפון את דבריו " קדי

מכיר לחצר המעונים :

אזו תחכה בסובת אל ועתק ידך

תחיה דשנים דעננים :

מחובר הוא עליו שם שר וגדולי אלוהו

נדון

לחדר לך מזאנו אחד מהם והוא זה להטת
 לך למשיב נפש ויודעו ימצא תענוג עולם
 ואכל וחי לעולם ולזה קראתו **מבר** עץ חיים
 תדעני אורח חיים שובע שמחות אצבעך
 נע בימי נע: **ד' ל' ב' מ' ו' ש' ע' ס' ב' ח' כ' מ' נ' ש' צ' כ' פ' ק' ט' י' י"א י"ב י"ג י"ד י"ה י"ו י"ז י"ח י"ט י"י**
 כמות החכמות צריך לו שניצור תולדה
 לאותו החכמה כפי שיקו לו השקפה בבקשת
 אותה החכמה וגם יעמוד על שערים ושאלות
 של אותה החכמה ככל ואם לא תקנה בקשתו
הכל והשלישי צריך שניצור נגות אנה
החכמה ואם לא סבלות גמורה: ובקשת סבלות
 גמורה הנק' בערביו מלב מנהול הוא שקר
 לא שאין הנפש מוצאת עליה והשני צריך
 שניצור נגות אותה החכמה ואם לא תקנה
 בקשתו הכל: והשלישי צריך שניצור נגות

וְצִדְקָה וְיוֹסֵף וְיִשְׁמָרְךָ

נאם עבד התורה ישעיהו המכונה בספרם
בן הדב לבי יוסף זל"כ כאשר הפערתה בני
חכם חרושים ונבון לחשים וראש השלושים
ושד החמושים ומשפחותיך בחכמי חגורים
חמושים ודבריך תאות הנפשות כי אתה
איש פאיש ובניך של חרושים אשר אל אל
נגשים מורף אליהו הלוי בן הרב הקדוש
הדיין רבב הנמול הלוי לחבר לך ספרו עות
אמרנו עפר ממשן עץ חיים וכריו אמנו
הכופר ויכריחונו הסדיך היקרים לעול
במים אדירים ולהעלות פנינו אמנו
והחלתי לעיין בספר החכמי והפילוסופי
והחכמי זהם עתוספה ליהבנה דקה ללא
זינגהו כיאם לפושט העצם ועלה ברעתי

לחבר

העלול מורה על מצוות העלה על זה הוצרך
שנבדא באלות לאב העלמות בו הם מורים
על מצואותיות ואם תשאל ופניו לא
ברא עולם אחר אכן ברא ג' עולמו שמו לפני
שהוא ית בתבלות השלמות צריך להיות כעו
כן מעשה בתבלות השלמות ועל כן ברא ג'
עולמו שהוא רוחו וגלגלי ושכל ולפי שהוא
ית אינה גשם על כן הוצרך שעולם האלון
יהיה מובדל מהגוף ולפי שעולמו ושלנו
קצת דמיון למצואותם ית איך אינו כלל
אם יבדא באל ית דבר שדומה לו ועל כן ה
הוצרך שברא עולם הגלגלי ולפי שהוא ות
והוא צריך ג' שיהיה מעשה הים והתענה
בזאת סגת החיים על כן הוצרכו הגלגלים לחיותם
מתנועעים וסבת תנועתם הוא חקם פאשר

אותה החל הקראית ערבו מונע עלם לפי
שדריעת הפרש בין חכמה לחכ הוא ^{בדיעות}
נשואן כ על דרך משל הנאת ידיעת ^{חכמת}
אנלודות הוא ליעת מציאות האל יתעלה
ונשואו הוא מיום אחרותו הנקל בערבי
בלת לוחד אינהוזהותו הרחיקת הגשמית
הנק בע אפעד א גם מאניה והמחשת השעות
הנק בעד אנבארש תענה וזמה מחשבתנו
והשגתנו בשנעיין בענינים האלהיים וצדדי
הרוחניים בענין הפטלק שונעין בשמש
כי באמת לא נוכל להשיג מאותו האור
כלום מפני חולשת מאור עינינו ורוח צדיות
השמש כן השגתינו היא חלושה מאד ^{בדיעות}
דברים הרוחניים ומהצעת ענינים קלחים
אמנם ידענו זה המעט כי בעבור שמציאות

העלול

הדא שונה וקה עיתר המנועה אין עלם ונתן
 תמונה ואין קצה לתבונה פאם אינעלי חנה ט
 ות עלם אותמועה היה גוף והיה אפשר להשיגו
 לכי שכל גוף ישלן קץ ותכליות וגם יתגלגל
 מן הנמצאי דמוקוהוא ית אין לו שום דמוק
 ואינע¹² דומה לא לוסודות ולא לחומריהם ולא
 לגלגלים ולא לכוכבים ולא לחומריהם הנקרא
 הוולו ולא לשכל הפועל ולא לנפש ולא למלאכי
 ולא לשפע שלהם אכן הוא ית סבת מציאותו
 כולם ועלתם ואם היה לונית שום דומה היה
 אפשר להשתגוג לא היה הוא הצודא ועל
 דאמרת ואלמו תדמונ ואסוה וגו' ואור
 ואלמו תדמונ אלמה דמות תע לו אסוה
 גאאחד אחרות פשוטה ככת שמענישנים
 וט אחר ואינן היה אפשר שיהיו עני אלקות

קברנו בספר מכתב הלימוד ומסבת תנעתם
 מתעדיבם היסודות יהודי והתעדיבם הוא סבת
 היותם ופירוש האסבת הפסדס ואלה העצמות
 המה בעלות בששת סבות והמה על ששת
 מדרגות: הסבא הראשונה הוא האלה ית' והוא
 העיט אשר הוא סיבת הסבות ועילת העילת
 כאשר בארנו בספר מכתב הלימוד שהברנו
 כגון שלא ימצא העלה לא ימצא העלול הוא
 צוד קדמון ממצא ומנהיג הנמצא וכלם
 וידי המתשבות והפועלים קצרת מלחשיגו
 ית ועל פה נקל שמו ית אפיס המתשבות
 שכל המתשבות והפועלים בהשגת מטענת
 הוא אכס ותנהו ואפי' צודי הדעות הנפשות
 שהם למעלה מכל הנמצא כי אגם יכולים
 לפשעם עצם אמנתו נתע כראו והוא ^{במדרגה}

הראשונה

חלקות שלות רבות ובסוף מנוע פעשן
 בהשגל שלות אל שלה אחת ואין עליה ^{ה' אדמת}
 לו וזה היא " האלה יתע ויתרומם נזה הוא
 תכלות המבוקש וגב יתחייב זה השלה אחד
 כאשר אמרנו ועל כן גזר ית ואין אלהים
 עמדי " ומזה הסבה הראשונה שאמרנו בענין
 בפה וגבורה המעלה הראשונה בעולם המלאכי
 שפע אחד עולה שהוא שכל המועל של שכלו
 הנפרדים הנקראו מלאכי ונקרא השפופות
 הוא כח עליון לפי שהוא כתר עליונים והוא
 עומד בכסא הכבוד וקראו רבנן ע"ה אמפלקרוא
 הוא אורה ומלת אמפלקרוא היא המראה שהאדם
 עם הצורה וכמו כן גם זה השפע העליון הוא
 שבת ידיעת עולות העולות ית ויתב חכמה
 ונסתכל אדונינו משה רבינו ע"ה כשרצה לדעת

הוא מתחייב בחכמה שהיה להם ענין אחר
שדעתם כלל בו סמיו שהיא כי אלוה אחר היה
לזכרון השמש והיה בורא נוס ואלוה אחר היה
מעבוד השמש והיה בורא תלילה ואנו תלמים
שתנועת הגלגל הוא כצוף תמיד נשחי בלמי
במסך כלל ואו אפ"ש שיתנועע מעצמו אם
לא ימעהו דולתו ואם יהיו המנועים שנים
ועטרך שיהו ביניה המתנה ומנוחה ואפ"ש
שקוץ הגלגל כהרף עין שאם ינוח מהרף עין
יחדב העולם ועוד אולי הוב אפשר שיהיו
שתי אלוהות אם כן היה כל אחד מהם סגור
מציאות עצמו כי או אפ"ש שהיה להם יחיד
אחד קודם להם כי אם כן יהיה כממציעו הוא
היה אלוה והוא העליות במצואן לו הנמשך
בו היכלה תהיה לעולם אחת ומעלה אחת
משקיות

שונות

פ

זה השכל העליון ועליו במח' יחזקאל הנבואה
 ודמות על ראשי החיה רקיע וזה רקיע אינו
 גוף אבל הנבוא ראה המוח שריו שובק ממנו
 המוח שכל וזה הרקיע הוא אור השכל החגיר
 החוסף על הכל ששמו כשם רבו הנטווי על כח
 ראשי החיות והוא שבתו סבו שנברא ביום שש
 יהי רקיע בתוך המים ויהי מב' בוק מו' למי בוק
 צורה שיש לה דיבוק עם הגוף ובין צורה שאין
 לה דיבוק עם הגוף וכפדקו' ל' אלפעזר אוזהו
 רקיע שנברא ביום שש ל' אלפעזר אומ' הרקיע
 שכל ראשי החיות ארבע שש ודמות על ראשי
 החיה רקיע כפיך הקרח הנ' בארנים טו' בוק
 ומרגלות והוא מאיר לכל השלם כאור שהא
 מאיר בתוך הבית ובשמש הזה שקוא מאור
 בגבורתו ועורא עימיה שריו וכמוהו הצדקו

ס

יהו
 רקיע

עצם עיולת העיולת ית וות באמרו הראויניני
את סבורך והשיבו וות כולא ידאע האדם
וחו אפן צכרא ית בזה השפע העליון ועל כן
קרן עור פניו יען כו נתקדש כמלאכים ומזה
השפע גבה בידועת אמתתו וית כאשר עתו
ית גם את הדבר הזה אשר דברת אעשה ועל
זה נאמ כי ארונינו משהרעה נסתכל באספקלריא
המאורה לל שזכה בשפע העליון והשיג מה
שלא השיג אדם לפניו וגם אי אפשר שישגו
לאקוין ועל זה נאמ כי שאר הנביאו נסתכלו
באספקלריא שאינה מאירה לל בשכל הפועל
שלנו אשר נברשהו לפעם כושכל הפועל
בעירך לזה השכל העליון הוא כמין אספקלריא
שאינה מאירה לפי שאינו מורה על אמתת
עצם עיולת העיולת ותעודת כמו שמורה

למקוין

ומתוודים את עולם השכל נכח ובגבורה עם
 החלפים
 כן נקראים גבורים כמו שם גבורי נכח עד ^{ויקרא}
 גלגל כוכבים הקיימו שמים ומאכל ^{חורבת}
 שם ים וזהו שם זה הים גדול ורחב ימים ^{כמו ואמר ויקרא}
 כלומר כוכבים עם מזלות ונגד הסבה ^{השכל}
 הנקראת גבורה כלומר הנלאכים שאמר ^{שקראו}
 גבורים מעלתם רמוזה היא בחכמה וזו היא
 והגבורה ג' הסבה השלושית היא שכל הפועל
 הימוזה בבינה כו הוא סבת בינת האדם ^{וידיענת}
 ובשגתו כשפון חכמים את האור כמו שם
 לאורך נראה אור לל בשפע שהשפעתה ^{מאתך}
 עלתו ונשכול אורך ונקרא כל שון ערב עתאל
 טבאל והוא משפעת על האדם ^{מטבאל}
 וקרא אספקלריא שאינה מאירה וכתב שליון
 שקרא אספקלרוא מאירה וזאת השפע היא

כמו ואמר ויקרא
 השכל
 שקראו
 וידיענת

עתה להאיר שעתה משובלי וזהירו כזוהר
 הרקיע ועוד אלו ברוך כבוד יוט ממקומו
 שאמרו בחזות שנוטאים את הכסא און כ
 רואין אותנו שעתה הקצה בינו לבנום רקיע
 ש' דעות על ראשו החיה רקיע וכנגד זה
 השפע העליון שאמר שחקו כתר עליון בעול
 בגלגלי הוא גלגל המקיף אשר לא נוכל לרדת
 לו שיעור כמו שפירשנו בספר יסוד העיבור
 וכנגד זה הסבה הראשונה הוא הגדולה בסבה
 השנייה הם המלאכים והם רעות נפרדות
 ונקראים בערבו עמל מפארק וגם כן נקראו
 שכלים הנברלים והם במדרגה השנייה ^{לעולם}
 בעולם הגלגלי גלגל כוכבים הקיימים
 להם שונות והעתקה אין הם קיימים על עמדות
 אחר כאשר פירשתי בספר יסוד העיבור

והיא סבת הכליות והיות האדם בגוף והוא
 שליח נאמן ושליח צדיק של השם ית' אשר שלח
 לשמור את הגוף "וכנגדה בעולם המלאכה
 צדיק המורה על האמונות ובעשיות האמתה
 ישאר האדם נתיב וכנגד הסבת הרבועיות היא"
 והצניח^{טט טט טט} אל המחבר עתה ארצה להרחיב^{דברי}
 בזה הענין מעט ואומר דע אכזי כי הספירה^{טט טט טט}
 הראשונה הנק' פתח עליון והוא אור קדמון
 הוא השכל הראשון הנמצא על השכלים הנשרים
 מאת עלת העולות ית' והוא שכל הפועל שלהם
 והוא הסבה הראשונה ונק' רוח להים חיים
 והספירה השנייה נק' חכמה והיא הסבה השנייה
 ונק' שכלים נפרדים ומלאכות ומיון רוח^{הרוח}
 והספירה השלישית נקראת בינה והיא הסבה
 השלישית ונק' שכל הפועל והיא מים מרוח:

במדרגה השלישית וכנגדה בעולם הגלגלי
גלגל שבתו המורה על מיטב התבוננות והטהרה
שמתקיימת האדם על שאר ביה וזו הכתר
נתעלה אל על ראש אדון הנביא מרעה ועל קה
אנו אומן בתפלות שבת כלול תפארת בראשו
נתנה כול לא נפרד ממנו עה זה השפע לעולם
כאשר היה עת עת נפרד משאר הנביא עה
וכנגד זה הסבה השלישית היא: והתפארת
חסנה הרבועית היא הנפש המדברת ונקרא

נכס עמטקה בערבי תצור עקלי לא שורמך כלל ציור
וכונסה דבור
כזמנה היון וכלל ידועה כי אותנו הרבד הוא כמלך
הציור
העוף ובנביחת הכלב ובשאגת האריות והם
השכל והנפש
השכל והנפש עוית השור ופנהל הסוס ופעורג
האזל וכשוקק הרבובלטהק הנרא ובנביחת
המלכה וזאת הנפש היא במדרגת הרבועי

והיא

כי הקיירו לשכל המעל ששכל האנושי וביא קפי' חלבוך
 ויטונו מליו וללא כחונן אל מדראן שהיא עבת
 העלות יות כי על הכל ועל זה לא יאמ' בנסח
 וקרבן לא אלק למד ולא אלק' דל' ~~המלכות~~ ^{קודם}
 על השכלים כי אלק' למד מורה על המלאכים
 שהם שכלים נבררים ואלק' דלת מורה על
 שכל הנועל שלנו כי אם קד' הא המוה על
 עיני בורא הכל יות וית' המלאכים שהם רעות
 נבררות זן מזון נרמזו במלת חמיה ונרמזו
 ברוח ושכל הנועל שלנו נרמז במים והנפש
 אשר נרמז בחסד נרמז באכץ מפני שהוא
 מרכב בגוף שהוא עברי ובעבור כי ^{הסביבה}
 האשונה שהוא כתר עליון שהוא נרמז ^{באש}
 אלכן נאמ' בעקרו חכמת הקבלה אש זרה
 מתפשט בעת ושרל חוצה הוא מקום כמות
 ומבויץ נבשות ישראל: ^{על} על זה אני אומר

טטטטטט

הספירה הקדושה נקל חסד והיא הסבה

העצמות נפש והיא מוס ממוס ופורש

עצם פניני מלשון ספור גזרתם

הנה כל אחד ואחד מהם לפי דקותו היא ^{פעילות}

עלמה עמו בספר נצורה עשר ספירות ^{בלמה}

אחת רוח אלהים חיים שתים רוח מדות שלט

מוס מדות ארבע אש ממוס: ^{טטטטט} (נצורה אחי

אדנה עוד להרחיב לך ביאור זה הענין היקר

דין כי הכל כלול בכל רצוני לומר במציאות

העולם אשר נקרא כל הוא חיים במציאות

ושפע עולות העולות אשר נקרא כל ועלמה

נרמז סוד עלמן שהוא שכל הפועל של ^{לבו}

והוא מסבה הראשון בקיום מציאות החיים

הצדקים ביסוד החשך כי הוא האש על ^{לבו}

כדבא פירוש ^{טטטטט} וצדקו כי ה' ^{טטטטט}

ואבי ^{טטטטט} ופני

בתורתנו הקדושה בדרך דמיון ומטל כוונת
 אלהים אשר אוכלת הוא ואין בה באדם לחמתו
 ות על כל המחשבות והידיעות על שם בעל
 כן לא זכר לזה היסוד יאמנם מה שזכרנו
 ואם ארבע אש מאים כוונתו הוא כי האסר
 הוא מחלק אש כוונתו לומר כי הנפש הוא מחלק
 בודאן ותיות שמו ועל זה רמזו באש כי
 יש לו קצת דמיון אדונו ומה שאמר אש
 זה הכלל נעלה על כל הנפלאות כיהם שני
 הכבים ואין נגלה מן ההכר הקשור אהלו
 כי אומרו אש מאים לל כוונת כשט מוסוד
 יסוד יותר פשוט ונולד מן הדבר הרוחני ד
 דבר אחר יותר רוחני ונולד מהשכל הפועל
 שלנו הנפש ותב מעין הברכות אשר ממעיינו
 עתולא הברכות יהי כבוד ינוט לעולם נשיות בה

זע
אלה

יסוד

העבר

ממים

הפשוט

ט

סגבט ישד' אמתו אחרי הפרדה בין חנויה
 ועמון למעלה מן המלאכות בו מתקומה היא
 בכתב עליון כמו ש"כ כסא כבוד מרום ^{זראטון}
 מה' מתק' ואמר וכסא כבוד יתחילסו ^{ט ט ט ט} ועתה
 קוסטה לוי קוסוא אחת והיא חזקה מאד ^{בעני}
 בעלי השכל ארצה לזכרה פה ואומ' בוי אחרי
 שבתר עליון הוא רמוך באט כאש אמרנו
 אנך לא זכרו בספר יצירה לזה היסוד ^{תחלה}
 אמנם כינהו ביסודי אחר שהוא הרוח ואולי
 אחת רום אהים חוים לל' כתר עליון שמים
 רוח מרוח לל' חסמה שלש מים מרוח ה"ל
 ביעה ארבעאש ממים לל' חסוד" ועוד פלא
 אחד כוזכר ליסודי האש בסוף עראה לחבו
 מה שלא זכר לזה היסודי תחלה בעבור שה"ב
 כזה היסודי הוא כנגד עבת השלמות כאשר גזר

במדרשנו

אִם מֵאַחַר שֶׁהַמְּלָאכִים הֵם שְׂנוּם נְבִרִים
וְאֵינָם מִדְּרָכֵי שִׂיחָה לְהֵם שׁוֹם מִסְעוֹת ל
מִהֲשִׁגַת עֵלִית הַעֲלוֹת יוֹת וּתְרוּמַת אִם מִה
הוֹצֵרְכּוּ הֵם לְהִיּוֹת שְׂכַל אַחַד לְמַעַלְה מִהֵם ש
שׂוּחָה נִשְׁפַע עֲלֵיהֶם וְיִקְרָא שְׂמוֹ שְׂכַל הַכּוֹעֵל
שְׁלֵהֶם לֵל כִּי מוֹדִיָא אֹתָם מִן הַכַּח אֵל הַכּוֹעֵל
מִה צוֹרֵךְ מְצִיאוֹת שְׂכַל הַכּוֹעֵל בַּעֲבוּר הַמְּלָאכִי
אַחֲרֵי שֶׁהֵם שְׂכִלִים נְבִרִים מִן הַחֹמֶר וְאֵין
לָהֶם שׁוֹם מִנִּיעַת מִן הַהֲשָׁגָה הַתְּשׁוּבָה הַדַּע
כִּי אֵעִף שֶׁהַשְּׂכִלִים הַנְּבִרִים מִשׁוֹנֵם לַעֲלֵת
הַעֲלוֹת יוֹת הַשָּׁגָה בְּרוּרָה אֲמֵנָם עִם כִּלְזָה אֵינָם
יִשְׁלִים לְהַשְׁגֵּחַ כִּמּוֹ שְׁהוּא יִתְנַע עַל כָּל הַהֲשָׁגָה
וְסֵל כָּל הַיְדִיעוֹת מִכַּפֵּי שֵׁאֵם הוּא יְכוֹלִים לְהַשְׁגִּיחַ
כִּמוֹ שְׁהוּא לֹא הִיָּה הַפְּרֵשׁ בֵּין מְצִיאוֹת יֵאֵל לֵשׁ
לְמְצִיאוֹתָם אִם כִּן כָּל עַת שׁוֹתְחָדֵשׁ לְהֵם הַשָּׁגָה

ואם תשא לאתו ותאמ' כיהנפש קודם כבוד
באף היא חכמה בגבלות החכמה וכשאוונת
בגוף שאכתת חכמותה מפני עבירות החומר
ונעשות בכלי שיש לה הכנה לקבל החכמה
מסבת השפע הנשפע עליה שהיא שכל היפעל
ונק' כן מפני שמוציא את נפש האדם מן
הכה אל הפועל ועל זה הוצרך מציאות השכל
הפעל והוצרך מציאות השכלים הנבדלים
כדי שישפעו על הגלגלים לפי שכל גלגל
יש לו שכל נפרד אחר שהוא השוקק וסבת
תנועתו כאשר הסכומות החכמים וכל
הפולוסופי בגאלילנוס ואפלאטון ואריסטו
ואבותראנו וסוקראטס האלה וכו' תאג' ארש
ובורא קלים ומקלין ותימאטוס נשומיאוס
ואנסד ודרוגאנוס וזולתם מן המשאים

הראשונים היו מעלים מהשמים עד מקום
מוצאה והיו מזכירים המעשר והתעשרים ^{ומתוך}
ההזכרה והמחשבה הדבקה היו ^{עושים}
מזבדכים ומתעשרים ומתקבלים מאופסת
המחשבה באדם הכותח ברכת מים ומתעשרת
אלך אילך ואילך כיה המחשבה הדבקה היא
המתור והברכה והמבוע אשר לא יפסק
ולכך המדבית המחשבה בהרהור דע הוא
קשה מן העבודה ועל כן ארזל הרהורי ^{עבודה}
קשיז מעבודה כאש אומה הכתו למען ^{תפוש}
את בני ישראל בלבם על הרהור חלב הבתו
מדבר ^{שטט} ודע כו בשמיעת האיש השלם
בדברות חננים אין הכרש בין שניה במרכז
הארץ או בעלותן שבגלגל התשיעי אלוהיה
אפשר שהוא לא נרחק מהשם הנה ולא יקרב

תוסוף להם מעלה עליונית על כן הוצרך לטות
להם שכל אחד שהושפע שלהם שיהיה שפע
עליהם פדוי שותחדט להם כל עת מסכת שפנו
הסגה חדשה ומסוף להם ידועת עלת העלות
ובזה הוא תיזומם ועם כל זה לא יוכלו להשיג
לעצם עלת העלות כמו שהוא למהם ולא שכל
הפועל שלהם והכל אתם יודעו אותם כמו
שקרא יודיע עצמו ותהנעלה על כל הידיעות
ומנשב על כל ההשגות "הנה כבר התרנו
בענין האל קושטא אחת חזקה מאד מהחכמה
האלהית אשר נלאו בה רוב השלמים וברוך
העוזר" ועתה דע אחי כי כל אור ואור
לפי דקותו שהוא פעמיותו וכל אור עדיך
לאור של מעלה ממנו להמשיך אליו וזה הוא
עם הדרכה והכרעה והיתוד עלבן חסידים

הראשונה

מעשה המטגל בלשונם ססאד כלומד הכסד
 ובאמת כי הוא הסכר האמתית משני סבת מהלה
 היא הכסד בנין גופו מפני שהולך שומט חלבן
 וטובו ועוד הוא הכסד נבשו מפני שבת עסקו
 בו מחשבתו מתרחק ממחשבת עלמוני כאשר
 כירשנו והש' ית ודקוקנו מכל עבודה עד ש
 שניצל מווס עברה ויזכנו בתורתו הטורה
 ויפתח לנו שערי אודה בבנין בית החחידה אמך
 והנה אחי אחזר לרברי הראשון ועוד אנסוף
 לך ביאור: ד' ע' כי האחד הוא עמוד בעצמו והוא
 עיקר כל מספר ואיננו מספר והמשל בזה כי
 בשתערך אחד תוך אחד יהיה אך בשתערך
 שנים תוך שנים יהיו ארבעה וכן בתר עליון הוא
 אחת והיא תחלת הספירות העשרה והיא הראש
 ואיננה ממספר העשרה ובנגד בתר עליון חיות

לו שם אבל התרופה אלו ית בהשגתו והרחוק
 ממתו למי שסבלהו וימצא בקירוב וברוחק
 מהה תשיע עלות רבות מאד זו למעלה מזו
 מאשר פירש מורה צדק רמבם ז"ל בספרו
 הנבחר ספר מורה הנבוכים בחלק הראשון
 בצדק ו"ח וג"כ פירש עוד בענין ההור"י ^{עבירה}
 קטן מעבירה פירוש נכבד מאד בספרו ^{הנבחר}
 בחלק שני בצדק ח' וזה לשונו אמר ופי' בפירוש
 זה פירוש נבדל מאד והוא כשהאדם ימרה ^{אמנם}
 ימרה מצד המקרו הנמשכים אחר החומר
 שלו כמו שבארתי שהאדם לא יעשה מיני
 רק בצבמוותו אבל המחשבה היא מסולת
 האדם הנמשכו אחר צורתו ובשוחשבו במרו
 ובעבירה ימרה בנכבד שבשני חלקיו עד כאן
 דבריו ז"ל. ודע כי על זה ^{ש"ס} אנשי הערב איתם

לשוננו

ושתבח ויתעלה ^{שש} ודע כי נקרא השמות אלה ^{אלי}
 האלהים לל אלוה המלאכים שיש להם מלות ^{אלהים}
 וכה וקבוצה ולא נקרא הוא ותע שם השם
 מכע שיש שום ערך ודמיון בין מציאותם
 למציאותם הלילה והם אמנם בעבור שהם
 עלולים והוא ות עלה ומציאות העלול מורה
 על מציאות העלה על כן נקראו הוא יתבזה השם
 ועלה אחי נחזור לדברינו הראשון ונאמר
 דע כי הנפש המדברת תחול בגוף כשישתנו
 טבעיו וכחתינו סידור נכון ואז תחול מלך ^{העל}
 אצלו להורות אותו וליוצרו ומתחבר עמו
 כל עת שישוב הסדר ההוא וכשופסוד הסדר
 נברר ממנו והפתי וחשוב כי השכל צריך
 למאכל ומשתה בעבור שרואהו מתמיד
 בהתמדתם ונפטר בהכסדים והשם משוב

הקדש והן תחלת המעלה הראשונה של שכלים
הנפרדים אשר הם עשר מעלות ואיננה מחספי
העשרה ואין למעלה ממנה אלא מעלת האל
משמו א"כ עתה נשארו תשע ספירות ותשע
מעלות של שכלים הנפרדים ותשעה גלגלים
והנה חכמה כנגד אוכט' וכנגדו גלגל המקור
אשר אין בו כוכבים ובינה נגדה אדאלים ופ'
וכנגדו גלגל כוכבים הקיימי וחסד נגדה ^{השמים}
וכנגדו גלגל שבתו ופחד נגדה טרפים וכנגדו
גלגל צדק ותפארת נגדה מלאכים וכנגדו גלגל
מאד'ים ונצח נגדה אלהים וכנגדו גלגל חמה
והוא נגדה בע אלהים וכנגדו גלגל נוגה ויסוד
נגדה כרוזים וכנגדו גלגל כוכב ומלכות נגדה
אשים וכנגדו גלגל לבנה וארון יחיד למלך
נאמן מולך על כלם לעדי עד ולנצח נצחים

והורידם הנקרא בערבי גבן וערצב ער
 שיהיה המזג כולו מתוקן כאשר בוארנו
 בואור הגוף שחברנו ויחול השכל בגוף חול חלמות
 והטהרה לאחול מתם והוא אינו נהנה מן המזון
 ההוא מאומה כיהוא נעלה למינו כן הענין
 האלהי לא יחול כואם בנפש מתבלת השכל //
 והנפש לא תתחבר כואם ברוח הם טבעי אואפי
 לו בלתי מקור שיקשר בו כהקשר הלהב בראש
 הכתילה ודמיון הכתילה הוא הלב של מעד הדם
 והדם לא יהיה בו אם בכלי עיכול על כן הוצרך
 לאצטומכא וכבר ושמיזהם וכן הוצרך הלב
 אל הריאה והגרון והאף לנשומה להשוות מזג
 הלב באויר הנבנם והעשן היוצא והוצרך לכלי
 שתן והיציאה לרחות המותרות והוצרך לזרוע
 ורגלים להעתיק הגוף ממקום למקום לבקש

מטוב לכל רוצה הטוב וכשיהיה גבון
לקבל הנהגתו לא ימנע מאנו שפע אור
וחסמה וחתולה הענק האלהי מהשיג אותי
שינוי און הכסד בכל סדרו העבודה והקרבנות
והקטרת והזמירות והמאכל והגשותה ב
צתכלות הטקרה והקדושג ומה שכבהם^{קרבי}
לחמו זאשי שהם עבודת השם ולחם השם
הכל כנוי לרצונו כסדר הטוב באומה^{והכהנים}
וקיבול מנחתם על דרך הדמיון וחולו אצלם
לכבוד להם והוא געלה ונקדש מן מאכלם
ומשתיהם אך מאכלם הם לנפשקתם כמוגז
שעיכול האצטוומכא והכבוד כשיהיה מתקן
ותקן הצלול ממנו הלב והמטח בזממן ההוא
ויתקנו גם כן כלי העיכול ושאר האיבריים
ברוחות ההולכת אליהם מן הדפקים והעצבים

והוומדים

בה האור החכמה והדעת והתבונה והשולחן
 להדבק בה הטובות הגופניות וכל אלה העבודות
 לארון ולכרובים אשר הם במעלת חלב והראי
 מרחפת עליה והוצרך לכלם ושמשוים כמון
 וכנו ומלקוחים ומחטות וקערות וכפות ומנקיות
 ומקלגות והוצרך אל דבר שישמור אותן ^{המשכן}
 והאהל ומכסהו ולשמור הכל חצר המשכן
 והוצרך אל שיאים ובחר הש"ט לוי שהם
 הקרובים ובחר בגיור שבהם והוא שער הכהן
 לגיור שבדברים והדק שבהם כמו שכתוב
 אלעזר בן אהרן הכהן שמן המש והט הם ומנ
 התמ וש"מ המ"י אלה אשר נתלות בהם האש הדת
 ואור החכמה ועוד אור הנבואה באורים ותומים
 ולגדולה שבכתות הלויים אחרים והם בני קהת
 שאת האיברים הכעמיים הארון והשולחן והמז

העאות ולברוח ממה שכנגדו והוצרך לו יועצים
מתיראים אותי במה שיירא ממנו ומקורו אומן
והם החושים העראים והנסתרים והראש הוא
מנידם בעזרת הלב והמשכתם והיה הגוף כולו
מסודר אחר שכל הנהגת הלב אשר הוא ^{המחה}
הראש לנפש ואם תחול במוח הוא חול שבמצע
האלהית וכך נסדרה החיות האלהיות אשר יתושע
בזאת כולא חי בקרבכם נפעלה האש בחפץ
הש ית בדעותו באומה והינה אות קיבוץ
מעלתם ומקום חלה שומן הלב הקרבנות
ועתודים ועשן הקטרת והשמעים כחום
הטבעי אשר הוא טלה בדה השמן מהדם
וצוה ות במזבח העולה ומזבח הקטרת והמנורה
ואחר כך העולות וקטרת הסמים ושמן המשחה
ושם מזבח העולה לקדשך בן האש והמנורה ^{לקדשך}

שחיברי אמר המהבר דעכי אז בעבור
זה נקראה תורתנו הקדושה משיבת נפש ^{רצוני}

לול כי הנפש קודם בואה לא הגוף הוא הנמה
ומשפלת וכששוכנת בגוף שוכחת מה שזוה

יודעת בתחלתה לען באה בעולם שהיא הפך
עולמה נעתה בהכרח היא צריכה לדעת מה

שביתה יודעת בתחלתה וכשלמדת זאת ^{התורה}
התמימה הקדושה ומתהבמת בה כראו ^{בהפרדה}

מן הגוייה שבהעור אל מעלתה העליונה כבת ^{מלה}
אך הנפש הסכלה אשר תפסל מחכמת התורה

לא תשוב עוד אלכנה אף תהיה סודה וגולה ^{ומטלטלת}
תמוד ועלזה אם שלמה ליה רשע ולא נשלים

וצדיק חונן ונתן לל כי הרשע לווה נפשו מאת
ובשעת הטרדה ממנו איננו משלמה שלימה

וחכמה כבתחלה אך חומסה מן הלימוד ^{הדריעה}

וצדיק
חונן

והמלך וכלי הקדש אשר ישרתו בהם ובהם
 נאמנו כי עבודת הקדש עליהם בכתף נשאנו
 כמטעמם לאויברים הפעמנו עתמות שעוזרים
 על שואתם האויברים הרבים החיצונים יריעות
 המשכן ואהל מועד מכסהו ומכסה עור
 תחש ומסך ולמוי שתחתם והם בני מרד שאר
 האויברים קרסו קרסו בריוויו עמודיו
 וארצו ונעדרו שתי הכתות בנשואתם בעגלות
 כמו שאמנו שתי העגלות לבני גרסון וארבעת
 העגלות לבני מרדו ומצר הארון היה ספר
 התורה ומשם תצטק שתי החכמות חכמת
 התורה ונשואה החכמי וחכמת הנבואה ^{ונשואה}
 הנביאי והם כמו הין עצים המזהירים את
 האומה והמזכירים וכותבים והם ראש האומה
 אלו דברי החכם והנורה הלויאל בספר הכוזר

אולי יותנו כלי לכובס והם נחבשו בצרות
 האדירים כן הנה על נשמתך של צדוקים ^{אח}
 יבוא שלום ינחו על משכ ועל נשמתך של
 דשעים אנו איך שלום אמר אל לרשעים:
 ונשמתך של בני נשים נמסרים לדומה וקוא
 מלאך ונקל שמו דומה מן המלכות לכו שקוים
 מסתיר את סודה נפש ועתה דעלך אחי
 כי הנביא בכל עת שהרבך נפשו בשכע השכל
 ונכגע באותו המעמד המוקודש ויש מעמת ^{כש}
 רברי האל מתחדשת לו חשק רוחנית ^{נברדים}
 ממנו חושיו בזכות העבש ועלותה להמקלות
 ההם והרבקו בענה ובטהרה וזאת היא ^{הגדולה}
 הראות והאור הבהיר בגמול העולם הזה
 כי אין המבוקש אלא שתחשוב נפש קאים
 עלהית נברך ומאשין ותיראה העולם ההוא

אמנם הצדיק חונן ונותן ולא אמר וצדיק
נותן בלבד אמנם הוסיף בו מלת חונן למה
חפץ שאם היה אולי נותן בלבד היתה כונתו
שגושמה כאשר היתה בתחלה אלא אמר חונן
ונותן ר"ל שחונן עלוה ומתכוננה יותר ממ
שהיתה בתחלה ואז נותנה אל וצרה ועוזר
לדבריו אלו מאמ רבותי ע"ה שאמר משכ
למלך בשר ודם שחילק בגדי מלכות לעבדיו
כקחים שבהם קבלים והנחום בקובסא
טכסים שבהם הלכו ועשו בהם מלאכה לזמון
בית המלך את כליו כקחום שבהם החזירום
לו כשבהן כשהן מנהצין טכסים שבהם
החזירום לו כשהן מלובלבין שמח המלך
לקראת פתחו ועצב לקראת טכסו על כקחום
אולי יתנו והם ילכו א בתוהם לשלוט על טכס
כלי מצדתי

אנכי

אל גנות ופרדסים בגן עדן ושאר הנאות
 הגוף אבל הוא אנוח תהיו לי לעם סגולה ואני
 אהיה לכם לאלהים ואנהיג אתכם חסיהמכם
 מי שועמוד לפעכמו שכל ונתתי לך מהלכים
 בין העומדים האלה וני שיעלה לשמים ^{כאדענו}
 משה רבנו והיה מהלך בין המלאכים והיו
 קוראים אותו המלאכים בן שארם כרי להכירו
 בין המלאכים והיו יתב מלאכי הולכות בינו
 בארץ ורואים אתם היתורים ורבים ^{שומרים}
 אותנו ולחמים בעבורנו ונתמיד בארץ ^{אשר}
 היא עקרת על המעלה הזאת היא ארמת
 הקרש וטובתה ורעתה תלוונה בעמך
 האלוהי כמו מעשיו ועל^שתה אחי דעני
 החכמות הם שלש וגם חכמת התלמוד היא
 חכמת דיע התורה וקוקנה ומשפטיה והיא

ונתתי לך
 מהלכים

העלות ותהנה בראיות האור המלאכות
 והשמש הדיבור האלהי כז הנפש היא
 תהיה בשוה מן המות כשיכלו כליה הגופים
 ולעבור כי קיבוץ שני הכפים כנשוא אחד
 אי אפשר על פני הנביאים כולם בשערי
 הנבואה איבדוהן מידי עזין כמו של באברהם
 אבינו ע"ה והנה אימה השיבה ג' נו עליו
 חוץ מאדון הנביא משה ר' ע"ה לפי שנתקדש
 קדש קדשים ואפי' כליו הגופיים שבועצם
 כעני וכאש תמצא תורה שמויעים בהכמתה
 ומעשיה אל המדרגה הזאת בגזירותיו אשר
 עותה בה אין ספק כי היא תורה שמוצטח
 בה להשאור הנפשות אחר כלות הגוף ועל
 כן איננו אול בתורתנו הקדושה אם תעשו
 כן או אם תקיימו המצות אביאכם אחר המות
 לגנות

אלו תורה
 אומה

בא אלך בעב הענן ומכני מה משה ר' עזר לא
 הנה שום מסך ושום מחיצה שלא שמו ושלא
 נשאר לא שום מונע שיהיה מונעו מלדבר
 בשכל הנכרד כיואם חומר הגוף בלבד על
 כן כל פעם שהיה נידבר עמו קדיבור היה נגלה
 הש"ת אליו בענן להודיעו כי לא נשאלו שום
 מונע כיואם חומר הגוף בלבד וגם לכני ^{צונו}
 ע"ה על קה היה הולך במדבר עמוד הענן יצ
 יומם ועמוד האש לולה כמו של ויוט הולך
 לפניהם יומם בעמוד וג' כי היום הוא רמז
 אל שכל עלות כי כמו שהיום הוא אור מחלטה
 כן השכל העליון הוא אור מחלטה ועמוד ק
 הענן הוא רמז לחומר הגוף שהוא המונע
 מליאור באותו האור ולולה הוא סבת החשך
 כי הענן האור הוא החשך והוא החומר ^{המסוכה}

חכמת הניכוח והניצות ונקר' בערפי גדל
 והיא פנג'ר פוכב מאריום שמורה על חוב
 ומלחמה יענן היא מלחמדה של תורה וחכמת
 הפינטא והשירים היא חכמת השמחה ^{והניצות}
 והיא מביאה לזינדוח הקדש כמו ש' בענין
 אליושע הנבא ע'ה והיה פנג'ר המנג'ן והרי
 עליו רוח האלהים והיא כנג'ר כוכב נוגה
 שמורה על שמחה וחדוה וחמת האלהית
 לא יבינה אדם כי אם בהתושבות וזכות
 המוח ודקות השכל והוא מקום מאדש מכל
 דבר גופני ומכל כתם והוא כנג'ר כוכב שמש
 שהוא אור מוחלנו איך השך בן כלל אך עתה
 מנע הענין את אורו מהאיר עלינו כאשר
 ימנעו התאוות הגופניות את נפשנו מלאור
 באור הנשיות ורומז לזה מה ש' העה אנבי

בא לויך

ויהיה הנרצה בו ככלל ענין הנחת המלה כמו
 שאמרו אדם על דרך משול וזהו הנרצה
 בנחו מדבר אותה זה נראה תקרא הראיה
 מסכמת ואם יהיה הנרצה במלת הוראת
 חלק הענין כמו שואל אדם על דרך משל
 ויהיה הנראה בו חלק הענין בלומר מדבר
 או חי בלבד אותה והוראה תקרא הוראה
 כוללת ואם יהיה הנרצה במלת הוראת תוב
 הענין כמו שואל כותב או מצחק על דרך
 משל אותה ההוראה תקרא הוראת תוב
 וכבר יצאנו מכונענינו ועת עזר לדברינו
 הראשון ונאלו הסבה המשישו ה' הסבה
 החמושית היא הצורה והיא במדרגה החמשית
 ומהות הצורה הוא דבר המונע לאור היות
 החומר אשר בו היה מה שהיה ופונת עצם כל

לכל בני עם כל זה שהחומר הוא השגה מן
השבע אצנים גשטה מעט אורה מחבת השש
אשר נדחז בעמודי אשלהאיד לה ועל זה
עמוד האש היה בלילה ורומח לרברינו ה
הפסוק שאול ע יוס נשלו אדם וג והנה
הנאת החכמה היא קבלת הצורה לל צורת
הדבר בשכל והחכמה או היא הציור לבד
והציור היא קבלת צורת הדבר בשכל או היא
האמונה היא שוסטק אל דבר אשר אמרו
זולתי אם היא חנוב או שליטה והחכמה
היא ערך לידעה האמתות וביאור עשנים
כמו שהם והמלה היא הנצח לעעון נפד
והדיבור אשר ידבר בואדם אם בחכמה
מכוסה או בלתי מכוסה והוראת המלה על
ענין הוא על שלשה סעם שאם תאז מלה

רמז כי כל מה שיש בארץ יש אחר כנגדו
 בשמים כיצר השבעה מקורות שבארץ הן כנגד
 שבעה מוכבולכת הזהב לשמש והכסף לרח
 והברזיל למאדים והכדיל לצדק והנחשת לנש
 והעפרת לשבת וכסף חו לטובב ושאר המקורות
 שאין ידעין מספרם כן כנגד הכוכבים
 הקיימין ויש כנגד החי והצמחים מה שעמוז
 בקרק אחד בעזרת שדי ות וכוונ כן יש כנגד
 אלו הארבע יסודות שלנו ארבע יסודות אחרים
 מיס אשר מעל לרקיע כנגד אלו המים וכן
 יש אש ואויר ודבר שהוא כנגד אדמה אבל
 אין טבע אותן כטבע אלו ואינן ממוז אחר
 ולא מטורש אחד אבל נאמר עליון אלו השמות
 בשמות בלבד עד כן דבריו לל"י והנה ^{שם} אחי
 תולת היסודות היא האש והיא כנגד סבה ^{הראשונה}

שהוא נעשה עצם טלם ונבדל בו מעצם
אחר וסננהה בעולם הגלגלי גלגל מאדים
המורה עלדם ואש והרג ומלחמה לל ביום
שיהיה נלחם עם יצרו הרע והורגו הוא שיש
לו צורה אנושית והוא שיש לו הוד והדר
לפני בוראו ופנגד הסבה החמושו היות
וההוד ועל זה אמר דוד ענה לך יוס הגדולה
והגבורה והתפ והנז וההוד ואמרו כי כל בשמים
ובאל וי רומז כומה שיש בשמים יש פנגדו
בארץ כאשר כתב בעל ספר מדרש החכמה
הדבר יהודה הכהן כיר שלמה הסתף הירוע
בן מתקה בספרו הנזכור בפירוש פסוק
ויכלו השמים והארץ וכל צבאת אמר וכל
צבאתם ולא כל צבאתם אך הזמירו בלשון
שורה כי צבא אחד יש בשמים ולא כן וזה

זה מקום נבראן מאש ומוס' לל מכתר עליון
 העמז כאש ומשכל הפעל הרמז במים
 הלמד שעדכם הנה זה בזה ועשה בהם שמם
 ואה מיכך נסוד העפר רמז לעולם השכל
 ואל נע אדם ושאר החיות אשר בו מפני צ' רוב
 בניינם הוא מן העפר ולשון אדם הוא נגזר
 מאדמה כי הכל היה מן העפר והכל שב לעפר
 חוץ מן הנפש המדברת אשר נאמ' בה והרוח
 תשוב אל האלהים אט' עת' כי הנפש היא מקור
 החיים ומאשר הו' מקור החיים לא נתבן לה
 לקבל המות כי היא חכך החיים ואם יטעון
 טוען כי אחרי שכל הוה נכסד והנפש הוה
 איך לא תכסד נרע זה המען כי זה הדבר
 לא נאמ' אלא על דבר שהוא הוה ומורכב
 מארבע היסודות אמנם דבר שהוא עצם פניני

שאמרנו שהיא העם ית כמו של ביווס אלהיך
 אש הוא האש הוא יסוד דקה וקלה נחה ואחמה
 מכל הסודות דמך למה שנאמר דוכי צח ^{אדם}
 לל צח מכל מים ונקי מכל חומר ואדם הוא
 מגורמת דומה והמשכיל ובין ^ל ודע כי האש
 היסודי הוא מהוה להוים ואנה מאירה שאם
 היתה מאירה היינו יכולים לראות את הנמצאים
 בלילה ואחר מוכן יסוד הרוח רמזא המלאכים
 כמו שאמ' הכות עושה מלאכיו רוחות ובעבור
 כי הרוח הוא אמצעי בין האש והמים עלכך הוא
 חסולה כי הוא מקבל החמימות מן האש והלחות ס
 מן המים ועל זה תראו בספר יצירה שלום
 ואש אור מוס שלום ואחר מוכן יסוד המים
 רמז לגלגלים ששריא שמים ועל זה נאמר והמים
 אשר מעל השמים ואמר רבנו עה שמים מאו

אמון והן המים והאוויר כי האוויר הוא כנגד

חס ויהי

אשר

הארץ בכל איכותיו לכי שהאוויר כחומר

הוא כנגד המים כנגד האש בכל איכותו

לכי שהמים קרולח והאש חמה וצפה עד העו

דבריו קל ועתה דעלך אימ כי כל הדברים

הנמצאו נחלקו ביד חלקים והם החומר והצורה

והכועל והתכלות והמשול בזה כי האדם על

דרך משל החומר שלו הוא הגוף והצורה שלו

היא ארכו ורחבו והכועל שלו הוא האל ית אשר

שם צו החלק העליון שהוא הנשמה הנכמה

והתכלית שלו שיהיה לזה שגה אנושית ועוד

נחלקו אל ד חלקים ביד דברים והם הסוג והמין

והגדל והסגולה המשל בזה באורך חי שכולל

הנחמה והאדם וכאשר תאמר מרצד כוללת מין

האדם וכשתאמר כלונו הגדל אתו מן המין

פשוט לא נכסד והנה עצם השמים ^{בעבור}
 שמוצאנו מקבל הכסד כל שכן זה העצם
 חבנינו הוא בתכלית הכשירות איך יקבל
 הכסד הלילה וחם אמנם ישאר נשחית לעולם
 אמנם ^{ששש} היות סבת היסודות ארבעה ולא
 כחות ולא יתר כפר נתק טעם פזה כה ענין
 כבור החכם הנכבוד הלל יהודה הפתח בעל
 ספר מדרש החכמה בספרו הנזכר בספר
 השמים במצאנו עם כשומצא אחד משני
 נגדיים ^ש מצא האחר בהכרח הולכך שנמצא
 גוף מתנועע והוא השמים נתחייב למצוא
 גוף שוקט והוא הארץ וכשנמצא הארץ והוא
 גוף כבד הולכך ^ש נגדה ^ש והוא הקל ^ש נמצא
 חולף האש ^ש מצוה וכשנמצא האש והארץ ראוי
 למצוא שני גופים שהן נגדיים להן בכל איכות

עתה יוב
 לנצח
 גוף
 והוא האש

ותיהן

אמנם נאמר עליו השם בשאלתי וישמח ממני
במלת תטמה שהוא נופלת על צורה ~~השמה~~
בחושים ועל צורה הנראית בדמיון ^{ליו} ~~במחשבה~~
החושקים שהן דמוונות בסדיות ^ל ~~לשעצמה~~
לו דמוונות שקריות בהשגות חושיות. ^ל ~~ועתה~~
דע לך אחי כי הדברים המורכבים מארבעת
השרשים נחלקים לארבעה ראשונים האחד סתם
מיוני מחצבים אשר איך להם נפש צומחת ובהיותם
נראים כרוקדים ושמחים ובהתוכם כסופדים
ונאנחים: והשלושי מיוני בעלי חיים אשר להם
נפש צומחת ונתוספה להם נפש המרגשת
וכאשר ימשש העור באכלה ממששת ^{בחירות}
תאותה מגששת "והרביעי ב"ח מדברים אשר
להם יתרון על המינים הנזכרים בנשמה העליונה
היורעת אמרי בונה "וכאשר לא קבלו הצמחים

והשמות
ועתה משה מדבר הודעת סגולתו
שם נדרף ^{גב נתקיים} חלקו והם עם משותף ושם נדרף

שם מושאל שם מסופק והמשל בזה במלת
עין שופל על עין האדם ועין השמש ועין החום
שם נדרף באמרך ^{פת עובד} כפצנצה לחם ככר כופל

זה הם שמות הלחם ושם מושל באמרך
לארזה ארזה ולאש אשר יעשה קצת גבורה

כיון שאמרו לצורת האדם המצויר בכותל ארם

שהוא כמו הארזה בשערו ובזנבו אלמא שדמה

מעשיו אל מעשה הארזה מכאן שהארזה

הוא גבור וגם זה האוש עשה מעשי גבורה

אין תשאמ לצורת האדם המצויר בכותל ארם

ולאדם מדבר אדם כי ידוע כי אין לאותה

הצורה זה השלמות שיש לזה האוש המדבר

אמש

כוכבו מעלה והחומר אשר הוא בנו יהיה מעט
 בכח ויטוב צורה במועל והמושל בכתב ומועל
 החומר והוא מקבלם צורת הכסף והיה המושג
 במועל כאשר תגיע לו צורת ההויה וההכסף
 כן השמש מסבת סבובו והקבתו יהיו בעולם
 המיץ והמורף ויקבלו הצמחים צורת ההויה
 וההססד ויולדו לבעלי החיים החולי והבריאות
 והחומר והצורה כל אחד מהם נקרא הטבע
 אלא כיהראוי ונתר בזה השם הוא הצורה וגם
 אי אפשר שימצא צורה בל^ל חוץ בעולם השפל
 או חומר בלא צורה ועתה דע לך אחי פיסה
 שהוא במדרגה הראשונה מהם אי אפשר שיהיה
 הרבה אל אחד כשופי לבד ואמנם מה שיהיה
 בכל אחת משאר הדרגות הם רבים ושלשה הם
 אונם בגשמיים ולא הם גשמיים והם הסבה הראשונה

דה הנפש הצומחת השריטון שרשיהם מנחת
 וצמחו במקום למעלה ונהיו לכל חיות השריה ^{למעלה}
 צמחוד חיות להם על הצמחים יתרון ומעלה ^{בנפש}
 המרגשת ואם היא בלה ושרטם אשר הוא ראש
 אוננו נוטה לא למטה ולא למעלה ושני המועים
 הנזכרים הם מאכל לבעלי חיים המדברים
 אשר נתנם נורא עלילה לשם ולתפארת ולתהלה
 בנפש המדברת המעולה העולה היא למעלה
 ועל כן הרים ראשם אשר הוא שורשם בנפש ^{העולם}
 העליון אשר שם העוז והבחיון וידיהם ורגליהם
 אשר הם ^{בעצבים} נופים אל העולם השפל אשר
 היא עלמח ואוכל ^ה הסבה השטות הוא החומר
 והיא במדרגה השטות ומחוז החומר בכלל
 שתמו נעדר הצורה ומוכן הוא לתכלה וכנגדה
 בעולם הגלגלי גלגל חמה המצטקת אור לכל

הפועל משכיוע על הנפש וממציא אתה ^{ושומרתה}

עם כח השכלים הנברלים ועם כח השכלים ^{הנפש}

משפעת על הצורה וממציאה ושומרתה ^{השכל} עם כח

הפועל ועם כח השכלים הנברלים ועם כח

האלוהי וזהו פירוש ויראו בני האל את האל

בפנים הנה ויח' לה נש מפאש כח כל שיהי כח

ראוייה הנפשים שהם כח האלהים ראוי את

הגופות שהן בנות האדם והוא החומר כי טובת

הנה כל שהן ראוייה לפרוד בהן וורדו ופרוד בהן

מכל אשר בחרו בו כל נפש דבר בצורה ^{הראויה}

לוי והצורה משפעת על החומר וממציאתה

ושומרתה עם כח הנפש ועם כח השכל הפועל

ועם כח השכלים הנברלים ועם כח האלה

יח' והאלוהי וזה הוא שכל ומשפועל ומשפועל

והשכלים הנברלים ג' הם שכלו ומשפועלו

שהוא כבוד עליון והוא שבע המלאכים יססנה
 השמים. והוא החכמה והם השכלים הנבררים
 והם בה השלושת הוא הבינה והוא שכל הפועל
 ושלשה הם בגשמיים ואין עצמותם גשמיים
 והם הנפש והצורה והחומר והגשמיים הם
 ששה סוגים והוא הגשם השמויני והחי הנברר
 והחי בלתי נברר והצמחים והמחצבים^{היסודות}
 הארבעה והכלל המחובר מהששה סוגים מן
 הגשמיים הוא העולם: ועל דעלך כי אלו
 הנמצאים הם זה למטה מזה כי החומר לקטן
 מן הצורה והצורה למטה מן הנפש והנפש למטה
 מן השכל הפועל והשכל הפועל למטה מן השכלים
 הנבררים והשכלים הנבררים למטה מהאלוה
 ית ואלוה ית משפע על השכלים הנבררים
 והנמצאים ועומרים אותה עם כח השם והשכל

הפועל

יִתְנוּ עֵץ

א

וְהַעֲפְרִימֵם הַתְּלַעְעָלִים לַעֲוֹנוֹת הַאֲמֵלֵעַ וְהַחֲזָקִים
 וְהַמְבֹאֲעֵי הַגִּיפּוֹת בְּחֻקֵּי מִלְחָמָה וְהַמְשִׁיבֵי הַיָּם
 הַקִּיטוֹרִים וְכַחֲתֵי הָאֵשׁ יִתְנוּ עִמָּךְ הָאֵלֹהִים
 וְאַשֶׁר בְּנֵי מִכָּח שׂוֹאֵבֵי הַמִּשְׁקָה וְמוֹעֲדֵי
 הַמֵּאֲכָל וְהוֹפְכֵי אֹתוֹ לִבְסֵי אֲנֹכִי מִשְׁתַּתְּפִים
 בְּעַם הַצְּמֹחַ בְּנֵי מִוּוֹן גִּידֵי הָאֲצִטוֹמֵכָא
 הַתְּקָלִים בְּעֵרֶב מַעֲדָה מוֹשְׁכֵי הַמְזוֹן לְהַבְדִּיל
 הֵם כְּמוֹ בְּרֵי שׂוֹרֵשׁ הָאוֹלֶךְ וְהֵם הַתְּקָלִים בְּרֵי שְׂאוֹל
 כִּי הֵם מוֹשְׁכֹת וְשׂוֹאֵבוֹת לְבִטָּן שְׂאוֹל מִהַיָּם
 בּוֹגְדוֹנִים וְהֵם שֵׁשׁ בְּנֵי מִן הָאֵלֹהִים הַיִּסְוִדִים הַתְּקָלִים
 בְּעֵרְבֵי הָאֲרֶת לְגִידֵי וְתַלְעֵי הַדְּרֹפֵי הַגִּידִים
 הַתְּקָלִים בְּעֵרְבֵי חֲרָבֵי לְבָבָא וְשָׂאֵר מַעֲשֵׂה הַנֶּפֶשׁ
 חַחִיָּה אֲשֶׁר מוֹצֵאָה מִהַלֵּב וְהַגִּידִים הַחֲזָקִים
 אֲנֹכִי מִשְׁתַּתְּפִים בְּהֵן עִם הַבְּהֵמוֹת אֵךְ בְּפִעֻלַּת
 הַשְּׂכֵלֵת הַבְּזוּיֹת הַמְּוֹת מִקְצֵת כַּחֲתֵי הַמְּוֹת

ומשפחה והשכל הפועל גם שכל ומשטל
 ומה שהנפש גם נפש מנפשת מתששת
 ומצורה גם צורה מצוירת ומצטיירת והחולמ
 גם חומר מחמר ומתחמר והשכל וזה הכל
 נקרא אפס עולם "ועתה^ט דע אחי כוונות
 האדם דומות לכוונות המתכות הנקרא בערבו
 מעראן מפני שהן צריכות למקום בתנועות
 הטבעיות ודומות לצמח הנקרא בערבו כפאת
 בגדולו וכאשר ימולל ויבש ודומות לבהמות
 הנקרא בערבו חוונת במדות כחות^ט
 כמון התאוה והכעס והפחד ולחשבה שאיננו
 אמת ודומות למלאכים הנקרא בערבו
 סלאיכה בפעולות השכלות ומה שיש להן
 מאשכל הוא מיסוד השכל הכללי או מה^{הקרא}
 שאנו ואשר בנו מן האיברים המתונים^{המזוי}

והעכריים

הצורה ופאלו האויזבדים הוא השגתו השכלית
אשר בו נתעלה על שאר הנמצאים ונתמדה
למלאכיו העליונים והנה אחי אחרי אשר
הודעתך כי צורה העצמות של אדם ומלות
הכונה הוא הנפש המושכלת ארצה לחזק ^{אחיו} מוערך
במאמך רבו עליהם הש' שאמרנו בעבור עזיבת
הדת בשעת השמר בני יהדג ואל יעבור אפני
על אחת מכל המצוות כי זה הענין ידוע לכל
בעל שכלם שלמות הנפש והקדושה היא ^{בשמידת}
הדת לבני שבשמירת המצוות קונה אדם תיקון
המדות והשגת המושכלות שהוא סבת קיום ה
הנפש והנפש היא עצם והגוף הוא מקרה ומקרה
לא תשאר לעד כי אם העצם ומאחה שהוא כן אף
הפסד הגוף שהיא ההכרעה היא יותר טובה
מהפסד העצם שהוא הנפש שהוא עזיבת הדת

אנחותם כפי כהם כמלאכים אספן יתרונינו
על המצות הוא בכבוד ועל הצמח הוא בלב
על החיות הוא בתוספת טבולות המוח ^ל יתנועות
ותרוך החיות על הצמח הוא בכח ההגש ⁷ יתנועה
ואמנם צריך לך לדעת כי כמו שאם ירעה ^{האדם}
להמצוא לעצמו אשכול של עצים יבחר לו /
ארץ שמנה וזמורות שורק וועשה אתים
ומזמרות וישכור כועלים ובהמה לעבודת
הארמה ולעשות לוכלע מים להשקותה וזבל
להצליחה ולהצמיחה וקוץ ודדיר לסיונה ^{ורברים}
מדובים כזה וגם לפנימי שאינה יודע סודם
כחבל מטע שלא ידע צורכי הפרס וכונת
האשכול אשר הוא חלקו מכל עמלו והוא היה
ראש מחשבתו וסוף מעשיו ובעבודו טרח
הל כך כן כונת השם ית בתימן גוף האדם עלזו

הצורה

האמת והחיים האמתית היא אות הדבר האשר
 תורה על המועדות תאוות הגופיות אשר הן
 סבת שלמות הנפש ואיסור הדברים שמועדים
 תועות הגופיות ואין בעולם דת שמורה על ^{המעט}
 תאוות הגופיות על דרך הממוצע פתחנו כו הנה
 תחלת דת הנוצרים היא מורה על השחתת הנפש
 והגוף שהם העצם והמקרה לבו שהם עובדי עז
 תועבת השם וסבת הדחיקת הנפש מהשם כאשר
 הוא ידוע לכל בעליו שכל ועוד כהם אוכלים
 כל תועבת שהוצים ורמשים מולדי תאוות
 המשגל בדם וחלב והזיר ומקצתם פורשו עצמם
 לגמרי מהעוות הגוף עד שאינם אוכלים בשר
 ואינם נוטאים אשה כמקצת בומריהם כאילו
 השם ית' שונא את הגוף אם כן הן יוצאין מדרך
 הממוצע ומקו הנושר וג' דת בושמלים היא

כי בנסתר העצם שהיא הנפש לא תשער הגוף
שהיא המורה כי לאחר זמן מועט תסד גם
המורה ואז לא ישארו לא העצם ולא המורה
ויהיה אצלך אמת ויהי הדמוקה בתורתנו
הקדושה במלת ברת וכידועה רבו עה הברת
בעולם הזה תפלת לעולם הבא אמנם אם תפסד
המורה ישאר העצם לעולם קיים וזאת היא
האמונה האמתית ואשה כל חוסי בני ואלהים
קיים יתחני באורח מישור " ואם תקשה עלי
ותאמר כי מאחר שלמנו הנפש והשארות
היא בשמורת הדת אם כן אם יעתק אדם לרת
אחרת ברת הנצרים או דת הושמעלום אינו
מפני שגם הם כתות ד' כי אותם הכותת
אונם כותת אמתנו וראויה על דברי זה הוא
מה שאומ' וזה כי בדרך הממוצע היא בדרך

תכרת

8

האמת

המאכלים

אהיה זועלה והם המלאכים אשר הם בעצמות
 היושר והמוצע כבשר צאן ובשר שור וארז
 עז וכו' כמו כן ית' להבדיל מאנו החלב שקוד
 מטמטם חלב ואסר לנו כמו כן חיות ועופות
 הדורסות כדו שמאכלת בשרם לא מלד לנו
 כח אכזהו ואחר זוננו ית' במצות השכלות
 בודיעתן ית' וייחודה ועבודתו והזהירנו ^{קדושה}
 וצאוף ושאר המצות שהוא תקון הגוף ותקון
 הנפש על דרך הממוצע ועלתו היושר אם כן
 נעבד בידו הדות הוא שהיא על דרך האמת
 ועל קו הצדק מפני שכוללת בה שלמו הגוף
 ושלמות הנפש לא שאר הדתות כאשר אמר
 בו ישרים דרכי נוט וצדקתם נלמדה ופ' שעו
 יכשלו בה" ואם תאמ' כו' הש ית' הוא נבדל
 מזה שיעבדהו אדם אולא יעבדהו ואם ^{עבדהו}

מוסר על הסף האמות והמושכל עם כל זה שיש
לפי חזונו טובני שהם שטופי זימה על דרך ^{לפי חזונו}
כאשר היא בתורה בקלוק שלהם ועוד שהם זוכרים
כל שקף ותועב בגמל ובארנבת וכסוס אשר
בשרו בתכלו החוס הוא ומוליק זכות ובוטלים
נדות שהן נזק הנפשו והגוף כאשר הוא ידוע לשלמו
אשר חכמו בחכמת הטבע והכמת הנפש אם
כך גם זאת הדת איננה מורה על דרך הממוצע
והושרי אמנם דתינו הקדושה שהיא התורה
הקדושה התמומה היא על דרך הממוצע והושר
לפי שבתחלה אסרה עלינו מאכלות מולידים
תאית המשגל מושלם עדיה רודפים אחריה
ועדיה מרוחקים לפי האל יתגם לא גזר לנו
לעער עצמנו אמנם התיר לנו מאכלים ^{המולידים}
דפזק ונקי עד שיהיה גושנינו ברוא לעבוד

הוא נשבע תמורה בלי הכסף כלל ואם תמות סוף
 מאחר שהשבע הוא נשבע תמורה בלשון ^{הכסף}
 כלל א"כ ותבין שיבוא נבוא אחד אחרי משה
 רבו ע"ה ויתגבא בזכותו דתו כמו זה הישמעלו
 שעמד אחריו וטעו אחריו פשוטו של ומביאים
 ראיה ואומר כי הנה פטו בתורה נבוא מקום
 להם מקרב אחיהם כמקור ועוד אמר נביא ^{מחבר}
 מאחור כמוני וקם לך נוט אלהיך אליו תשמעו
 ואומ' אלן האדורים כי אחיך הוא נשמעאל זה
 הנביא הוא מבני ישמעאל א"כ צריך לקבל דתו
 לפי שמעת שהוא בא בזכות דת משה רבי אלו
 דבריהם והבלוהם ימחה שמים ועתה שמע לך
 תשובת אלן האדורים יי' ד' ע"כ כי תחלה מה ^{עאמרנו}
 שהשבע הוא נשבע תמורה אמנם לא מו שאזנה
 דאנו ויתגבא כי לא יתגבא החמור והסוס וכל

לא יחסיק מאלהותו דבר ומה צורך לאדם
לצום ולהתפלל ולשמור הדת מאח' שהאל ית
הוא עבדל מזה שיעבדוהו או לא יעבדוהו
דע כי אפי' כן הוא הענין ימנע עבודתנו ו
ותפלתנו וצומינו ושמירת דתנו הוא בעבור
שלמות נפשנו לפי ששלמות הנפש הוא ^{בתיקון}
המדות ובאמת כו' תיקון המדות הוא שמירת
הדת וכאשר ישמור הדת יוכל להשיג המושכלות
שהוא שלמות הנפש ואם תאמ' כו' השגת המושכלות
מלימוד חכמת הפילוסופים ואיך את עריך
בשמירת הדת הקדושה אכן אלמוד חכמת
הפילוסופים ולא אשמור הדת ^{שט} דע' כו' דבר
הם הבל למה לפי שתכלית לימוד חכמת הפילוסופים
הוא כדי שיוכל האדם להדבק בשכל הפועל
אבל דת משה דב' ומהזיקי דברו לפי שהשגת

הוא

כדו לשצר מלמעלות המיני ולדנין גלגלי
אכיקוריסים ואעפ שאינה מכופת מה שחזקו
בו ועתה נחזור לדברינו הראשון ונאמר
ב^עב^ור^ו כו מספר הגלגלים וכופכיו ותנועתם
והקפתם נודעה לנו מדרך הכמות התשבות
בראיות גמורות וברורות אטנם סדר הגלגלי
עם כופכיו כו מדוע שבתו למעלה מצד וצדק
למעלה ממאדים וכך השאר למד, הם ככה לא
נודעה זאת אכ"ו לראש הפולוסופי ארסטו
היוני כאשר דבר החכם הגדול ל יהודה הכהן
ביר שלמה הכהן הידוע בן מרתקה בעל ספר^{מדרש}
החכמה בספרו הנקבד בפורוש ספר מעלה^{בגמ' ירוש}
פסוק מוועלה שמות אג"ר השכלים הגדלים
שנתמאר כיוש לכל גלגל שכל נבדל וזה בואר
ארסטו בחכמתו אבל מסנ מה היה סוד^{גלגלי}

מה שאמר בעל תאות הבחמיות הוא דומה
 ולסוס וגם זה הישמעלו היה איש ודוע לרוב
 תאות המשגל וגל ירוע הוא שלא היה לו ידיעה
 משום חכמה בעולם ואם כן איך נתנבא ומד
 שאין נביא מוקד מאחי כמוני לל כמו ושעיה
 ידמיה וחקקאל ומלאכי שאם זכרו תורת
 משה עבדו ועל דה אומ' כמוני לל המחזק
 ותודותי דבריו ולרתי לאמי שנוסיף ונגרע על התורה
 ומה שאומר כי מעת שבא זה הישמעאלו
 נתפלו דתינו גם זה הכל לפי שתחלה זה
 האיש אינינו נבוא ועוד כי השמות אינו יוף
 כדו שותחדש לו כענן אחד שיגזור דת געוד
 ובפולנו ויגזור דת אחרת חלילה וחס לא איש
 אל ויכד ובן אדם ויתנחם וקארבותי בזה
 הענין כל כך ויצאתי ממונת מה שהייתי בו

8

התיימרים אשר הנהגת זה העול התחטא פוחת
 השופעות מזמנו ומכובדיו כמו של הירעת החקות
 שמיום אם תשים משטרו באכף פיר משטרו
 דינו כמו שוכטו ושטריו לל משטר כל אחד
 ואחד ונקל בערבו פלך כואכב את אבותה וגכ
 נקר גלגל המזלות ובערב נקר פלך א בדוג וצאל
 מן הספירה השנית הנקראת חכמה כמו של יוסף
 בחכמה נסר ארך לל יסוד הארץ והנהגתה בפוחות
 השופעות מן הגלגל הנצאל מן החכמה
 על תשיך גלגל שבתו המורה על חכמת האלהות
 ומיטב התבוננות ונק בער פלך אזחל ועצל מן
 הספירה העלושית הנק בועה ועל כן זה הכובד יורה
 על החכמה כמו שבארנו רבינו גלגל
 צדק מורה על הנאמנות כמו שהתבאר בספר
 המולדות והוא ממוצע בכל עטף ולזה נקר צדק

חסוכים בזה הסדר שבת למעלה מצדק ועדק
 לטעם להמואדים וכן השאה או אסתנו ועתקה
 הוא מפני תנועת זהו דבר שלא בואר ארסטו
 וכן נראה כי שלמה לא השיגו אלו דבריו קל
 ופנוד אורי ומארי ומורי ופתינו ארו התורה
 ארי התורה אבא מארי לל פורש לזה הענין
 מדרך חכמת הקבלה דאיתי כי דאנו סוג לכותבו
 פה להיות לו למשיב נפש והחכם נשמע וחסין
 לקח וברכות לראש משבורי דאשון הגבל
 המוקף את הכל אשר אין תחבולה לאדם לדעת
 לו שועור כלל לפי שאין בו כוכבים ולזה לא
 יודע גדלו ושקד בערבו פלך א מחוטי ונכ שקד
 פלך א טולם ופנגדה הפירה הראינוע הנקר
 בתר עליון אשר לא תושג וממנה בא על זה
 הגבל ועל כן לא יושג שני גלגל כוכבים

ויצאון ממנה רב שפסוס ונחלק לו דגלים
 שביעני גלגל נוגה מורה על השקט ושלח
 וריצה וקדוה ושירות ורננים ומצהלת חופת
 חתנים ודודנות מן הנשים וטן בערבוסלך
 אדורה ונאצל מן הספורה השביעיות הנקד
 נצח והיא המדה שהחזיק בה משה רבו עליה /
 והושיע את ישראל וקובל להם את התורה ועליו
 נאמר עלות למרום שבת שבו וגו' שמונת
 גלגל כוכב מורה על חכמה וערמה ותחבולה
 לקיבוץ ממוץ אשר בן חיו האדם ונקד בערבו
 פלך אעטארי ונאצל מן הספורה השמונית הנקד
 חיו והחזיק בה אהרן הכהן עה לכפר על בע
 נש' ועליו נאמו ומעדיקו הרבני בכוכבים /
 אמו המוחבר עדי הנה פירש כבוד אדו חתורה
 אבא מארי זל ונעמק אעור החיים ולת ^{הספירה}

והיה מעור פלך למשתדל מעל מן הספורה
הדביעו הנקרא חסד והיא המדה שהחזיק
בה אברהם עמו והאמין בנות ועליו אמר משה
ממזרח צדק ^{שש} חסדו גלגל מאדנים חורה
עליו ואש ומלחמות ונה בער פלך למריק
ונמצל מן הספורה החמושי הנקרא ^{והיא} גבורה
המדה שהחזיק בה וצחק אביו עמו וזה סוד
העקודה ועליו נאמר ופחד יצחק היה ליהוה
שש ^{שש} גלגל חמה ימנעת אור לכל כוכבו
מעלה ומטה וסובבת הגלגל ביום חדש פל
חדש אחד לכל מזל שלשה מזלות בכל יממה
ונקרא בער פלך אל שמש ונמצל מן הספורה
הששית הנקרא תפארת הרמוזה בזמן כו
שופעת על העטרה והיא המדה שהחזיק בה
יעקב אביו עמו ורמז לזה ישל אש בך אתפאר

הנהגתו ביסוד חכמה ועל כן הוסיף ^{בשם}
 אות יוד זהו ש' כמו ש' ויקר' ^{מש} להוסיף ^{בשם}
 יהושע יען הוא היח צדיק לשלוט בעמ' ^{לעל}
 עליהם ועל כן הצדק ליוך כו הוא עשירי ^{והוא}
 מלכות ואומ' ויעבור מלכם למנהם זיוט
 בראשם " ועתה דע אחי כי אענהם אבונ' ^ע
 בעבור שלא היה צדיק אלא לילד על כן האל
 נתעלה הוסיף בשמו אות הא' מגזירת המצות
 הדבר כמו האלפ' זדע והיא כעורת החומר
 שהיא נחבה ומקבלת הצורה שהוא הזכר ^{בעבור}
 כי הצורה תלויה בה במחשבה כלב ואם ^{תשבה}
 להביג דצדושה תדע כו יהושע כן טג' ע' על כן
 זכה וגבר על כובבו לכת שהם צפא מעלה
 באומרה שמש בגבעון דוסוף וזוים השמש
 חסדק עמר ואז נתגדל בעיני העם והחריבו

לשמוע ואתי עבדו הצעיר נתנני לפני להשלימה
סעדתך זכרתו ועתה אתחיל להשלימו ^{ואדבר}
סעוד לפני ארזנו וכתלמוד לפני רבו ואומר
תשועי גלגל לבנה חנק בערבי כלך אקמר
מורה על ההנהגה הטובה אשר בה חייבים
להנהיג את בני דורנו כדו שהיו כל מעשיהם
בנושר ותקון ויסוד וכשמבטת הלבנה
בעת הלידה על אחת מעצמה כוכבי לבת ^{בעין}
כזון ומבט אהבה בעל אמתו הכוכב יקמו ^{מעשיו}
כולם מתקנים ומסודרים ועצמם הספירה
התשועי הנקרא יסוד והחזיק בזו חמדת ^{הישיע}
בגנון ע"ה כמו ש"ל חלף את והושע בזון אוש
אשר ד' בו וס' אויע' כל בני עם כל זה שוש בו דוח
וושלו הנהגה ביסוד עם כל זה תמצול מהודך
עלנו כל החימהו מחמתך בעבור שתהיה

והחצרות רבות ומתו יאנה ומצב וקען ^{ושיפוע}
 ושיפועל ואלה הדברים צריכים פירוש כאשר
 פירשנו בספר מכתח הלימוד ועם היות ^{המצאות}
 כוללת כל אלו האמרות אינו סוג דק הוא ^{חסר}
 הנמצאן מצד היותם נמצאות וזה המושג
 ההקפה משיג לאפשר המציאות אמנם כיו
 שהוא מחוייב המציאות לעצמו והוא העם ית
 גבול מזה בתכלית ההבדל לא יאמציאות
 עליו ועל מה אלת אל בשותף גמור ^ו
 ואמר ^ל אחד מן החכמים ודענו כיתשע גלגלים
 הם כנגד תשעה מספרים שהם עוקר כל
 מספר זככה אלה תשעת הדברים "א' הדיבור
 הראשון שהוא אנכי ונא להיך אינו מספר
 התשעה והוא כנגד כבוד השם הנכבד ^{המדבר}
 כאשר הוא האחד במספר העשרה "ב' והדיבור

לחמתי ידיו בלי שום כלי מלחמה ^{דיק} ^{דיק}
לבריה פליוס פעם אחת וביום השביעי
בעמים כמו שהוא מבואר בספרו לכל וגם
שלט בדי רוחות העולם שהם צפון דרום
ים קדמה וצפאשו תיבות צדיק כחזק למש
וצדיק וסוף עולם נעתה אוסיף לך בואור
דע ^ש ^ש ^ש כי עתן המצואות אצל החוקרים אנו
צריך להודעה כי הוא התחלה וסבה ואמנם
מצואות עניינו מחרה גוסף על העצם
ובואור זה כי אפשר שתודע מהו אחת
מז העצמו מבילתי צורך אל ידיעה אם היא
נמצאת אם לא ושם המצואות כוללת עשרת
המאמרות אשר לא ימצא נמצא נחלטי
מהיות מאחת מהם האחר מהם עצם והתשעה
מקרים ואלו הן " עתן ש' מקרים בצמות ^{היא} ^{היא} ^{היא}

אמנם אנו אומרי' כיהאית' במצול' שלל
ממנו ההעדר' וכך מלת האבות היא נגזרת
מז' איך כו' כשאמרת האוש נמצא הוא י' שאילך
איך הוא ונתה תשוב' שהוא חומדבד' אומת
ואם ישאלך על הרבבתו ומזגו אז תשוב' כו'
מזגו הוא קר' או חם" וגם זאת חמקרא' לא
תכול על השם' ות' כו' מצואותה נעלה על הכל
ואין בנו כח לדעת איכותו שאם היה בנו
כח לדעת איכותו לא היה הכרח בינינו וביני'
וכך מלת ההצטרפות היא נגזרת מן צירוף
והמוש'ל בזה כו' כשאמרתם הארם נמצא
הוא והודעת' כמותו ואיכותו' ישאלך כוכל
חלקיו הם חלקים זה מזה או הם מצורפים
יחד אם כן יהיה נצרך מן העולם הזה אנו
שתאמ' פלוני שהוא באמת מצורף בו' וגם

השם שהוא לא יהיה לך אלהו אחרו עלפני
הוא סגור גלגל העליון שהוא מוליך את הגלגלים
הכך תעשתם ודע לך אחי כי אעפ שאמרתי
כי אלו הדברים צד זכין פירוש אפוק ועם
כל זה נתני לבי לפרשו לך כפי שלא תצטע
בו ללמדם בספר אחר אמנם יהיו כולם
סדורים ומפורשים לך בחיבורנו זה כאשר
אמ' הכתוב דרשו מעל ספר יוט וקראו זאת
מהנה לא נעדרה דע כי חלת כמות הוא
מוגדרת לשון כמה והמשל בזה שאם תזמ
כי אין האדם הוא נמצא הנה' כללית ב
בדבורך לאנשים רבים ואם תאמ אושכלוני
כבר ייחדתה אותו מותך אנשים חקים וזאת
הסודרה לא תבול עלה'ס ית' כי אינינו ברוא
אין הוא עלת העלות וסבת כל הנמצאים

ס
מחשבת

אמנם

מבע שהוא עלה ואיך עולמו מקומן סופי
 שעולמו הוא עלול ועם כלזה מלסמים
 הודוי והארץ האודה מכבודו וכן מלת מצב
 הוא נגזר מעמידה כמו ותניצבו מלכנו ארץ
 כי שאמרת שהאדם הוא נמצא והורעת ממות
 ואיכותו והצטרפות / וזמנו ומקומו אם ישאלך
 הוא עומד או יושב ואתה תשיב כי הוא עומד
 או יושב והש' ית אינו צריך לעמידה ^{ולישובה}
 כי העמידה לאדם או הוא לכניג אל הניאוד
 או לצדח ממה שכנגדה והש' ית אין לו סוף
 טאות שיכון אליו ולא נגדו שובדה ממנו
 וכן מלת קניג הוא נגזר מקניצת דבר כי
 נשאמד כי האדם הוא נמצא והורעת ממות
 ואיכותו והצטרפות / וזמנו ומקומו ועמידתו
 ושאלך מה שישלן תשוב כי כך וכך משלן

זאת המדה לא תבול על השם ית' יען כי
הוא ית' אינו צריך אלה מציאות הנמצאים
ולא קדם לו מציאות שום נמצא שאם היה
קדם לו לא יהיה הוא בורא " וכן מלת חתי
הוא מודה על הזמן כי בשתאם כידה האדם
הוא נמצא והודעת כמותו ואיכותו והצטרפותו
ושאל לך ונאלו כי מתי נמצא ובאי דוזמן
נאלו לו כי כדמן כלוני והשם ית' הוא בורא "
וכן מלת אנה הוא
הודעת המקום כי פשטמו כי האדם הוא
נמצא והודעת כמותו ואיכותו והצטרפותו
וזמנו שאר עליך עתה הודעת מקומו
ואם ישאלך ונאלו אנה הוא נמצא תשיב כי
הוא במקום כלוני או בארץ כלותית והשם
ית' אינו צריך למקום והוא מקום עולמו

כן כי יהיה קטן ויתגדל ואז יפשוט ^{עמו}
 וילבש צורה אחרת מזסיבת תנועת הגלגל
 והש"ת אינו כמותיכו שיפשוט צורה ^{וילבש}
 צורה אחרת אמנם הוא קיים עלמותנות
 אחת ות אשרי מי שנצחנו בנעומות והנה
 נשלמה ספור אלו התשעה מקרים על האמת
 ובדכה לראש משצור והנה אחר אוסוף לך
 פיזור " ואמר אחד מן החכמים כותשעה
 הגלגלי הם כנגד תשעה מספרים שהם עוקר
 כל מספר וככה אלה תשעת הדברים " א'
 הדיבור הראשון שהוא אנבי יוט אלהיך
 אינו ממספר התשעה והוא כנגד כבוד
 השם הנכבד המרובד כאשר הוא האחד
 במספר העשיר " ב' והדיבור השני שהוא לא
 היה לך אלהים אחרים עלפני הוא כנגד

והשם ית אינו צריך לדבר מה המצואות
כך מצואותם והעדרם אצלו שווה " ובן מלת
יפעל כיר הוא שפעל ועשה כך וכך ^{באמרך}
שהארם הוא נמצא והודעת כמותו ואיכותו
והצדפותו וזמנו ומקומו ועמידתו וקניניו
יש אלוך מה פועל ואתה תשיב לו כך וכך
והשם ית אינו פועל בכה דק הוא פועל בפועל
ואין זה מקומו להאריך בפירוש אפן בספר
עץ הדעת הבא אחד זה המאמר יתבאר
פירושו אם יזכר בו ראוי " ובן מלת מתפעל
הוא מבגדת פשיטת צורה אחת ולבישת
צורה אחת והמשל בזה כי באמרך שאדם
הוא נמצא והודעת כמותו ואיכותו ^{כרבותו}
וזמנו ומקומו ועמידתו וקנינו ופעלו //
ישאלך כי הוא מתפעל אולאן ואתה תשיב

הוא כנגד גלגל שבני בני אמן חכמו הקטן
 כי לכל אחד מהשבעה מסדנים יש לנו מוס
 דוע בשבוע שבוידיאה כמו והוא בעל השעה
 הראשונה בלילה ואומ' כי שבתו ומאדים
 הם כוכבי מזיקים ומו שחל מלאסה אן ללכת
 בדרך באחד השניהם כשהם מושלים יבוא
 ליד נזק ועל כן אמ' רבו דל שניתן רשות
 לחבל בלילי רבועיות ובלילי שבתות והנה
 לא תמצא בכל ימי השבוע לכלה ויום זה אחר
 זה שומעו אלנו שני המזיקים בהם רק ביום
 זה ועל כן אין ראוי כלל להתעסק בו בדברי
 העולם כיוס בודאת שמים לבדה" ה' הדיבור
 החמישי שהוא פגד את בניך הוא כנגד גלגל אבן
 עק שהוא מורה על שילום צדק וחסד ולעולם
 שבר ולכבוד אתמו שהוא חייב לכבוד" ו' והדיבור

גלגל העליון שהוא מחליף את הגלגלים הנך
תנועתם ממזרח למערב בכך שעות ואז
כנגדו אלהים אחרים להודיע כי בפה השם
ירוצון הגלגלים ככדורים השבוהו שהיא
הבורא בעבור שאנו גוף בגופי שאר הגלגלי
ג והחבור השלושי שהוא לא תשא הוא
כנגד גלגל המזלות ששם כל צבא מדום
הנך מהמשרתים וזה הגוף הנכבד מקיף
לכל הגופות ובצורתו שהם מוח צורות
כראה כח השם לעין ויש מקומות בגלגל זה
שם כוכבים רבים ומקומות אחרות אין בהם
בהם ואין יכולת באדם לידע זה הסודות
ודברים חסרי הכמה השבו כולו נברא
אלו הצורות על זאת המתפונת ד' זה צור
הרביעי שהוא זמיר אתום השבג לקדש

א. שש תוככים מקבלים האור מהשמש: ז'
 והדבור השביעי לא תניף והוא כנגד נוגח פי
 היא תולדתה להורות על כל מעכבות: ח'
 והדבור השמיני הוא לא תגמב והוא כנגד גלגל
 השמש שהיא מורה על אונס ולהסיר כח כל
 משרת שיתחבר עמה שלא תאור בעבשה:
 ט' והדיבור התשיעי הוא לא תענה והוא כ
 בנגד גלגל כוכב כי הוא מורה על הלשע
 ג' והדבור העשירי הוא לא תחמוד והוא
 גלגל לבנה שהוא השפל מכל הגלגלים והוא
 מורה על התבטה והתאווה עד הנה דבריה
 החס ל' אברהם בן עזרא הספרדי בפירוש
 התורה שחיבר אמר המהובר כבר הכרת
 הכריחו הדברי לעאת מכוונת מה שהצתי
 בו אמנם ארע גודאוי שהם דברים מעולים

הלשע
 כנגד

השני שהיא לא תרצה הוא בנגד גלגל מאדים
 שהיא מודה על טפילות ימים ועל החבורות
 והנה יש מחלוקת בין חבמי המזלות אם נוקה
 הוא למעלה מהשמש או למטה ממנו וחבמי
 הודו הצואו ראיות כי נוקה הוא למעלה ...
 אמר המחבר רבין הרב רבנו נוסף על כי תלמי
 העץ בטלמיוס אמר כי הוא למטה מהשמש
 כאשר פורשתי בספר יסוד העיבור וגם לפי
 המחבר נראה כי הוא למטה מהשמש לפי
 שמעשה המנורה היתה כפה כי היו שלשה
 נרות מוכן ושלשה מוכן ופר מערבני היה
 באמצע בנגד גלגל השמש והיו שאר הנרות
 כוונם אליו כוונת לומר אל עט מערבני אשר
 גזה ונת אל מול פני המנורה ואי ש העצת
 להודיע כי ממנו מקבלים את האור כמנ

בערך א העלמן והחלק האחרון הוא החלק
 ההוא על הארץ והדבק בו ראוי הוא כפי הסדר
 שיהיה יותר קד מן החלקים של מעלה מסוג
 ואין הענין כן כי כל אשר תגביה למעלה ^{תמצא}
 הקוד גובר עליו ועלת זה מופע אור העשש
 המתפשט על הארץ ומתהפך ניצוץ השמש
 הוא למעלה מופע עובי הארץ ומקירותה ^{ויחום}
 האוויר הוא הקרוב לארץ ואלה היסודות הן
 נאצלות מן הספירה העשירית העל מלכות
 והחזיק בה מלכנו נעים זמירות ישל דוד
 המלך עה ולזה נהיה מלך על עם הא והורע
 ופרסם מלכות האלות בעולם בשירותינו
 וזמירותינו לך נוט הממלכה והמתנשא לכל
 לראש והעשר והכבוד מלפניך ואתה מושל
 בכל ובדרך לך ולה לכל ועתא מ'א' ו'ל'

ועתה אשוב להטלים כוונתי ואומר נשודרי
אדבע היסודות הנקראו בערבי ענאצר אנבע
וקצתם קראום אצמקצות אשר מהם הורכבו
ונמצאו כל הנמצאו בעולם השפל והם דאש
והאוויר והמים והעפר ונקל בערבי א נאר
ואהוא וא כוא וא טראברי האש הוא חם ויבש
והאוויר הוא חם ולח והמים הם קרים ולחים
והעפר הוא קר ויבש והרק ממנו הוא מקיף
את העב ממנו והאש הוא נחלק לשני חלקים
החלק העליוני הוא עתר חם ויותר יבש כן
התחתון והאוויר נחלק בג' חלקי החלק הראשון
הוא יותר חם להדבקו על האש על כן הוא יבש
בטבע ואם הוא לח בערך אל האש והחלק
השני הוא אמצעי יסבן מעט חמומות ל
להתרחקו מיסוד האש על כן הוא קר ולח

אני חותם את דברו בסכרי זה ואני מתחיל
 בחבור סכר עץ הדעת כאשר ידעתי ומקלה
 נות אטאל שועזרני בדחמח הרבים ולמען
 שמו הנכבד והנורא שאשלום את כלל סכרי
 זה המאלו לחינם ולשלום כאשר השלמתי לספר
 זה וילמדני נבלאות מתורתו הקדושה ויבן
 בלבי לאהבתו וליראתו ולעבדו בלבב שלם
 ובנפש חפה למען שלא אוגע לריוק ולא אן
 דבהלה כן יהי רצון מלפניו שאשמע חוקיו
 בעולם הזה ובתורתו אהגה יומם ולילה כדי
 שאחיה ואזכה ואירש תורה ותשובה ומעשים
 טובים לימות המולך המשיח בן דוד ולחיי
 העולם הבא עץ חיים היא למחזיקים בה
 ותומכיהם מאושדו דרכיה דרכי נועם וכל
 עתבותיה שלום יהי שירי קרא השיר

ואנחנו לשם תפארתך הוא כבוד אשכנז
אצבע אותיות אש נקראת שם המפורש ב
באמת ומה שנקר זה השם שם המפורש לל
כי שאר שמותיו ית הם פירוט תארו וזה
השם הוא פירוט עצמו ועצמו הוא שמו ^{אפירוטו}
הוא הוה יהוה יהיה כי כשתקח הווד מראש
השם ותשימהו באמצע השם ותסיר ממנו
הואו יהיה יהיה ואם תקח הווד מתחלת השם
יהיה הוה ואם תעשה לואו של השם יוד יהיה
יהיה והנה נדחייב דבריננו בזה הענין היקר
בספר שמיני מזה המאמר הנקרא ספר
כתב נורא בעצדת איוס ונוראי ותעלה אמון
חתימות הספר אלו המחבר הנה שלמה
כונתו וכצונו בספרי זה ממה שעלתה
בדעתו לפרש מסודות חכמה האלהית ועתה

כבוד דביו אלונה: בנ הרב קדוש האל

הנאל... אביו חכמות וראש שבט לוי...
לאר יוט פניו אליך ויחנך

נאם עבד התורה ישעיהו המכונה בשם רב
בן הרב דביו יוסף זכרון לחיי העולם הבא ^{כאשר}
השלמתו ספר עץ החיים ראיתי כולא יצאתי
ידי חובתי בחבור הספר הוא וראיתי לחבר
אחריו ספר אחר ואזכור בו קצת ראיות על
ענין קדוש העולם ועל ענין השארות הנפש
אחר הפרדה מן הגויה יעק כו אלה הרבדים
הם עוקרי דת הושראלי וקוטב תורת משה
רביו ע"ה וכל מי שוכפור בהם הרי הוא כופר
מכל כופר שבעולם ועל זה מלאנו לבנו לחבר
באלו הענינים מאמר אחר קצר וזה הוא ^{יאזכור}
בו ראיות החדוש ועל צוארי הכופרים ^{אדוש} בו

מפני זה ודע כי לך מידם תפונות השם

מעתה וכו' ושמך טוב עליו ראשו ככתב

זהב אופיר וערתיו אף עשנתנו וכו'

ברוך יוט לעולם אמן ואמן חזק המהבר

בשם יוט אל עולם

הספר השני ממאמני חיי הנפש ונקרא ספר

עז הדעת פתיחת הספר

הנהלך שר מאמר בינה נקראת ספר עץ

הדעת יעניי שכלך בו ופמחון ללמוד טוב

טעם ודעת למדני כו במצותך האמונתנו

לרב תרבה זחלתו

שייך

תבאר רב ישעיה ספר זה בשם השם

העולם קדמון אינו אלא מחודש והם משיבים
 אינו כן למה לכי שאם אינו נאמן כי העולם הוא
 מחודש אם כן אינו מחוייבים על השם יתע' ^{השגה} תע' תע' תע'
 הנשמות וזה הענין באמת הוא כפירה גמורה
 ואינו שואלים מהם איך והם משיבו שאם אינו
 נאמן כי השם ית' ברא את העולם כולו אחר
 העדר גמור אם כן היה ית' קודם שיברא ת'
 השלם כועל בבה ועתה שבראו יצא א' הכועל
 אם כן הוא גשם כי יוצא מן הכח אל הכועל
 ואם נאמן כי לא יצא מן הכח אל הכועל אך
 כן גזרה חכמתו שאל עוד ונאמן כי השם ית'
 היה נמצא קודם בראית העולם אם לא יאמן
 כן היה נמצא שאל כי מדוע בראו ^{השגה} בזו
 על דרך מטל ולא בראו אשתקד אם נאמן כי
 בעבור שלא היה יודע בראונו הוא לברואתו

ואחזקה בו יוסוף בו חכמה ודעת ולזה נקרא
שמו ספר עץ הדעת והלכתני לזה הספר בשני
חלקי החלק הראשון ממנו בניאור האיות
חדוש העולם והחלק השני ממנו בניאור ^{השארות}
הנפש ותחלה אדבר בראיות חידוש העולם
בזה החלק הראשון ואחר זה אדבר בניאור
השארות הנפש בחלק השני מן הספר וגם כן
אכלול בו כידוש מעשה מרכבה של נבואת
אדונינו יחזקאל בן בוזי הכהן ע"ה ועתה אמתיל
בעזרת הצורא אשר אין כמוהו מורה לדבר
במה שירעתי והוא ברחמי הרבים יעזור
לו אמין י' אִמֹר הַמֶּחֱבֵר הַפִּילֹסוֹפִים
אומרו כי העולם הוא קדמון ואנו בעלי
הדת השלימה ומאמיני התורה התמימה
שואלים מהם ואומרים כי מדוע יהיה
העולם

ששזי מכל אלו הכנים מצטרף הפולוסוף העני
 לחיוב הקדמות כי הוא משתרל להרחיק כל אל
 המעלות מהשם יג ונתעלה האל מדברי הכופרים
 עליו רב"הנה אחי עבאר לך כי מדרך העיון
 הפולוסופי הענינים איך להם שום יכולת להביא
 ראיה על חדוש העולם "אמנם אנטנו בעלי
 הדת השלימה ומאמוני התורה התמומה לא
 דרכינו דרכיהם ולא מחשבותינו מחשבותם
 אמנם נחייב החידוש במופת שכלי שהוא ^{הנבואה}
 אשר אלק אלפי כתות ריבוא מן הפולוסופי
 לא יוכלו להשיגה לפי שהוא מעמד קדוש ^{עליון}
 השוכן נפשותם ברום חבטן ובאמת כו לפי
 הנראה טענות אלה קטני אמונה ומסרי בינה
 הוא אמת בערך ארבע שהוא גשמו ומושג בחוש
 אך ברצו שהוא זך יתקן מכל חומר לא יוכלו

ובעבור זה לא בראו ואחר מוכן ידע כי רמזה
 הוא לברואתו ובראו אם כן חיוב עליוות הסכלות
 וזו כפירה גמורה ואם יאמר כי בעבור שלא
 היו לו כלים הצריכו לו מצויים כמו שעל דרך
 משל הנאים אם לא יהיו לו סוף ולבנים ופ
 וטאנו לא יוכלו לבנות הבית אשר הוא דוצה
 לבנותו אף הצריך לשם ית אל הכלים וחלילה
 וחם ואם יאמר כי בעבור שבאותה הזמן לא
 היתה לאווה להבראות ועתה היא לאווה להבראות
 אם כן הפיל לשם ית תחת הזמן וזה שחר ^{גמור}
 לפי שהזמן היא ההקדימה והאיחור שבין שני
 הכוכבים כאשר ביארנו בספר מסתח הלימוד
 בפרק חמישי והתנועה היא מקרה במתנועה
 שהוא הגלגל כמו שנתבאר והזמן היא תפסת
 התנועה אם כן הזמן היא מקרה במקרה
עתה

8

ובהם אכאר למאמרדי זה כי כולנו שנתנו מוסמין
 ועומן המקדש המה יוצאים ובהם יתאמתו ^{דברינו}

אלה וזה לשוננו ז"ל הדרך הראשון אשר זכרו
 שותחיו לבטח כפי מחשבותם שהטעם יוצא

מז הכח אל הפועל כשהיה פעל עת אחת ולא
 ופעל עת אחרת וסתודת זה הספק מבוארת ^{יהוא}

שזה הענין אמנם יתחאב בכל מורכב מחומר
 בעל אפשרות וצורה ביבלא ספק כשופעל

הגשם ההוא בצורתו אחר שלא עשה כבוד היה
 בודבר בכח ויצא אל הפועל ואי אפשר לו ^{לבלתי}

מנציא כי זאת ההקדמה אמנם תבארה ^{בעלי}
 החומר בזכות אמנם מה שאינו גוף ולא חומר

גוף ואין לו חומר אין בעצמו אפשרות בטוח
 פנים וכל מה שיש לו הוא ^{לפועל} תמונה ולא

יתחייב בו זה ולא כמנהגו שיעשה עת ולא

אלו הסענות המבולבלות יען הם ארחוד
 עתלקלות העוזבים ארחות וושר ללכת^{דרכו}
 חשד"י והנה שלמה המלך ע"ה כל הדברים ש"ר
 בספר קהלת בענין זה העולם השפל ומקרו
 און ראיתי תחת השמש כוכל אלו המקרים
 אשר הם חסרונים אינם נפלים רק בדברים
 שהם מושגים בחושי הגוף ועלקה און רבו
 זל כו שלם המלך תחת השמש הוא דיכור
 למימר ולא למעלה מהשמש ועלקה לא
 נגזק הספר קהל וכבר יעדנו לפרש את ספר
 קהלת בעז האל ואז נפרש לכל אלה הדברים
 פירוש רחב אם ידכני בעל הרחמים"י ועתה
 אחי עלה בדעתי לשתף עם מאמר זה קצת
 מן ראונות שהביא הדב הגדול רמב"ם זל בספר
 הנבחר מורה הנבוכים בחלק השני בפרק ו'

לבד ולזה לא יתחייב מהיות המכיר שלישי
 עושה בעת אחת הפועל אשר יעשה אחד בן
 שיהיה יוצא מן הכחאל הפועל כמות שנמצאה
 בצורות הנשואות בחמרים ואולם יחשוב אצל
 שבזה המאמר קצת הטענה וזהו השכל הפועל
 אמנם התחייב שיעשה עת אחת ולא יעשה עת
 אחרת לא מפני הענין ההוא בעצמו אבל מפני
 בעת החמרים אמנם הפועל ממנו הוא תמיד
 לכל מחבן ואם היה שם מונע מהפעול הוא ^{מפני}
 ההזמנה החמרים לא מפני השכל בעצמו יידע
 זה החושב כי מונענו אינה להגיד הסבה אשר
 בעבורה עשה הכורא בעת אחת ולא עשה
 בעת אחרת ולא מונענו בזה המשל ואמרנו
 שמון ששכל הפועל יעשה בעת אחת ולא
 יעשה בעת אחרת כן השם ית לא אמר זה ולא

ועשה עת ואין שנוי בחק הנפרד ולא יעשה
 מן הכח אל הפועל והראייה על זה השכל
 המועל לפי דעת אפסטו והנמשכים אחריו
 אשר הוא נפרד והנה יעש עת ולא יעשה עת
 אחרת כמו שבאר אבונטר אפראוי במאמרו
 בשכל שם אשר דבר זה לשונו אמר ונלווי כי
 השכל הפועל לא יעשה תמוד אבל יעשה עת
 אחרת ולא יעשה עת אחרת והוא אמר מצאנו
 ועם הנותו כך לא יאמר שהשכל הפועל משתנה
 ולא יהיה פועל בכח נשג בפועל כאשר עשה
 בעת אחת מה שלא עשהו מקודם כי אין ערך
 בין הגשמים ומה שאינו בשם ולא דמוני^{בשם}
 כנים לא בעת הפועל ולא בעת ההמונע מן
 הפועל ואמעם ואמר לפעולות הצורות בעלות
 החמרים ולפעולות הנפרד פעולה בשתוף השם

מאד ושמועה ידע כוכל כועל בעל דעון
 שועטה פגולתו בגלל דבר אחד האבסחה
 יתחייב לו שועטה עת ולא יעשה עת אחרת
 מפני מונעים או מתחדשים והמשל בזה שהאדם
 על דרך משל ירצה שיהיה לו בית ולא יבנהו
 מפני מונעים וזה כשלא יתקן החומר שלו ^{למצי}
 או שיהיה נמצא ולא יבא לקבל הצורה להתעורר
 הכלים והעיהיה המומר והכלים נמצאים להחלו
 בלתי רוצה לבנות מפני שאינו צריך למחסה
 וכשיתחדשו מתחדשים כקוד אוחם יביארו
 לבקש המעון אז ירצה לבנותו הנה כנר עבאר
 כי המתחדשו ישנו הרעון והמונעים יעמדו
 כנגד הרעון ולא יעשה חוץ לגוף הרעון ימנעם
 כשלא יהיה למועל תפלות בשום פעם אם תיותי
 נמשך אחר הרעון יתה הרעון הוא בלתי צריך

8

המבנות זאלו עשינו זה היתה הטענה אבל
אשר קייבנו והוא חוב אמותי שהשכל הפועל
אשר אינו גוף ולא כח בגוף אעפ שועשה
עת אחת ולא יועשה הפועל עת אחרת היתה
סבתו איזה דבר שיהיה לא יאמ' בו שיעצא
מן הכח אל הפועל ולא שיהיה בעצמו אפשרות
ולא שיהיה צריך להוציא שנוצא אהו מן הכח
אל הפועל. הנה כבר נדחה מעלינו הספק
הגדול אשר ספק עלינו האומר במקדמות
העולם אחר אשר אנחנו נאמין שהוא ית
אינו גוף ולא כח בגוף ולזה לא יתחייב
לו שגוי בשעשה אחר שלא עשה" הדרך
השני הוא אשר ותחייבו בו קדמו העולם
להעלות המוצאים והמתחדשים והמונעים
בחוקו ית והתרת זה הספק כבדה והיא דקה

סבה אחרת כמו שהיותו פועל ולא פועל אינו
 שינוי כמו שיארנו. הנה כבר הותרה גספאת
 הקושיא והתבאר שלא יתחייב לנו מן הדרך
 הזה שקר וזה הוא השתדלותינו כמו שנודעת:
 דרך השלישי והוא אשר יחייבו בה ^{קדמות}
 השלם להיות כל מה שחייבתהו החכמה שצא
 כבר וצא וחכמתו קדומה בעצמו יהיה ^{המתחייב}
 מזמנו קדמון וזה חייב הלוש מאד וזה שאיננו
 כמו שנסכל חכמתו אשר חויבה שיהיו ^{הגלגלים}
 תשעה ולא כחות ולא יותר גדולים ולא יותר
 קטנים כן נסכל חכמתו בהמצואו הכל אחר
 שלא היה מהעדר גמור מזמן קרוב והכל
 נמשך אחר חכמתו השלימה אשר אינה
 משתנה אלא שאנחנו נסכל סבלת גמורה
 דרך החכמה היא נמשפטה אחר שהרצון

אל המצאם והרוצה הוא שלא יהא לך
 מונעים לא ותחייב שיעשה תמיד אחר שאין
 שם תכלית אחת יוצאת אשר בגללה יעשה
 ותחייב בשלא יהיו מונעים למצוא התכלית
 ההוא שיעשה כי הפועל הנה נמשך לרצון
 לבד ואם יאזן אומ' זה כולו אמת אמנם היותו
 רוצה עת אחת ולא ירצה עת אחרת האין
 זה שינוי נאמן לא שאמתת הרצון ומהותו
 זה ענינו שירצה ולא ירצה ואם היה הרצון
 ההוא לבעל חומר עד שיבוקש בו תכלית
 אחת יוצאת יהיה רצון משתנה לפי המונעים
 והמתחרשים יאמנם רצון הנברך אש' אינו
 מכפני דבר אחר בשום פנים אינו משתנה
 ולא היותו רוצה עתה דבר אחר ולא ירצה
 דולתו מחר שינוי בעצמו ולא יבוא זה לתת

שזכרנו על מצואות מניעים שהוא לא מקחולא
 כח בגוף אלו דבריו קל... אמר המחבר אכ
 עתבאר לך אחי המעיין במאמץ זה מכל אלו
 הראיות כי העולם הוא מחדש וברוא מאיך
 הגמור והמוחלט ובריאתו הוא בזנת מכוין
 ואינו קדמון בדרו אלו הפילוסופי הכופרים...
 ואם תשאל ותאמ' כי למה בראה שמים את
 העולם ומה כוונתו הפילוסופי מטיבים כי כן
 גזרה חכמתו ואנו בעלי הדת הקדושה נשוב
 כי כן דעה השם ותבחן אתה בשתי תשובות
 הללו ותמצא כי בתשובת הפילוסופי היא היראה
 על קדמות העולם כאשר הוא דעתם הרע
 כי הם אומרו כי כן גזרה חכמתו לל כמו
 שחכמתו היא קדומה כן העולם הוא קדמון...
 ובתשובתנו שאנו אומרים כן כעה השם

בדברי
 ק

ג' ש' צ' ע' ת' נ' מ' ש' א' ח' ה' ח' כ' מ' ו' ה' כ' ל' ד' ב' ר'
 א' ח' פ' צ' ע' ל' ו' מ' ר' ע' צ' מ' ו' ו' ח' כ' מ' ו' ש' א' נ' ח' מ' ו'
 ל' א' ג' א' מ' ו' י' ב' ת' א' ר' י' מ' ו' ה' נ' ה' ת' ש' מ' ע' ב' ז' ה' ה' ע' ע' י'
 ה' ד' ב' ה' ב' ש' ע' ב' ר' ב' ה' ש' ג' ח' ה' ו' ב' ד' א' ת' ה' ב' ח' א' נ' ד'
 ת' פ' ו' ל' ז' א' ת' ה' ה' ר' ח' ח' ה' ק' ה' " ו' א' מ' נ' מ' כ' ה' ש' ז' כ' מ' ו' א'
 א' ד' ס' ט' ו' ו' ה' א' ו' מ' ו' ו' ת' מ' י' מ' ו' ק' ד' מ' ש' כ' ו' נ' ^{ה' מ' ל' א' כ' י' מ'}
 ב' ש' מ' ו' י' מ' ו' ה' ו' ת' ה' א' ל' י' ת' ב' ש' מ' ו' י' מ' ו' ו' כ' נ' ב' א' ^{ב' נ' ד' א' ה'}
 מ' ז' ה' כ' ת' נ' ב' א' י' ז' ה' ד' א' ו' י' ה' ע' ל' ק' ד' מ' ו' ת' ה' ש' מ' ו' י' מ' ו'
 כ' מ' ו' ש' י' ו' ר' צ' ה' ה' ו' א' א' ב' ל' ז' ה' נ' י' מ' ו' ל' ר' א' ו' י' ה' ע' ל'
 ש' ה' ש' מ' ו' י' מ' ו' ו' י' מ' ו' ע' ל' מ' צ' י' א' ו' ת' ה' ש' כ' ל' י' M' ^{ה' ח' כ' ר' א' ו' י' M'}
 ו' ה' M' ה' ר' ו' ח' ג' י' י' M' ו' ה' M' ל' א' כ' י' M' ו' ה' M' י' M' ו' ו' י' M' ו' ע' L'
 מ' צ' י' א' ו' ת' ה' ש' י' T' ו' ה' ו' A' מ' ו' נ' ע' M' ו' מ' ו' נ' ה' י' G' M' כ' M' ו'
 ש' ע' T' B' A' R' ו' N' G' L' E' S' A' I' N' S' M' R' A' I' M' H' T' O' R' N' O' E' L'
 מ' צ' י' א' ו' ת' ה' פ' O' E' L' L' P' I' D' E' T' I' M' O' N' B' R' A' I' O' T' S' M' I' M'
 ו' H' M' I' O' R' I' M' G' M' K' I' N' L' P' O' D' E' T' H' E' P' O' L' O' S' O' P' H' I' K' M' O' N'
 ש' ז' כ' ר' N' O

8

ה' מ' ל' א' כ' י' M'

ב' נ' ד' א' ה'

ה' ח' כ' ר' א' ו' י' M'

8

8

ש' ז' כ' ר' N' O

מעולה

אז תכיר בית מעלתה הראשונה כמה היא
 ופחותות זה העול והחטל בזה כו מלך אחד
 מלך מנעודתו ולא אגדע לו מעלמו שום
 צער ונקם ועתה הוא אינו יודע מעלת המלכות
 שהוא ולאחר זמן נקדמך לנ שירד בגלגלה
 ונצחוקו אויביו ויאסרוהו בכבלו ברזל וישמוהו
 במשמר ועתה אין ספק שהוא דואג על מה
 שהוא בו עתה ונכסף למלכותו הראשונה
 ואם השם ית' יעשה עמו חסד וישיעהו
 לאחר זמן מיד אויביו ויחזור למלכותו
 הראשונה כבתחלה אין ספק כיוצא ידע
 בודאי מעלת המלכות ולא נסתכל בה עוד
 בעין כחותות כיוצא בעין מעלה וישמור
 דרכו המלכות ומשפטיה וחוקיה "בן קנש
 קודם בואו בגוף אינה יודעת מעלת מעלתה

מתקיים החרוש כוידוע הוא מעלינו כושם
כצון נופל עליו יתע בשיתוף וכאשר נאמין
ויצה השם נודה ונחייב כי בדאו מאין הגמור
מאחר שבדאו כפי דעונו העליון ^{בהפרט} הדבר
שבין שתי התשובות הללו ויתאמת לך האמת
על בדוי ועוד יש להשיב כי לפי שהמצואות
הוא יותר טוב ^{היעדר} מהעבר ועתה נראה לי
בזה הענין תשובה אחרת והנה אבאדנה לך
והיא זאת "כבר ביארתי בספר עץ החיים
בכירוש פיסוק ליה דשע ולא נשלם כושמת
האדם הודים בואה בגוף היא הכמה ^{ומשכלת}
ואכן אינה נודעת מעלת אותה המעלה
שהיא בה עתה השם יתע שולחה בגוף כדוי
שתכפור מעלתה הראשונה ובשתכרד מן ק
הגוייה והיא שלימה והכמה ותחזור א כנה

והכמות הטבע והכמות הנפש והכמות ^{האלוהית}
והכמות הלימודים והכמות התשבורת והכמות
הכמות הכבדים הנקראו בערבנו עלם אמתוק
ועלם אטביעו ועלם נפש ועלם אלה ועל
א רואני ועלם א הנדסה ועל גדת א תקול לא
יעלה בידם דק זה לבד כי נמצא צור אחד
קדמוך אונגוף ולא כח בגוף והוא עולת
העולות וסבת הכל ואינם משיגים לומשיגי
הגוף ומקדיו והנה כל אן הדברים ידעם
נעד קטן מבני עמנו בתחלת לימודה ^{בתורה}
בלומדו כיוסוק בדאשיות כרא אלהים את
השמים ואת הארץ ואדרבה יוסיכו לו
אמונות אחרות אמונות יתירות על אמונת
הפילוסוף וזה שהיא יאמרו כי העולם הוא
כחורש ושהוא יתע משגח על הכל בלומדו

העליונה אימנם בהכרדה מן הגוייה ומשוב
 אלכנה איז תפיר מעלתה הראשונה וזהו
 סוד בריאת העולם והנה אחי כל המאמין
 בקדמות העולם ובדברי הפילוסוף הכופרים
 כאלו אבל מעץ הדעת ועל זאת מתחייב
 פלוני ומותה וכל הכופר בה ומאמין ^בחרוט
 רבדים הנבראים כאלו אבל מעץ החיים
 ועל כן יהיה לעולם והעידנו על זה הענין
 בתורתנו הקדושה באומרו דאם נתנו
 לפניך היום את החיים ואת הטוב ואת
 המות וא' הרע ולא הספיק בזאת הצוואה
 לבדה אך הוסיף בה ואנו ובחרת בחיים
 למען תחיה וזהו כל הפילוסוף ששיגעו
 נפשותם בלימי היותם על אדמותם ונלמדו
 את שבע החכמות אשר הם חכמות ^{התעבות} ההגיון

וחסמת וחסמת

ושא העולם הרוחני כמו שפירשנו ואחריו שמו
 השמו' והוא הגלגלי ואחריו בן האכץ וככד
 בספר תהלים הללו את אט מן השמו' וביאר שמו
 עולם הרוחני באומרו הללוהו כל מלאכה ואחריו
 שמו השמו' וכבר ביאר שהוא הגלגלי באומר
 הללוהו שמו וידה והיזק העעץ באמר בסוף
 ויעמודם לעד לעולם חק נתן ולא יעב' בו
 צורתם קבועה בגלגלם לעולם ואינם ^{קשטתם}
 מעורה לצורה ולא ישונם מין ממין חסנו
 כגון הבדיאות והחגלי והנעדרות והקקטה ^{יזולתם}
 כי אם כנועת ההצתקה לבדה ולא ימצא
 דבר מדובק ממין השונת דולתה טאם ^{הפך}
 לו ולהרחיק דעת הכופרים האומרים כי זה
 שאין הקדל אינו עמל תחת ההפסד כי סבת
 כל נספד ופליחה שלא נספד אינו עמל תחת

כסדרהק למוט) אלהיך השמיני ושמוהש האהל
אשבה יל כל כל הנמצאות בחלקת בשלשה
חלקים .. האחד הוא רוחני רצונולומ שכלום
הנכרדים והוא עומק בזה הכסוף במלת השמים
ביזה השם רצוני לומר השמיני הוא שם משתקף
יורה על הרוחני ועל הגלגלי ועל האויר כמו
ש' ויקר' אלהי לרק' שמו' והשני הוא ^{עולם}
הגלגלים והוא הנק' שמו השמים כלומר
עבוד לאותה העולם הרוחני הנק' שמים
כמו עבד עבדים והעד הנצמין אתה עשיתה
את השמים שמי השמיני וכל צב נסמך וכל
צבא עם שמו השמיני .. והשלישי הוא ה
החומר הראשון רצוני לומר עולם ההויה
וההפסד זהו העומק במלת הארץ והנה
זכרם על הסדר תולה הזכר השמיני

ארץ וכל לאומים לל בעלי נפש המדברת ^{ואחריו}
 אמר בן נשגב שמו לבדו לל כותקו המה ^{כולם}
 והענין כי הכרטיים כולם יאבדו כלומר אושר ^ת
 ההויה לא יעמדו דגע אחד על מלכות ^{ואחנם}
 יעמדו המינים ורומז לזה היושב על חוג ^{הארץ}
 שענינו המתמודד הקיים על סיבוב הארץ כצוני
 לנמ חלילתה רומז לענינים ההיים ונכסדים
 בה בחלילה ואמ שער השתנות עניני הארץ
 והכסדים לא יהיה אצלן ית שינוי יחס אבל
 היחס ההוא שיש לו אל כל אחד מן הענינים ההם
 והוא הנה או נכסד יחס אחד קיים עומד ^{כיו}
 ההוא למיני הנמצאות לא לאנשיהם ואומר
 אחריו וישביה פחגבים כלומר מדלגים ומשתנים
 מעורה לעורה כהגבים המדלגים מכאן ומכאן
 וכאשר האחד שהוא טרם החשבון הוא סבת כל

מלכות

5

התורה אמר כי הוא מורה ונבראו ונעמידם לעד
לעולם מורה ששמו השמים הנקברים הם היגלות
שלא תבוא לחשוב כי השמים הנזכרים תחלה
בזה הענין הוא הנגלה ושמו השמים הוא האור
שגם הוא נקרא שמים כמנ שבארנו באמרנו
והקרא שהים לרחוק שמים כי כבר הוא משתנה
עם שאר היסודות כמו שנתבאר לנו שענין בזה
ואחריו אומר הללו את יושן מן הארץ שהוא לעולם
השכל והזכיר כל חלקיו רצוננו לומר ארבעה
היסודות באמרו אש וברד שלג וקיטור רוח
סע' וגו' ההר' וכל גבע' וכל בזה הארבע יסודות
והמחצנים ואחריו הזכיר על סדר מה שזכרנו
מהם באמרו עץ כפוי וכל ארזים שהם בעלי
נפש ואחריו והצומחת וכל בהמה כמש וזכור
במק' ל בעלי נפש ומרגיש ואחריו כלבני

שהגיע אליו משכל זה חומר מחינה גדולה
 ומסך מצדיל בפני השכל האנושי מה שנת^ה אל
 הנפרד על אמתתו ואפו חולו הגלגלים שהאזן
 ונכבד אשר לך ישיגוהו חולו ולא כליון כשחומר
 בני אדם אשר בעפר יסורם אשר מבקר לערב
 זכתי ואל זאת המחיצה המבדלת בינינו ובין
 השמים רמז באנו ענין וערפל סביבנו ואמזנה
 אנכי בא אלוך בעב הענן כאשר רמזתי בספר
 עץ חיים בצוני לומר כי עבירות החומר שלנו
 הוא המונע את שכלינו מהשיג כמו שמבדיל
 העין והערפל בין הראות והנראה לא שקוא
 רת מכל המדון גוף שאקופוהו עב או ענין או
 ערפל או חסך חלילה וחם עופה או כשענה
 ועודא עומדה שכי ואין זה עוד אלא דמיון
 באמת ועל כן נזכר תב ששים המטרה מחוץ

התעבון מפאה אחת והוא סוף כל החטבון מפאה

אחרת והוא סבת כל התוספת והחסרון והוא בעצמו

לאמסוף ולא יגרע גם לא יקבל ככל וחילוק

והוא סבת כל התוספת כבה זה העולם הראשון

רצונות הרוחני כנגד ב' עולמות שהם אחריו

מכיון עילה להם והם באים בעבורו ונמצאים

מבחו ולפיכך ידיעתו כולל ידיעת השנים

וקה לא יתכן רק בהתאחד בצורות שאין עצם

לבם כי הם הסולם לעלות אל הנשגב לבן אנו

צריכים אל התבלה איש מפי איש מפי הגבורה

אבל ידיעת האמצעי והשכל אינה כוללת ידיעת

העליון כי אין יכולת באדם לידיע ולהשיג מ

מהדרגת לדבר שאינו מדרגת כלל ולפיכך לא

השיגו ממנו חכמו המזקק אלא מעט מזער

כסופה מן הים ועם כל זה איניכנו מעט למנו

שהגיע

המלך הגדול הממוכף והרצף עמו תמיד הוא
שכל הפועל אשר הוא הדיבור בינינו ופינהש
ית כמו שפורשתי בספר עץ החיים הוא גדול
מכל מלך בשר ודם ויגבוש תמיד מן המלך
הזה מעבור עבודה ומלסוף מאחריו כאש אה
הנבוא ע"ה עונותיכם היו מברילי ביניכם ובין
אלהיכם " אמר אפלטון כל מי שאינו
מתבייש מנכשו אין לנכשו ערך ומעלה בעיניו
ואמר ארסטון בן אדם כשאתה עובר עבירה
אם אתה מאמין בו הש' ית רואה אותך ומה
מאד העזתה כעך ואם אתה מאמין בילג ידך
הדי אתה כופר ומכחש בו" ואמן סקראט
האלהי ואיך תבעוס ארוניך והוא עומד לפעך
ובדבריו איתג עולם וקדישו עליון הסדרו
החכמו ע"ה צוואתו לעזר לתלמודיו וברכתו

לפדופת אשר שם שכונתי לקורות אותנכי
 הוא יתרון לו עורף באור כי הוא מעוז האורה
 אנצם היתה שמה האורה לכבוד הבית לבד
 לא לפי שהוא ית צדיק לאורה חלילה וחס על
 כן תל אינה כל הדעת מה שפע הזה להשיג לא
 מי שעלוק אלון עזר אלוקו כאשר אמר הכתוב
 וחס את אש' אה' ור' את אש' אר' זכר עבדיו ה
 הנביאים ע"ה ועל זה אמר עזרא הסופר ע"ה
 אתה הוא יוט לבדך אתה עשו' את הש' וש'
 הש' ופ' צב' הא' ופ' אש' בהם ואתה מה אפ'ו
 וצ' הש' לך משתח' ופירושו כך כי בעבור
 שאתה עלת העלות אם כן גאותם הוא ^{בהשתחוותם}
 ועל זה נתחייב בתפלה כדו שיהיה קרוב האל
 ית' וגם יהיה מדובק' בשכל העליון שהוא ^{סבת}
 קורבתינו ולזה צדיק למשכיל שודע כפיזה

המלך

8

והכנו דברי אלהים חיים לדעה ואמרו כו
 והאנן היתה א"כ היתה מתחלה קדמונים ואומן
 עוד כל ימי הארץ א"כ היא מצואה מקדם ואמ
 קונה שמו ואר' א"כ הית' עם חומר קדמון כו
 מלת הקציה בלשון עברית כופלת על דבר
 שנקנית מדבר אחר א"כ העולם הוא קדמון
 חלילה וחס... אך עתה אחו הט אצק נשמ' דברי
 חכמ' וג' ושמע בידוש הפוסוקי הנזכרים על
 דרך האמות... ודע כי אי אפשר לילכרש לך
 בידוש הפוסוקי האולו מבלתי שאקדים לך
 הקדמה אחת קטנה והיא זאת ההקדמה"
 ידוע כי כשימצא חומר דבר אחר עם כל זה
 שלא נמצא לפי שוש בן ההכנה וההזמנה
 הטבעיות לצאת מן הכח אל הנושל כן אומרו
 בספר תורתינו בראשות ברא אלקים את השמ'

להם באמרו יהי דעון שיהא מורא שמו עלכם
כמורא בשר ודם אמרו לו רבו עד כאן אמר
להם הלואי לפני שהעונד עבירה מפתח כן ^{יראהו}
אנשים ונתביוש ואינו מחשב אותו העע ^{בעצמו}
שדואהו האל ית ואינו מתביוש מנפשו הלא
יחשוב העע הלז מאמ' הפת' שגזר אם יסתר
איש במסתרו ואני לא אדאנו נאסיוט ואול
מלא כל האר' כבודי ודיע אחי כי אהרו
הודיעו אותך חדוש העולם בכאוות בדורות
וחזקות יראתי מאד כן תטעה בפירושי
קצת פיסוקי התורה בפיסוק והארץ היתה
תהו ובוהו ופיסוק עוד כל ימי הארץ זרע
וקציר ופיסוק קונה שמים וארץ אשר תעו
בהם קצת מפריצי בע עמינו המתבלספים
מבלתי חכמה והאמינו בקדמות העולם

תרמון חלולה כו ליוט הארץ ומלטאה אך אע
 אומ' כו אחרי שהאלות ברא מאין את החומר
 הזאת כבר היא שלו ולכן ותע לבד היכולת שיברא
 ממנה השמים והארץ ועליו אמר בותי בה כו
 המלאכים נבראו ביום שני כדו שלא ואמרו
 קטני אמנה כו סויעו לאל נות בברואת העולם
 ועתה דע כי מלת ברא בלשוננו תאמ' עב
 דבר שנברא יש מאין ומלת יצר תאמ' על דבר
 שנברא יש ממש ועל כן אמר הכת' בראשית
 ברא אלהים ולא אמר בראשו יצר אלהים ^{ובספר}
 הששי מזה המאמ' שהוא ספר הכבוד נברש
 כל אלה הדברים בביאר רחב אם יזכר ק
 ובנרא ולפי שאין כח להביא את סוד הברואה
 קצת הכת' במלות בראשית כמון שאמר ב' עה
 להגיד כח מעשה בראשית לבשר ודם או אכש

האלוה

ואת הארץ אומר כי אלוה יתע ברע מן האוין ק
הגמור חומר אמת דקה וזכה ואחר מוכן נצר
ממנה את העמו ואת הארץ ועשה את אונו^{ישנו}
כימאחר שנמצאת חומר השמים והארץ
עם כל זה עדיין לא נמצאו הם בעצמם הרו
כאלו הם מצואים מן החומר השמים והארץ
עם-על-זה שלהם נמצאת והיא מוכנת לקבל
הצורה וזאת החומר שאנו הוא הנק' בלשון
הפילוסוף הו' לי כאש כי רשתי בסוף ספר
מפתח הלימוד " ונראה לימחה השם הוא
בלשונינו העברי והוא מלה מורכבת וכיחשו
הוא היו לי כדונ' לנמ' כי אחריו אשר ברא
האל בית את זאת החומר א"כ הוא שלו ולו
ית לבדו היכולת לברוא ממנה השמים^{הארץ}
אלא שאנו אנוכי כיון לומר זה החומר

קדמון

וביניכם לל כו עס כל זה שדובר האל מלך
 עמוכם פנים בפנים בלו אמצעות מלאך לאת
 היתה מעלתכם שנה למעלתי ועל זה נאמר לנו
 ע"ה ואתה פה עמוד עמדי וכבר נצטנו
 ועתה נחזור לדברינו הראשון ונאמר כי שאמר
 והארץ היתה תהו ובוהו לל כו זאת החומר שנבראת
 מאיך וממנה מתהוה הארץ היתה תקוה כלומר
 עדיין לא לבשה שום צורה לא שהוא אומר
 שהיא חומר קדמון והיתה מתחלה חלילה וחם
 ואמנם פירוש מלת תהו הוא דבר שיתמה בו
 האדם ודבריו רבני ע"ה בתהוה על הראשונות
 וכשקבלה צורת הארץ נבייתה ביהו והיא מלא
 מורכבת ופירושה בו הכח לקבל צורת הבויה
 וההפסד ואמנם אמרו עוד כלומי הארץ
 זרע וקציר רוצה בזה כי אתרו אשר הבוא

ס

לכך אתם לך הכתו בדאשות ברא אלהים ולפי
 זה הענין פתח במעשה בראשית באות בית ולא
 אלק כי האלק מורה על כבוד עליון כמו שגבר
 ואין כח באדם להשוונו ונות מערה על חכמה והיא
 מגזירת בית לל בית נתיבות נצבה ויש באדם
 כח להשיג ממונה מעט אם ועל כן הזכיר
 המתרגים הירושלמי במלת בראשית חכמה
 ותרג' ואמ' בחכמתא ברא ונט' אמנם ציוס
 מתן תורה זכר בדבור הראשון אות אהאק
 ואמ' אנבו יוט' אלהק כי אז זכו להצין את
 סוד האלק ועל כן נחמד פעם בפעם דבר
 יוט' עמכם בהרוא' כי אז עתבאו כולם בלו
 אמצעות מלאך אמנם לא היתה מעלת כולם
 שזה בודיעת הדברים הנבדלו ההם לידיעת
 משה דע' ועל כן אמ' אנפי עומד בין נוט'

ובניכם

השמים את המבול על הארץ לרוב מריוס^{יחריבה}
פני הארץ לא תישות שנשתנה דבר אחד ממעש
בראש' אך העולם כמנהגו הולך ור' תקופות ק
השעה עם סיבוב הגלגל הוא כמתנהג יען ביכ
אשר יעשה האלהים הוא יהיה לעולם עליו
אין לחסיק וממונו אין לגרועו והאחים עשה
שיראו מלפניו כל מי האלה עשה חרוש
הנבלאות ברו שיראו מלפניו וידעו שהוא
יתעל בראם" ואנצום התחייב דור המבול
בלויה היתה זה מכני מריוס לא מפני^{הרעם}
הזאת היתה מאת האל ית' חלילה וחם
מלמעלה לא יבוא רק טוב ואולם הרע
הוא מצד המקבל כאשר השמש מלבי^{ה'ג}
ומטהיר פני הכובץ והלא הפועל הוא אחר
אך כל אחד מקבל כפי הנתיב וכן אנשי

שם נמצאת חומר קדמון והיתה סבת האמתני
 בזה מפני שעדיין לא ניתנה זאג התורה
 התמימה המסודה כל ספק מהלב כדי שתסוד
 ממונו זאת האמונה היא אמונת אפלטון ^{אריסטו}
 ואיננה אמת כמו שבארנו בסוף ספר מטח
 הלימוד " והנה אחי אוסיף לך עוד ביאור
 באמתת החדוש מדברי המדברים אומדנות
 העולם הוא משתנה וכל משתנה אפשר וכל
 אפשר הוא חדש אם כן העולם הוא מחדש וכל
 מחדש יש לו מחדש וביאור זה כי כל אפשר
 הוא מחדש לפי שכל אפשר יש לו ממשות
 ואם היה נמצא תמיד הוא ממשות הוש ^{נמצא}
 בו תמיד וזה שקר גמור" ועוד אמרו העולם
 הוא חדש כי הוא גוף והגוף איננו נמלט ^{מתנועה}
 ומנוחה ושתייהם כקורים מתחדשים עליו עקב

כחשומצא האור לא יהיה חשך ועלכך האוכל

חמץ הוא מחזיק במדת הדין שהוא הכרת

אמונם האוכל מצה יחיוה כי הוא מחזיק ^{במצות}

דחמית כאשר פירשנו ומו שיעיז את בנינו

וואכל חמץ אף הוא גרם לעצמך שיבא עליו

רעה לא שהשם יתע מדועו כי מאתו ית לא

יבוא שום רעה כי אם מצד המקבל ומעשיו

שגם יעבור על מצות אדונו ויבוא עליו רעה

וקוא גורם לעצמו אותה רעה לפי שעבר

על מצות אדונו ואם יקיים מצות אדונו ^{ימצא}

טובה וכבוד וצאתו מכות מה שהייתי בו ^{לא}

שאדע כי הוא דבר חשוב עלכך הארכתני מעט

ועתה אחזור לדברך הראשונים ואומר כי אולי

אזנה שמים ואדך זה הדיבור הוא דבר אברהם

אבינו ונראה כי הוא היה מאמין כי היתה

הגוף וגברה על שכלה והלכה אחריו שרירות
 לבה ולא למדה חכמה ולא ידעה לעבוד את ^{י"ד}
 בהפדרה מן הגוף תשתומם עד מאד ותפסק
 אל אשר היתה מתענגת בו מתאוות הגוף ולא
 תוכל לעלות ולשוב אל אל אשר נתנה ותהיה
 מהלכת באויר ויורדת למטה ובאה באש ובמים ^כ
 וזה הוא נקמת הרשעים אשר תולעתם לאתמות
 ואשם לא תכבה יאכל אם הנפש תהיה בעודה
 בגוף וכספת אל יוצרה וממשלת שכלה על התאוה
 ומתגברת על יצרה ודורפת אחריו חכמה למען
 תלמד אמתת יוצרה אז בהפדרה מן הגוף מעלה
 אל המעלה העליונה אשר היתה נכספת אליה
 בעודה בגוף ויאצל האל מרוחו עלינו וזו היא
 תחיית המתים ומתן שכרן של צדיקי לעתיד
 לבוא יקראו וביז כו הנפש אשר תכסוף ערמאד

והבא עליו חדש בעליו ספק בעבור בואו והחולק
 חדש כי אם היה קדמון לא היה נעבר ושניהם
 חדשים ומה שאוננו נמלט מן החידושים הוא
 חדש כי לא קדם לחידושים והחידושים חדשים
 איך הוא חדש? החלק השני מספר עץ
 הדעת" בביאור השארת הנפש ופירוש
 מעשה מרכבה "דע אחי המעיץ במאמרי
 זה כי אמרו אשר פירשתי לך אלו הפוסקים
 ונתאמת לך חידוש העולם בראיות בדורות
 אדצה עתה להרחיב לך המאמר בפירוש השארת
 הנפש אחרי הפרדה מן הגויה ואיך יהיה
 ענינה כי בזה ידעתי לך בפתיחת מאמרי זה
 ומעתה אתחיל ואומר "דע אחי כי הנשמה החכמה
 הטהורה שאינה גוף היא החיה אשר צו תדבק ואותו
 תעבוד ולעולם היא עומדת ואם נשפאה בטוהמת

ודעתי בענין בואת הגואל וענין העול הזה
 וענין תחיית המתים בספר גן עדן הבא אהזה
 המאנו אם יזכני בורא עולם והנה אחת חבני
 מאור עיניך בענין מותת החכם במחלות אשר
 תמהים בוקצת חבני עמינו הנטובים ומקשים
 ואמורים כי הנה כתובה בתורה כי הוא חיידך
 ואורך ימיו ואיך הוא שזה האיש החכם במורה
 הוא מת במחלותו דע כי האיש השלם החכם
 בהתעסקו בענינים האלה ויהי ענין תענוג
 הנבטים המקורשים וכאם ויגעל לתאות^{הבהמות}
 המדורות ויחפוץ וירצה להכריד מהעול הזה
 הבחות והגרוע ולנוח ולשקוט בעולם ההוא^{הי"ר}
 ויבקש מהאל ית באותה שעה להכילו מעולם
 הזה הבכור והממורה ולהביאו אל הנקמת^{והטהרה}
 אל חיי העולם הבא והאל ית ימלא שאלתו

לשם אל מצרה ותחשוך שמו ותדבק בו בלבב
שלם ולא תחשוך דבר מכול תאות הגוף ולא
תשקה כי אם באהבת האל ועבודתו ותמנע
מלאכול כל דבר טמא לא תוכל לסבול טוהרות
הגוף ותבחר לבדו מומנו ותוכל לצאת וללכת
אל אל אשר נתנה ותתפלל לפני בוראה ותאמר
אנחות השיעה נא אנחות העליוה נא
אשר כירושו הוא אני והו השיעה נא אני
העליוה נא ואז יקשה האל אליו ויאמר לו רץ
הבא בשם יוש ותהיה אשכאחד ממלאכיו ותאמר
היא מעלת חנך אשר נאמ עלינו ואוננו לקח
אותו אלהים ומעלת אליהו בהעלותו במערה
השמומה והמלאכי ונפשות הצדיקים אקרו
התקם בהם נראים לפני אדם בדמות אנשים
הולכים על הארץ ואני עתיד לבאר אמותי

ודעמי

ושלום בקשגו כמו שאנו רצון יראין ועשה
 ועלכן ימות מיתה מקרית וחייה חיים צמח
 אמתות אשר היו היו העולמים הנשחיים
 המידיוס ודמוז לזה הענין הרב ל שמרוה
 היוני נד בפירוש שור השורים שחבר בפירו
 פסוק הביאע המלך הדדיו אמר הוא טעם
 למה שאני וכדושו למה אני מבקש לצאתמן
 סגוף הלב השפל כיכבר הזואני המלך
 הדדיו ואני עמו בחדר אחד ואף לא יסור
 הפגרים הזואים ואלבש מחלעות בגדו ישע
 כי השלם לא יצטרך לגוף וחיוו רק להגיע
 אל התכליות כי כל אשר יאריך ימים ישכיל
 וישלם שלמות האחרון ואחרי הגיעו אל
 השלמות הוא יכסוף ויחפש המות בהפגרה
 מכאן כי מן הכבוד והתמורה אל הנקיות
 והטהרה

כי קצת מן החכמים מאמינים כי נפש
 אשר לא השכילה בזה העולם כדאוי ^{בהקדמה}
 מאותו הגוף חזרת עוד הנה בגוף אחרת
 כח שתחכם כדאוי וצריך עיון בדבר זה
 אם הוא אמת לבני שתכליות כונת בואת
 הנשמה בשלם השכל הוא לדעת מעלת אותה
 המעלה שהיתה בה בתחלה כאשר פירשתי
 בספר עץ החיים בפירוש פיסוק לזה רשע
 ולא ישלם ואין צריך לשעתו עוד פה וואם
 כן מאחר שיבא בזה העולם וידעה פחיתות
 זה העולם ממעלות עולמו איך יתכן ^{שתרצה}
 עוד להפריד ממחצבה העליונה ותשוב ^{עוד}
 הנה בגוף אחד ותאסר עוד בבית הסוהר
 ואם תאמרו כפי גזירת בוראה עוד תשוב
 בנה בגוף אחרת בהכרח חלילה לאל ^{עיון חסונה}

8

8

הלכות אל ארבע קו סודות ומתעכלים ^{היסודות}

אל שטות הגלגלים והכוכבים אל הקולות ^{כחות}
ומתעכלות אל הצורה אל הטבע ^{והתעכל}

הטבע אל כח הנפש והנפש נדבק עם השכל

העליון אשר הוא מקורו ומקורו הוא דבור

עם האליה אשר הוא ממציאו ומולידו

ועדו יגיע שכל כל משכיל ויעמוד ואשרו

היכול לבין צרה לדרכו הרחוקה הזאת

במאמ' החוצה קרבה צרה כי רב ממך הדרך

וצריך לך לדעת כי את למשכיל כוונה ^{באור}

הימים בזה העולם כי אם כדי שחסיך

לן ידיעה על ידיעתה והשגה על השגתו

ואכמה על חכמתה כדי שבטעות כרוחת

נפשו ממנו יהיה חכם ושלם ולא יהיה לן

שום חונק מלהגיע אל כנו ועל כן שלעת ^ה

כי קצת

השבה אל יצרה שקיה מטומאת הגוף וטהורה
 וחכמה כאשר אמרנ' היא החיוה חיי עולם ^{ומעלת}
 כמעלות המלאכות וזהו באמת מתן שכר
 של צדיקים לעתיד לבוא וזה שתמצא דבר
 החכמו' ע"ה שאומ' כי תחית המתים הוא טוב
 הנפש אל הגוף הוא אמת וכל הכופר בו הרי
 הוא כעובד ע"ז אבל זה היעני לבד אינו תכלית
 ההצלחה אמנם תכלית ההצלחה הוא העולם
 הבא אשר שם מעמדו לנפשות הקרושות
 אשר אל אל דגשות כאשר נדר ית' ונתתי לך
 מהלבנים בין העומדי' האלה וזה שאומדין
 כי ושן עדין לשבת בו הגויות וגי' הנם לישדך
 בולא אמרו זה ע"ה רק להבטיח לעמו ^{הארץ}
 הכסולים אשר לא יבינו ולא ישכילו ולא יאמינו
 כי הוא יכולה לעמוד בלא גוף בדבר שהם

לְאִמְרָה בְּבֵית הַסֹּהֵר שֶׁלֹּא יֵיזָן אִם כִּן אֵין קוֹ
אִמוּנָה אִמְתִּית... וּבְסֵפֶר נִמְוֹסֵר
הַשֶּׁבַל שֶׁחֲבֵד אֶפְלָטוֹן רֵאִיתָ כְּתוּב כִּי אִם הוּא
הֵנֵכָה מְעִיד עָלַי שָׁמַיִם וּמַגִּיד עֲלַי שֶׁ רֵאִיתָ
בְּעֵינַי כִּי אִישׁ אֶחָד מֵאֵן הַכּוֹלֹסוֹפִי חָלָה וְהָיָה
קָרוֹב לְמוֹת וְדָאן תִּלְמִידָיו שֶׁהֵיוּ נוֹשְׁבִין לְפָנָיו
כִּי נִשָּׂא עֵינָיו אֶל הַשָּׁמַיִם וַיִּשְׁאַלֵנּוּ וְהִלְטֵנּוּ
מָה הִיךְ דָּאָה וְעָנָה אֹתָם הֵייתָ דוֹאָה הַנְּצַל
נַפְשִׁי מִמָּאֶסֶר הַגֶּנֶף וְהִיא מִשְׁתַּוְּקָתָת וְנִבְסַפְתָּ
לְשׁוֹב אֶל יוֹצֵרָהּ וְהִיא עַד כּוֹאֵד שֶׁמַּחֲהָ אֶךְ
אֲתָם מִזִּיקָיִם לִי בְּרוּחַ הַבְּשָׁמַיִם אֲשֶׁר אֲתָם
מִשִּׁימִים לִבִּי לְמַעַן תֵּאָחֲדִי אֹתָהּ לְצִיאַת
מִן הַמָּאֶסֶר וְהַכֶּבֶד וַיִּסּוֹב כִּנּוּ אֶל הַקִּיר
וַיִּמַּת בְּנִשְׁוִימָה "וְזֶה הַכֹּל כִּי רֹב הַכּוֹלֹסוֹפִי
הִתְקָדָאן אֶל־וְהַיִּים מוֹרִים כִּי נַפְשׁ הַמִּשְׁכַּלֶּת
הַשְּׁבָה

יוצרה

ואפרטנו בספר הכבוד אם יעזרני האל
והבטחת גן עדן הוא להראות לאשר לך ידעו
ולא יצינו עונג הנפש העונג אשר הם מתאוים
ואשר הם ודעים ובשמעם כי נשמתם תשוב
אל גויותם ויתענגו בעגן עדן ויראו לחטוא
ויתעסקו בתוכה ובמוצות על מנת לקבל זרם
וכן נשם אשר הוא גיא בן הנשם מנחידים בן
את הדשעים להשרף לניצן נשבו מדרבם
הנשם וכל דברי הנבואים ע"ה הם דרך משל
וחידה כי המתבונן בדברי ישעיה ויחזקל
ע"ה ידע באמת כי רוב דבריהם הם משלים
וחידות ואחר אשר הגיעו דברינו ער טה
נבאר מעט מדברי אדונינו יחזקל ע"ה
מ"וש מעשה המרכבה דע כי מה שקרא
יחזקל ע"ה שם נבואתו מרכבה בעבור ד' חיות

זו היא
די מעשה
מרכבה

מתאווים ויודעים אותי ואצרך לא ישיג העור
 ראות המראה והצבעים והצורות נגד החרש
 לא ישיג שמע הקולות ולא הסריס תחת המעלה
 כן לא תשובנה הגויות תענוג עולם הנשמות
 וזה שאומרו ע"ה לא אמדוהו רק להבטיחם
 כי נשמתם תשוב אל גופותם ויהיו טהנים
 ומתענגים מזיו השכינה בגן עדן בתענוגים
 אשר נטו ואם לא זחטאו" (אנני אומר כי
 הנה כל משכיל ידע כיגן עדן וגיזן הנזר
 הנק' גיהנם נמצאים בזה העולם ולא אמרו
 חכמי ע"ה כי הצדיקים יהיו בגן עדן אלא ר"ל
 משל מפני שזה הגן אשר נטע האל בעדן
 שהוא שם אין בכל העולם הזה כמוהו כזבו
 כל עץ עומד למראה וטוב למאכול ועץ החיים
 ועץ הדעת אשר בירשו הוא עץ התבואה והחיות

8

ואכרסני

הוא בעבור המעלה ופידוש מראות אלהים
 הם צורות עצומות ונוראות הן היה דבר
 יוטוב לבי שאין הנבואה שזדה דק בארץ ישראל
 והוא היה בחוצה לארץ אמר הו היה כי נתגבא
 קודם לכך בארץ ישראל ועל כן באהלו הנבואה
 עוד בחוצה לארץ כי מאמ רבנותו ע"ה הו מה
 שכבר היה " וארץ והנה רוח סערה דימה
 מחנה האויב לרוח סערה לכי שמוראת האויב
 עומדים סערות כירא ואומרו מן הצפון
 כמו מצפון תפתח הרעה כמוא ידמיהו שבן
 ע"ה ואומרו עבך גדול ואש מתלקחת ל"כ כי
 כמו שהענן הוא מסך לאור השמש ומונע
 אורו כן התאווג הם אויבי הנפש ומונעין
 מן ההשגה כ"ש החומר ואומרו ואש פתלקח
 הוא רוח אל הנפש ככל נדו"ט ששל אדם ואומרו

פירוש מעשה מרכבה

שראה ואין המרכבה מבלתי רוכב והמרכבה
היא סימן הנסיעה והיא תמיד י חיות כמו
עצ ותעלה ותצא מרכבה ממצרים בשש
מאות כסף וסוס בתמימים ומאה הרו הוא שש
מאות הס' מעמים ק"ג והבין מזה המראה
כי האל יתע משגוח בשלם הטבל והוא ^{לסע}
מפני מעשה נשר' הרעים וכן דאה זאת ^{המראה}
בעבור העתיד ועוד מה שנקרא שם נבואתו
מרכבה לפי שהוא מודיע כי הרכבת ^{המצניאות}
והקשרם יחד איך הם ומעתה אהל בגימור
הביסוקי על הסדר ואומר " ויהי בשלשים
שנה בדבועי וג' כונת השנה בפאן הוא שינוי
השכל האנושי כשודבק עם השכל הפועל
וכונת החדש הוא כשהרוח מתחדש באדם
וכונת היום הוא בעבור האורה וכונת המקום

הוא

אם זה הנפש הכלל הממוז הם נופד יצאנו
מרבדינו ועתה נחזור לדברינו הראשון
כי אומרו ומתוכה בעין השטח מועד האש
לל כי כשמשכנע שכל הכול על הנפש הרמוז
באש אז מתקוה הנפש במלאך הנקרא השמל
ומתוכה דמות אלף חיות לל כי זה הנפש
הוא אסור במאסר ד' היסודות והרא לייסודות
חיות לפי שיש להן חיות כהן גופין מתוך אכז
לכו שגש לבן שהרבתם הוא סבת חיות מיני
עולם השכל ואומרו וזה מדאינה דמות אדם ס
להנה רצוני לומר לא תחשוב כי הרבת היסודות
הוא חיות אמות לא כן אבל חיות אמתיות
הנפש הנקרא השגה אשר בעבודה האדא אדם
ועל זה אמר דמות אדם להנה" וארבעה פעם
לאחת וגל לל כי זה הנפש הוא ארוך בליסודות

ובגמול סבים הוא שבע אבל השעל שלט
ואומרו ומתובה בעין השעל דע כי שקרא
שם מלאך השמול והוא מלא מדרבבת ^{חשמל}
עתה ועת ממולל יופירוש מלת אופן הוא גלגל
כמו ויסד את מדרבבתו ולפי שפירוש מלת
חשמל הוא מלאך עלפן כשחשב אותו הנער
במלת חשמל נסדף לפי שלא היה יכול ל
להבינו והיה רוצה להרוס ולהעלות אליו
ולדעת תבונתו וסודו של עולם הרוחני ועל
כן נפרץ בו מה שלא אירע לו זה בהבנת
פירוש מלת אופן כדגרסין בחצנה בפרק
אין דוד טין וז' מעשה בתנוק אחד ^{שהיה}
קורא בבית רבו בספר יחזקאל והיה מבין
בחשמל ויצא אש מחשמל ושדפתו בקשו
לגנוז ספר יחזקאל אמר להם חנניה בן חזקיה

לא עמוקה ומעומת ואומל בכף נגל עגל
לל עגלים סדורים הכוה בזה כו משכ^{הנפט}
הנזכר הוא למעלה מהגלגל שהוא כחרי עגול
ואומרו ונוצצים כעין נחשת קלל לל כזכור
שנחשת קלל נעצם מאור השמש בן הנפט
נעצם משכע העליון הרמוז באור " וידר
אדם מתחת וק' לל כו הם נאצלים מעשר^{ספירות}
כי כק מנין האצבעות הם עשר ספירות^{ג' צלילים}
מהם " חוברות אשה וק' לל כו השגות דבקות
יחד ונחברות הקשכיע עם השוכע שהם אשה
ואחותה ואומרו לל וסבו בלבנת לל כי אונם
טועים בהשכעתם רק אש אל עבר פניו ולכו"
ודמנות פניהם בני אדם לל כי נמצאי עולם
השכל נחלקו על ד' חלקים כי נמצא בני אדם^{הם}
אין בטבעם כי אם לקטוף ולגזול וזכו פני אהה^ס

שאמרנו עת עתידוע ואומרו וך כנפל
 לאחת להן ירוע ש' כיו סבה ההגעה ממקום
 למקום או הוא הילוך הרגלים או התעופפות
 הכנפים עתה אמר כי סבת הגעת הנשמה
 אל כנה הוא מסבת ד' רברים תחלת ידיעת
 דגני המורה שהיא חכמת התלמוד וידיעת
 פירוש המקרא ודקדוקו ושמירת המצוות
 המושכלות והמקובלות וידועת חכמת ^{הפילוסופיה}
 וגם כן חכמת הכולוסופיא נחלקת בד' מוננים
 וחכמת הטבע
 והם חכמת ההגיון וחכמת האלהות וחכמת
 הלמודים ודגלניהם רגל ושרה וג' כל כו
 כמו שהרגלים הם מעמידים הגוף ומעתיקין
 ממקום למקום כן אלה השגות כן סבת ^{השאריות}
 הנפש ומעתיקין מן ההפסד א המקום ומן ^{השכל}
 א העליון ואומרו רגל ושרה כל השגה חמות

אל עבר כמד ולכו לל כי השגתם הוא שדה
 וככ צון בודאם ות הוא השגתם לפי שחקבלים
 השבע מכתר עלמן הרמוד ברוח אברים חוים
 ואוים נוטוים מקווס" ודמות החיות מראיהן
 כנחליאש לל כו מדוב דקותם הם מאורנים
 כאור האש ועלכן בוערות כמדאב הלכניוים
 וטוגה לאש כיגם הם משפועים על אשר תחתם
 אך שבעם הוא כבדק אשר וציץ ויעלם ועלכן
 הם רוצה רצוח וטוביי והחיות רצוא ושוב וג'
 וארע החיות והנה אופן א"ח בארץ וג' הוא גלגל
 המקיף המונענע לשאר הגלגלי ואוכל לארבעת
 פניו לל לארבע קצות הגלגל ואכן תמריהם
 היא מעוצמת בתרשש וזהו אהל מראה האותנים
 ומעטוהם בעין תרשיש וגלגל קטון שאינה
 מתקם את העולם קבוע בגלגל גדול המקיף

8

ונמצא פחות בני אדם שתמיד עסקם
בעניני הסחורות והבלי העולם רצוני לומר
בדברי הארצות כמו העור ודוב קבואות ^{בכתשור}
ונמצאו בני אדם כמו כן שהם בני גאון ^{ודומים}
אל הנשר שהוא טס ומתגאה ומעופף ^{למעלה}
מכל העופף כולם ונמצאו בני אדם שכלם
עסקם בחכמה ובתבונה ובידיעת בוראם
והם אש' יש להם צורת אדם ועל כן ^{מתנבאים}
כי המדבר אדם גם השומע אדם ועל זה ^{גזר}
דב' ע"ה גדול כהם של נבואי שמד מרים את
הצורה לעצמה ופירוש פנים היא בנימוח
ופניהם ובניהם כדורות מלמ' כל כוהם
מקבלי השפע מלמעלה ואומ' לאוש שתיים
חזרות איש ל' כי כל אחד מהן הוא מנהיג
עולם השכל המנוסד על ד' יסודות "ואיש

אל

עמו יבוא עם משתקף ואומו כו רוח החיה
 באוכנים הודיע כו שבע המלאכים הנקרא
 חיות נשבע על הגלגלים ועל כן הגלגל הם
 בעלי הטעות והשגתם היא סבת חיותם ^{והתנועעים}
 להגיע אל השוקם כמו שזכרנו בסוף ספר ^{מפתח}
 הלימוד ושבע המלאכים הנקראו חיות הוא
 נשבע על הגלגלים הנקראו אוכני ומה שמו
 בעבור החיות ונבורתם מלאות עינים כלפי
 הם כלולים מעטר ספירות לפי שהעין הוא
 נחלקת בעשרה חלקים שהם שבע מעלות ^{שלש}
 מיות אשר כללם הם עשרה כאשר פירשנו
 בספר ביאור הנוף כי כנגד שלש מיות ה'ן
 ספירות הרוחניות וכנגד ז' מדרגות ה'ן
 ספירות הנשארות לתן הסוד הנבלא שנגלה
 לו בלכתם ולכן נבע יע הוא ^{כיסוף}

וזוהו באשר יהיה האופן בתוך האופן על
אדמת דבעיהם לל כי העגתם בכך
חלקי העולם ואונם נוטים מצד ש צד וזהו
לא יסבו בלכותן וגביהן וגובה להם וגו'
ל כי הם גדולים וגדלים במציאותם בעל
השמות כי פירוש ען היא השגחה כמו
עני יוא אלהיך זה כלומר השגחתו יתי
ובלכת החיות ילכו האופנים וגו' הודיע
כי העגת הגלגלו היא על פי העגת המלאכים
ועל כן בשוקרב המלאך אל שפע המזכ
יתעלה וישא ובשודחק יושפל וזהו יתעלה
החיות מעל הארץ ינשא האופנים לעומתם
והנהגת המלאכים הוא כפי כעון האל ית
ועל זה אמר על אשר יהיה שמו הרוח ללכת
ללכת ובפירוש רוח הוא כעון כמו רוח אחרת

מלת עבודה היא קיום הדבר כמו ועמדו
דגלנו על הזהות לל יתקיימו שבותם והיו
קול מעל לרקיע אשר על ראשם וגו' לל כו
בעבור היות מעהיג כל גלגל השכל אחד יהגלגל
מסבת אותו השכע הוא מתנוועע וגפ משיג
לגלגל של מעלה ממנו והגלגלים הם תשעה
אם כן היה צריך להיות גם מעלות שכלים
הנכרדים תשעה ומדוע הם עשרה לפי
שהגלגל התשיעי הוא צריך לשתי השגות חלה
ששוג עצמו והשני שושכע עליו שפע
שהיה סבת תנועתו ואותו השכע נקרא
כסא לרוב קרבתו אל עילת העולות יתל'
מאחר שאין למעלה מהתשיעי גלגל אחר
שוטוננו ולא יהיה בעל השגה אחת רק בעל
שתי השגות כשאר הגלגלים של מסוב ממנו

הקודם לו וכירושו כי הנהגת הגלגלים הוא
 על פי הנהגת המלאכים ודמות על ראשו
 החיה דקיע וט הוא כתר עליון וכבר פירשתי
 זה הלסוף בתחלת ספר עץ החיים ותחת
 הדקיע כנפיהם ושרות וג' לל כי אין להם
 הפרש בהסגותיהם אמנם כולם הם השגות
 שכליות ואשמע את קול וג' לל כי צריכה
 נפש חזקה בשלימות עד מאד שתוכל לקבל
 שפעם בפעם ראשונה של ^כמוצת הנבואה
 וכירוש כקול שדו לל כח תקיף אכן כשהורגל עלה
 בקבלתו ועמד על סוד המראה גם התיות
 הם מנהלים אותי לאט ולנחלת זהו בעמדם ס
 תרפינה כנפיהם לל כי כאשר יתחנך במעלה
 הנבואה גם התיות שהם ^כמחללים המלאכים
 יתנהלו עמו לאט ונקיטומו נבואה כי כירוש

פיהוש בעעעשק מירכבג פד

שישלו חלק מהם והאופנים הם המסבבין
והחמת מניעות ואין לחיות תנועה כמראה
הקסת אשר יהיה נג' אומרו הוא מראה דמות
כבוד נוט' לל' כי לפי שהקסת יש לה הרבה מ
מדאות כן כל הנביאים משיגו את עולדת
העולות ית בפעולות שונות וכל פעולה מהן
היא כמו צורך אותה המעשה כאשר ראית
ארונינו משה ע"ה לאל ית על הים כגבור ^{עושה}
מלחמה ובסייע כשליח צבור עטוף לפי
שהיה על הים עת מלחמה עם מצריים ועל
כן ראהו כגבור נלחם ובסייע היתה עת מתן
תודה ועת בקשה ורחמים ותכלה ועל כן
ראהו כשליח צבור עטוף ובעת שנבעה
המקדש מהרה יבעה בימינו ראנו שלמה המל'
ע"ה שופן על כרובים תאומים כאשר אפי

וזו שקראם חיות לפי שהם מחלקי החי
ולא יוכל לחדם עם מפני המרפבתם וקראם
חיות עם בולל וקראם דמות אדם שעוקר
העמידה במין הוא האדם וראה להם ירבעה
פעם לכל אחד לפי שחלקי החי מחלקות
וזכר הראש ובסוף האדם שהוא מלך על
כולם ובצר ובצר המזרח שהוא הנכבד
כאח זו אדם והנה שמירת הדוכב בכל
מין החי או אם נאמן במין האדם לבד מפני
חלק העליון הנכבד שבה שהוא נשמותי
שבעבודו הוא אדם נאמן כי הארבעה
נעים הם על האדם כמו שאמ' דמות אדם
וכל רואה הדוכב וראה הפנים לפי שהם
מהירות רמז לסילוק השכינה והחיות משל
לשכלים הנבדל' לפי דעה מראוהם דמות

שאינם לא גשם ולא כח בגשם אינם יעלים
 להשגת אמתותו ית' כל שכן המורכב בגוף
 ועתה אחידי לך אלה הדברים שכבר שנת
 בזה הענין היקר וכבר ידעת מאמר רבנו ע"ה
 שאמרו מוסרינו לו ראשי פרקים אם בגמ
 אתה אל תקנה ממני בזה הענין היקר כואם
 ראשי פרקים והשם ית' יודע כי בכשתולאה
 הסודות האלה היות העצמות הנוראות לא
 הייתי דואה בעצמי שאני דרבעולם השפל
 כואם שאני שט בעולם וצאים אלי בדברים
 כדמות נבואה והוא ית' היודע כי לא יודעים
 לך כואם בדרך נדבה וצדקה ועל כן הגה
 בהם תמיד כי אף תהיה הרעת רביר על
 צוארך והבינה על שדועף צמוד ותהיה
 על כל בני דורתיך נגיד ועל נפשך חיקרה

מכון לשבתך עולמם ובעת שרצה ית
 לוסע הראה ית ליחזקאל ע"ה חיות רתומים
 ועל זה דומה זה הנביא את מראהו ית
 למראה הקשת שוש לה מראות רבות אדום
 ותכלת וירוק כל כי גם עולת העולות ית
 כועל פעולות רבות שונות וכל פעולה מהן
 היא כפי צורך אורו הענין ואותו המעשה
 לא שהוא ית גוף שיהיה לו מראות ודמות
 חללה וחם אלא שרואהו ית הנביא בעולות
 כפי פעולה שנפעל ממנו ויודע חפץ האל
 ית במראה הוא וכאשר משיג חפץ האל
 ית במראה הוא אוכל דאיתני את יוט לא
 שהנביא רואה לעצם האל ית ומשיג למקותו
 ואמתו כי א"א אפשר לו להשיגן בעודן ^{מורכב}
 בגוף וכבר ביארנו כי אפי' המלאכים

חלילה

שאונם

קצו"ד

בכל עת באה נפש תיאר ואמנם אומדן דיה
 ירוץ בכל עת לל כי כמו שהרדים חס למטה
 מן הראש והם מקור החלב אשר הוא המזון
 הנקי ובמצואותיו הוא קיום הולד כף השכל
 הכולל הוא למטה מן השכלים הגדלים ו
 ומסבת שבעו הוא השארות הנפש כי הוא
 מזון הנפש ועל כן הוא נפש הנפש כי הוא מים
 מרוח כאשר זכרנו בספר עץ החיים ועל זה
 רמז באומרן בדבות שדים ורחם ובעבור
 זה נאמר עלינו גשר בחלב בין באפול הובין
 בבישול ובין בהנאה כי החלב הוא מזון נקי
 וצח ואינו מוליד כל כך דם אמנם הבשר
 הוא מוליד דם ומחדש כח התאווה הבהמית
 אך אינו ראוי שותערב זה בזה ויתגבר
 המזון הגס העבה המוליד התאווה הבהמית

תובע נגדו ותזכה להביא את האל הגדול
 הגבור והגדול ויונה על ראשך העטרה
 כמות תתן לראשך ליות הן עטרת תבארת
 תמונך ודע והבן כי חייב לך בימי נערוֹתֶךָ
 ללמוד ולהגות ולעסוק בחכמות התורה
 עד שתגיע לתכלית ההצלחה שהיא הנבואה
 בהשפיע העם ית עליך מעטבו הטוב
 אשר הוא השכל המועיל ויברכך צבאות
 מעלה וצמדו לך והו מקורך ברוך ושמו
 מאשת נעוריו לל יהי שפע הנשפע עליך
 מן המפורד ברוך וידוע כי הברכה היא
 תוספת הטובה במושג להניח ברכה אבותך
 וכו' ושמו מאשת נעוריו מן החכמה
 שלמות בנערוֹתֶךָ אשר רמז עליו הכתו
 ואמו אולת אהבים ויעלת חך דדיה ירוך
 בכל

וכיון

עבודות לנגמא מן מחטול כרעב אמל גורה
עמדת לו לאדם כפל דותו ובקנותו בולותו
הוא אולי נקוונוט וחליטו כח ובקנותו הוא
אולי עוד יטבון בשבבה דשנים ורעננים יהיו "
ועתה דע כו' שדו שאר הבהמות והחיות אינן
כשדו האדם מפני שהם קרובים לבית הערוה
שבואמקו התאוו הבהמית הרעה דמך ^{כדו}
שלא תטעא בין תבנית בנין גוף האדם ^{תבנית}
בנין גוף הבהמה ותחטוב כו' שדו שהם
מקור החלב שהיא דמך אל הטבע הוא נ
נשכע האדם אחנם הוא שבע עבור ומפני
זה הם דבקים אל ערותה " (אשכז
אל צועת ואומר כו' קדדים הנזכרים
שאמרתו הם רומזים אל הפרובוס אשר
מהם הדיבור היה נדבר עם משה ע"ה

כ

עם המזון בך הטח והטח המעולות השכלי.
 ודע כי הלב הוא מקום הגינה ומשכנו הוא
 תחת הטרומ ונדמה זה הענין בחכמת הקבלה
 בתורה ובנבואי ועל דברי אלה יעירך זה
 הפיסוק שאומר שבענו בבקר הסדך ונרנה
 ונשמחה בליל ופירש לזה הפיסוק החכמה
 אברהם בן עזרא ע"ה בפי ספר תהלים שכתב
 ואין שבענו בבקר הסדך אך נגילה כל העם
 והטעם אם תעשה עמנו חסד בבחירותינו
 שירמו לבקר שתלמדנו דרך היסדה אך
 נשמה כל ימנו ואפי בקנה : ותנן
 בקידושין תנא ר' יהודה אומר מעין
 אני כל אומניות שבעולם ומלמד אני את
 בני תורה שכל אומניות שבעולם עומדות
 לן לאדם ביאעת ולחיותו ולעת דקנותו אין

עומדות

הדמיון בני סודה הנבונים ואמנם היות
צורתם צורת אדם הוא רק למה שאמרנו
למעלה כי החמד בד אדם גם השומע אדם
ומה שאמרנו כי האדם הוא עולם קטן דומים
בזה כי כמו שהשם ית' מעמיד את שני העולמים
עולם העליון ועולם התחתון ומנהיגם כאשר
יחפוץ בן נפש האדם מעמדת הגוף ומנהיגתו
לכל אשר תחפוץ וגבול הנפש הוא שהוא עצם
פני מאלא חסרון הגוף טבעי לא בדבר
הטני המאמין כי הנפש הוא גוף כי אם אלו
היה גוף היה ראוי שיהיה גוף המות יותר קל
מגוף החי וכן החכם ל אברהם בן עזרא הספר
יסוד המורא שהיבד בשער שביעירמן הספר
כיוש שלשה כחות בחיות האדם ואם תחפוץ
קרא אותם ג' שמות גשמה ורוח ונפש והנה

8

ואולם מה שצוה ית לעשות על הארון צורת
 שני סבובים בצורת אדם רצה בזה ותלקיים
 מצואות המלאכים באמונת ההמון אשר
 הוא דעת אחתי שני לאמונת מצואות הש'
 ית והוא התחלה לנבואה ומבטל עז ואולו
 היתה צורה אחת רצוני צורת פרנז אחד
 היה בו הטעאה שהיו חושבים שהוא צורת
 האל הנכבד כמו שהיו עושים עובדי עז
 ושהמלאך הוא אוש אחד גם כן והיה מביא
 לקצת שניות וכאשר עשה שני כרובים עם
 ביאור נוט אלהינו נוט אחד יתביאר קיום
 הדעת במצואות המלאכים ושהם רבים
 והיה הענין בטוח מתעלות בהם בני אדם
 שוחטבו שהם אלוה אחד שהשם ית אחד
 והוא ברא זה הרוב כן פירש הדב הגדול

הדמבס

העברים הרוח בצע והנפש רוח והשמה דוח
גם נפש והכל קטורים עם הגוף אם אדם ואכל
מאכלים שוחחם הגוף אז ירבה הפעם והנה
מעשה הגוף ברוח ואם הגוף ישר ממסכו ואדם
אחר הפעיסו בדברו או במעשיו תגבר יד הרוח
בלבו ויוליד חוס בגוף והנה השתנה הגוף בעבור
הרוח וכל מטפיל ינהג גופו כפי צורך נשמתו
ולא תשתנא הוא בהשתנות הגוף ועתה דע
כי בעבור שמאכילת הבשר נולדים שתי הפסדות
והם המטגל והאפזריות על כן צוּרְתָה לנפש ^{התורה}
התמימה להקריב קרבן וגדר כי בהקריבתו
מתבכרים עובותינו כי כאשר נשדוף ונבסיד
לדבר שהוא מוליד התאוה באמת פואק נתקדש
ועתקדש אל השם ולא פואק נשבע עליונו הטפיע
בעבור שדפנו תאותנו הבהמות ופש ^{שיקריבנו}

חכמה היא הכח הצומח שהוא בכבוד וכל
 צדקה משתתף בכח הזה וזאת הנפש גוף
 והיא המתאונה לאכול ודבר המשגל והרוח
 בלב ובזה חיו האדם והיא כוללת האוי והבנה
 גם היא גוף ובעצת זה הרוח שהוא דומה לאויר
 מהגוויה עז ימות האדם וזאת הרוח מתגברת
 והיא הכעסנית והנשמה היא העליונה וכח
 במוח ותולדת בעינים ויצרם משתנים יש
 מו ששלשתם משתנים ויש מי ששלשתם
 חזקות בו ויש השתים במחורה ואין צורך
 להאריך כי הנשמה מבקשת מה שוועולה
 ללמוד מעשה השם בו הוא מחוקר חייה ^{והנפש}
 מבקשת תענוגי הגוף למוצה לו והנה הרוח
 היא מצענית ובעוד שצורך יש למוח ^{והלב} אהב
 גם שניהם למוח והכלל כל אחד מהם לזה עלבן ^{קראן}

אנו צדיק לולכת כברה מטנו כיום ^{שיצונו}
 ומה שאמר בקרבן כי הוא רוח נוח לשם
 פירושו הוא פי בעבור שרצון הש' את בניו
 העולם היתה שיהיו הנמצאים מכירים אותו
 ועודדים אותו עד שידבקו בשכעו ובטעם
 הקרבת הקרבן ותכלת התכלה האדם הוא דבק
 בשם ית' ומשיגו השגה שכלית אף שהיה רצונו
 ית' ואחר שנהיתה רצונו כבוד נח מנוחה שלמה
 והוא אינו גוף שיגע ונוח הלילה והסאמנם
 נאמן עליו יתע' שם מנוחה בהשאלה הנקרא בערב
 אסכער ועל זה נאמן בו ריח ניחח וסוד אלה
 הדברים הם נשגבים מאד ולא פירשתי לך
 בהם אם בעין מחט סדקיות יען כי כבוד לה'
 הס' דבר" ואמנם ההפך שיש בין הקרבות
 לקרבן הפסח הוא כי בעבור שיהיה מזל מצרים

אזע שלם מקדובי האל ובחורו שהוא הכהן
ואם תשאל ותאמל כי איך יתכן שיהיה אדם
ואדם אחר יוכל לכפרו כי בעבור שאותו ^{האי}
השלם כל הכהן הוא עוסק תמיד בעבודת
האל וית איך הוא קרוב לפניו והטעם זה הוא
דעו כי כמו על כן אם יבקש מחילה מאת ה' ית
בעת הרצון בעבור עון אחד מבני עמו און
ספק שיהיה ובעבור שבשעת הקרבן ^{והעבודה}
שהוא הקל השפע נשפע על האדם ופוא
דומה אז לאחד ממל אכון על כן לא נאמ
בענין הקרבן בתורה שיש שם אחד כי אם
השם המיוחד המורה על עצם השות כיו שלא
תחשוב כי הקרבן הוא לאחד מאסרתיו ^{העליונים}
לפי שבעת תכלת הקבלה והקרבת הקרבן ^{האיש}
המתפלל והמקריב הוא כאחד מאשרתו ^{עליון}

ס

ס

איך

תשצרו בן ל' כי אע"כ שנכש הקדושה זכותה
 ביה שתשלוט על המזל לא תחשוב שהמזל
 הוא יעדר לגמרי אומנם ישאר ממשלתו ועץ
 מעטו וית' הם קיימים לבצח כמו שאמ' ועומדים
 לעד לעולם ועל זה ית' אמ' להושע בן נח ע"ה
 עשה הרבות צורים ואור כף גזר היום גלותי
 את חרבת מצרים רמז למה שאמרו וחלת
 ראו כי רעה נגד פניכם והיה אדן מזל מאדים
 בממשלתו והש' ית' בטל ממשלתו מעליו בן ז'
 ובהגיע עוד ממשלתו הפך הש' ית' גזירתו בדם
 מצוה שהיא ברות מולה ועל זה גזר ועצם לא
 תשברו בן כחך כי עצם הגלגל ומזלולא א"פ
 לגמרי ואומ' וכי יגור אתך גר ועשה כסח ליוט
 המזל לו כל דבר ואזיק לעש' ל' כי אע"כ שרשע
 וכתובא תשלוט על המזל כי אם נפש צדיק ומעוט

מחל טלה על כן גזר תאל בת בקרבן הכסף
 לא כמו ש' משכו וקחו לכם ע' לועש וש' פ'
 ובעבור שהם היו עובדים אותי ותופשים אותי
 אלהם באלהות על זה גקרינת לשחטו ולאכלו
 כד' שוד עו הכל כי איך כח למקל כי אם למז'
 שבראו ועל כן הן נקבה את תוע מעצ לעו ולים
 אומנם מה שגזר אל תאכלו ממנו נא כד' להודיע
 שלא נשאר במזל שום כח אלו נתבשל לעצמו
 לגמרו ואומן ובשל מבושל במים הוא להודיע
 כי לא כל נפש יוכל לשלוט על המדול במקצת
 הנפשות המעורבות בתערובת תענוגי הגוף
 כי אם הנפש שהיא פשוטה הוא תוכל לשלוט
 על המזל ואומן ראשו על כרעיו ועל קרבן
 הכונה בזה כי כל חלקיו הראשים ושאינם
 ראשים נתאכלו ונתבטלו ואומרון ועצם לא
תעברו

הנשר ואין לכם שיתוף ענין שיתבצם אלא
 שיתוף השם בלבד ומבין זה הענין שהוא ^{נכלא}
 מאוד ופעלו בו הרבה כן המתבלסבים ויתחייבו
 מזמנו הרחקות ודעות בלתי אמתיות ודע
 והבין כי זה מה שאומ' כולא ידאע האדם
 נחי הוא בעבור זה כולפי שנשמת האדם ^{הצובה}
 מכבוד השם על כן אם תראה השאאת אשר
 נגזרה מזמנה תתאוה לשו' בגזרתה ותכרח על
 כן לא יתכן שיחיה האדם ויש אומ' כולא ידאע
 האדם והטע' למה לא ידאע כי אז הוא ח' ^{לעולם}
 וכבר הזויתה נגזרת על בן אדם ועל זה ^{הדרך}
 ולא יבאן לראות כבלע את הקדש ומתן שאם
 היו באים לראות היו מומים בן כיל' ר' משה
 בן ששת המדקדק בכירוש התורה שקבר ואני
 אכרשנו כבוד החכם ר' אברהם בן עזרא בכירוש

החריבות

במחנות ובכר יצאנו מחוכמינו בפירוט
אמנם נדע בוראו כי הם דברים מועילים
ועל כן האדכנו בהם ועתה נחזור לדברינו
הדאשון ונאמנו כי ההפרט שבין נפש האדם ו
ונפש הבהמה ונפש הצומח כבר פירשתי הרב
הגדול רמב"ם בתחלת הפרק הדאשון שהקדים
בפירוט מסכת אבות ומשל בהם משל יקר
וזק לשונו ויהמשל בזה משלג מקומות ח
חשובים האחד מהם זרחה עליו השמש ופטי
האורה עליו הירח והאור והשלישי הדליקה
בו נר והאור הנה כל אחד נמצא בו האור
אבל סבת זה ופועלי הוא השמש ופועל האחד
הוא הירח ופועל האחד הוא האש כן פועל
הדגשות האדם הוא נפש האדם ופועל הדגשת
החכמו הוא נפש החמוד ופועל הנשר הוא נפש

הנשר

ואנו בעת התעסקנו בעסקי הגוף הרמאות
 בנית פאשר אמ דוד ע"ה שויתי ושלגני ומור
 ולא נוכל באדם להגיע לזאת המדרגה כי אם
 בלומוד החכמה ועל כן אם תתחכם בחכמה
 ותשמור את מצות אדוניה אז תעלה ויפד
 למעלה ^ל המלאכים יען הם אינן להם שום מונע
 ולזה יש מונע והוא וצר הרעא שר טאל עלין
 לפתח חטאת רובץ נל בו כטיגוע קולך לצאת
 מן הדחם שהוא כתח החטא שהוא אז מתרבה
 בו התאוה שהוא המונע והוא ניצח לזה המונע
 וגבר עלינו ובעבור זה לא נזכר בטעשה ^{בראשית}
 העם הגדול עד עת שנברא האדם כי קודם
 בריאת האדם היה העולם חסד ולא היה ראוי
 שיקרא שם מלא על עולם חסד יען העם ^{הגדול}
 הוא מלא אמונם מעת שנברא מעת שנברא ^{האדם}

ספר תהלים שחבר בפרוש נקיה כעץ שחול על
 כלל ששפר ית בע אמו ולפי דעתי כי טעם
 כרד הוא הנשמה החכמה שהיא מליאה תורת
 אלהים להכיר בוראה ומעשיו העומדים ל
 לנצח ותדבק בעלמה העליון בהפרדה מעל
 גותה כמו הפרי הטבול באילן ופרי קמנו
 ואין צריך לזכור בעבוד הפרי היה השן ^{ועליו}
 לא יבול זכרו הטוב כמו זכר צדיק לבדכה
 וכל אשר יעשה יצליח הוץ ועוץ ובעס ופכוד
 הנה אחי כבוד התבאר לך כי אם לא תהיה
 הנשמה חכמה אחרי הפרדה מן הגויה לא
 תגיע במעלתה העליונה כבדאשונה ועל זה
 הזהירנו בתורתנו הקדושה באומן א תפנו
 אל האלילים וכידשו אותנו רבו ע"ה ואמרו
 אל תפנו אל מדעתכם אמונם יהיה כל ^{כונתנו}

^{האותיות}

רמז על עשר ספירות בלומה ונלקחו שתי

האלה האלק והיוד מטני שמות והוא ^{צמח} בשני

הקדושים ונבתבו תמלה וסוף בשם הנכתב ^{והנקרא}

באלף דלת לתודות כי הוא איכולות מן הדאש

ועד סוף ודלת עם גון אשר הוא דן והוא ^{קרת}

הדין באמצע כי שמו בקרבנו ומכאן תבין ^{למה}

קמצתו ונשתמש לשון הקדש בשם ההוא בכל

שם אדנות כי מומנו כל הממשלה והשלטון

והמשכיל וכוונן והנה אחי נגלה לי עתה עיון

נכלא מאד בענין האדם שהוא עולם קטן

והנני מאיר עיניך בו ודע כי כמו שהאל ית

הוא עלת העיולות ושופע על המלאכים והם

אשר רמזנום בכרובים ורמז לזה הענין הרב

ל שפאריה היוני בפרוש שיר השירים שחיבר

בפירוש פסוק שני שרוף בשני עפרים אמר

עיה העולם מלא ועל זה נקרא שם מלא על
 עולם מלא ודומה לזה הענין מה שאולי הכת
 ומלא ברכת יוט ים ודרום ירטה ועתה יח
 דע כי שתי אותיות האחרונות אשר בשם
 אהיה הם הקדמות בשם בן ארבע אותיות
 כי בשם אהיה האות הראשון מורה על חכמה
 שלמה ובשם בן ארבע אותיות מורים על
 חכמת אלהים ואות האלף הראשון אשר הוא
 אהיה מורה על הקדמות והיחוד באומרו
 ולפני אחר מה אתה סופר כל שלא יתכן שיהיה
 האדם לתקן תחלת החשבון כי אם מאחר
 וזה רמז נכבד כי השם ית' שמו לא הקדומו
 דבר ואף עמו אחר של לפניו לא נצר אל
 ואחריו לא יהיה כי אם הוא לפני העולם ואם
 היותו והיוד בשני שהוא שם בן ארבע אותיות

למען שיהיה שם ית' וזהו שם אלוהים
 אשר הוא שם אלוהים
 אשר הוא שם אלוהים
 אשר הוא שם אלוהים

מעשה מלכא ד

והם מסבבים ורעים להגיע אליו זה כאשר
בידשתי בסוף ספר מכתח הלימוד ולפי סבת
תנועת הגלגלים הוא השפעת השפע על כן
אין ספק שאם לא ושפע השפע עליה לא
יתנועעו ועל כן יחרב העולם כי מאחר שלא
יהיה השפע נשפע איך ישאר העולם קיים
ושמירת האובדנים והתמדתם הוא מסבתו
של אצילות חופי הטרדה כי הלב לוקח חלקו
אשר הוא הרם הקד שבו אשר מסבתו מ
מתנועע ממוד ומסבת תנועתו יחוויה האדם
כאשר מסבת תנועת הגלגלים הוא השאדות
השלם כי כמו שאם ינוח הלב רגע אחד ימות
האדם כן אם ינוח הגלגל רגע אחד יתב' העולם
ואל תתמה בעען שמש בגבעון דום כי אמת
היה גם והנס הוא הסך המושכל בעען ש' ויהי

הם שני כרובי המוח השופנים על המגדל
 מעניני הנפש ופרנסיה בכל כמותיה ה' גופניות
 בחמשת החושים האבות נמלדותיהן והן
 השכליות כי מן המוח יתפשטו ואליו ישובו
 כנקודה בתוך העגולה המתפשטים חמשה
 קווים רבים ואלוה ישונו ומן המוח מושך חוט
 השדרה כהמשך שכל הפועל מן המלאכים
 ובהפסק משובת חוט השדרה מן המוח
 ימות האדם כמו ש' בעלי הפהן ותשבר יפרק
 וימות ופירושו על דרך נסתר הוא כי כאשר
 כתבאש מלה תנבואת עוד מת ובדבריו הנה
 נשברה מפרקת ורוב בשד עמה סדפה ^{ומחוט}
 השדרה הוא טצל על שאר האברים ^{האברים} ואצלו
 שכל הפועל על הגלגלים שנותן בהם כח חשק
 לבי שמפנת שפעו הם ^{חכמים} מבינים לאל יתעלה

ד

ט

והם

משנה מרכבה דה

חיבתו מהקשה האפר ויוצא ממונו הזרע
ונכנס ברחם האשה ומתהוה ממנו הולד וזהו
כל כופתינו להעמיד את האדם בצורת
של מעלה כזעליו נאמו נעשה אדם בעלמנו
כדמותנו ועליו נאמו בעלם אלהים ברא ייתו
כדי שנודע כי האחד ברא אחד ולזה אמר
משה יצא אל אלהי הרוחות לכל בשר כו
כמו שבאדם בכל נפש ומתרבה מזן המוח
ויורד לשדרה ומתבצל ומתפשטת לכאן
ולכאן באיברים בנה כל הכחות ונקות
ומקבלות מעולות העולות וממונו ומשכה
לכל שאר הכחות היונקות והעולות ובוקים
הכליות עלכן סוד הלוב שהוא כנגד השדרה
והאתרוג שהוא כנגד הלב שהוא הפארת
וכופתינו להמשיך כח העליוני למדת ישראל

בדד ואשמתלק בתוך הדד כי קיבוץ
שתי הפכים בנושא אחד בעת אחת זה ממה
שאופט במוטכל ואם תאמ כי הנה אנ^{חוצאים}
את כל הנמצאים מורכבים מהוסודות^{ההכרכים}
ואין כלא לקיבוץ שני הפכים בנושא אחד
דע כי אמת הוא דברך בזה הכל אמנם לעם
נתקבצו שני הפכים יחד והפסיד כל אחד
מהם צורתו העצמית אמנם במעשה נס היה
צורת כל אחד מהוסודות עומד בעצמו
ולא נשתנה כלל וזהו הכלא ועל זה היד
הנס מופת הנבואה ועל כן טועים הפולסופי
בדיעת עולם העליון ובחידוש דברים^{הנבראים}
כי הם מביאים ראיה מן המושג בחוש על
דבר שאינו מושג בחושי והכליות לוקחים חלקם
אשר הוא הזרע ביהם משכן הזרע ובעת^{הערת}

לומר כי אחרי שהאדם הוא מונעם הוא בנפש
 שהוא עצם פנימי למה קושמה בו זה החלק הפחות
 השכל שהוא תם יצר הרע בין בדרך חרץ
 המרגלות להשים ענק שחור בתוך ענקי
 הכענים כי איך נראים הנינים בתכלית הלופץ ב
 והזמי ולא יתעלה הנכבד רק במציאות הפחות
 זכעת השוויון מתבטל הפחות במיעוטו והבן
 זה החשל הנכבד היטב כיכן דרך נפשך עם
 החומר ואל זה רעך הפתו באמרו וישוב העפר
 על הארץ וגו' והנה אנחנו דרים בסוגת האל
 ובצלו ובסתרו והנפש שוכנת בתוך האובדן
 הראשום והטבע נשבע עליוהם תמוך ורומז
 אל דברינו זה מה שאומ' חכת' יושב בסתר
 עליון בצל שדי יתלן ומלת יושב הוא חסד ואו
 יען כי הואן גופנית ואינו ראוי שזכר בדוחע

ללא אל הדין ואל הרחמים ועלכן אחרי נוס
 הכפורים שהוא יום מחילה וסליחה וראת
 הסוכות ונצטוו בו ישראל במצות לולב
 ואתרוג דמז כי עושתיהם נמחלו יען יצדיקם
 הראשים הם שלמים שהם המוח והלב הוא
 פנגד האתרוג ועלכן הם חיים ואמנם
 שלשת המינים האלו שהם אגודים יחד הם
 הדם ולולב וערבה ההדס הוא רמז לשכל
 הפועל באשר פירשנו ולולב הוא רמז
 לנפש יען הוא אילן תמרה והוא חושק
 על השכל וערבה הוא רמז אל ניצוד הרע
 כי כמו שניצוד הרע אין לו שום פרו מצד
 השכל כן הוא הערבה הוא בלא פרו שלשתם
 הם מורכבין הם יחד באדם כמו שלשת
 המינים האלו הם אגודים יחד ואל תקש
 לומר

ס

ס

הראשון ונאמן בדעל מה שפחלנו ואמרנו
 כי כארם הוא עולם קטן מעצתי המז למוחי
 זל בצראשו דבא וגם במדרש קהלת אמרו
 את אשר כבר עשוהו עשה לא נאמן לא עשוהו
 כביכול הוא זכות דינו נמנו על כל אברו
 ואבר שבך והושיבו אותי על כני שטהוא
 עטף ויכוננך וישכול שהנח המרמה ^{הנאמן}
 בערבו קותאל מתבולה גכ נקרא מלמד
 וטהסכל נקרא כרוב כאעבד הרב הגמל
 רמזים במאמר ~~המכנה~~ ספר מורה הנבוכים
 בחלק השני ~~ממאמר~~ על חלד מוחתי בזה
 הספר בענין מעשה מרכבה באמרו כי ^{המרבר}
 אדם גם השומע אדם ואוני מאריך בזה ^{הענין}
 יותר מזה כי זה הענין היקר כבר הוא מפורש
 בספר חכמת הקבלה ומשם תדעו אם יזכך הל

גופני ומה שנהגו רוב קהלות לעשות
את הסובה מאילן סדק הנקרא עדבה בעתם
בזה הוא כי עם כל זה שאנחנו בלא מצות
ואנחנו רקים מטעמים טובים כאילן זה
שהוא רק מכל פרי עם כל זה אנו יושבים
בעלך ודריים בסוכתך ובטוחים על דמך
הדבוס... נדע כי עזרת הסובה דמך
לחכמה והחכמה נקרא' בות שט' בות ענינות
נבנה ל' שהיא בות לכל הספירות כי היא
מקפת הכל ובעבור זה אמרו רבותי ענה
כי סובה שאין לה וא' דכנות פסולה כי
היא רמוזה בחכמה ונקראת בות כמו
שודיע לבעלי הקבלה ואות בות משמעו
בית והאות היא בעלת ג' דכנות והשם יראנו
נפלאות מתורתו ועתה נחזור לדברינו

הראשון

השפעת השכל הכולל הנקרא בערבו פיץ עקל
 פעל והוא כדמיון תענוג המשגל אך ההכרש
 שוש ביניהם הוא כד כשיושלים האדם את מעשה
 המשגל הרע הוא קצבו אמנם השפעת השפעה הוא
 להפך כוכל אשר ישפע השפעה על הנבוא יותר
 יתאוה הוא אליו ועוֹפו כשופרד האדם ממלאכ
 המשגל הרע נדגש בעצמו טונק ומואנס ספני
 שהולך ממנו חלבו וטובו ועלזה מתחייב ^{בטובה}
 מה שאינה מתחייב בזה בשעת עשיית צדקו ^{בעבור}
 שהם מותרו גופו והנבואה היא להפך כי בהסתלק
 הנבואה מהנבוא ידגיש בעצמו קדושת הנפש
 וטהרת הגוף וזיכוך המזג ויכסוף עוד וישלחק
 על המעמד המקודש ההוא: ובעבור היות שם
 הספירה השלישית מים והוא השכל הכולל כאשר
 פירשתי בספר עץ החיים על כן היתה סבת טהרת

חסד
 נבוא

כי ליודעים חן ועליהם ברכה ברכת טוב
 דע אחז כי כאשר תשכול עצם בען ^{מצואות} ותעמר
 גופך עלה שאלמדנו אם תכיר מעלתך ותעמר
 נפשך בעיניך ^ע שי מאד ותשיר ותאמר:
 שוף טהר ומיכבד רוח בוראי יסר שורטי

עודן יריס היום ראשי:

יהאל אחד אין עוד בלתי "עלכן חטקה נפשו איתו"
 שפעו הטוב השפיע לו "בנתוב סודו ואומתו"
 עמו שכל מטוב מושכל "נכללים הם יחד אתו"
 וגל לבי בושועתי "כי השגתי השגתי"
 הדכיב צודה עם החומר "ויצוהו לשמור אותי"
 ויאמר לו השמר לך "מן תלבך אל תוך רשתו"
 אנא אל חי מלך רחמן "לרב תרבה את שחלתו"
 כיעליך שם מנצח ^{כשיב} "ליטוב מראשות אהבותיו"

ועתה דע כי תענוג השראת הנבואה אשר הוא

קאמט

אז כמי שרוחץ עצמו במים ואבד מאצטו
 מניח צחץ ואינו רוחצו כנאותו האש בדרך האמת
 לא עלתה לו טבולה מפני שהוא צריך שיטבול
 במים שכל גופו עולה בהם בן זה האוש צריך
 שישלים את כל לבו ואת כל נפשו לאל והעלה
 ולא יפנה לבטלה כי אם באהבת יוצרו כמושט
 ואהבת את יוט אלהי בכל לב וכל נפ ובמאדיו:
 חתימות הספר אמר המחבר בהצניק אחי
 דברו אלה אשר בשאריתם אז תהיה תמים ותורה
 עם נוי אלהי ומזכה ליה תבאר בתפארתו וגדלו
 וישיים עליך אהבה רגלו ותאור באודו הנשחות
 ותנעל ממלאך המטחית ותאמרו וודו לנוט חסדו
 עושה נפלאות לבדו המדריכני בדרך חכמה
 והמלמדני דעת ומזמה המעלני א המעלה
 הגדולה והמקביל את נפשו במקרבן עולה העולה

הטמא במים כי כמו שהטמא בעת שיצול
מטומאתו במים יטהר כן האיש השלם כשיזכה
בשפע השכל הפועל אשר הוא תכלית ההצלחה
ישאר קדוש טהור דוחי יי ואם תשאל אותי
כיוצא לא יטהר ברוח שהוא כתר עליון והוא
קדמה למים שהוא השכל הפועל נשיב בולטני
ששכל הפועל העמוז במים הוא סבת שלמות
בעין האדם וכתר עליון העמוז ברוח הוא סבת
שלמות השכלים הנפרדים כאשר פירשתי
צריך שבדבר שהוא שלמותו ויכול לקבלו יטהר
לא בדבר שהוא ואתר גדול משלמותו ואינו יכול
לקבלו ועל כן הוא נטהר במים ולא ברוח יי וזה
שצריך שיטבול במים שכל גופו עולה בהם ואז
יטהר בעבור שאינו ראוי שיהיה אחד עוסק
בחכמה ולבו טעה במקום אחד כי הוא דומה

חכמות: וראה בנין שבעת יולי' מנח' ומפסדה
ומואמות: ויטעו וט אלהים גן בעדן גא

לרב תרבה נחלתו

שראל אליהו פאר הדוד רעה: כו על בע גילך

יקדך עלתה: עלכן לבב רב בו רבו

יוסף עלו: שמך לגן עדן בחכמה בטה:

משא יוט פניו אליך

וישם לך שלום

נאם עבד התורה ישעיהו המכונה בשם רבבן

הרב רבו יוסף אל בהשלמה את מאמ' ספר עץ

החיים ואת מאמר ספר עץ הדעת דאותי כו

לא וצאתי ודי חבתי בחבורים ההם כו אין

דאני לעץ החיים ולעץ הדעת להמותם ^{נפועים}

חוץ ממקומם כו מקוואם הוא בגן עדן עלכן

דאותי לחבר אחיהם מאמ' אחר עד שהיו אלנו

הוא למעלה וצורי אשר לו יאתה השבח והתקלה
 וזכנו לזאת המעלה כי אין נשמה ונגילה ^{בשמחת}
 חתק וכלה ולעם סורה וגולה יעלה בששון ^{ובצהלה}
 לנידוסלם המהללה וישיבאת שבותינו כדמחלה
 אמין נשח סלה : שׁוֹר

נשחם ספר עץ הדעת יבונ נפשתם משתעשעת:
 את שמך השר שמתי י על ראש ספרו מגבעתי:
 יען חכמו הדור המה י תוך אצבעך כטבעתי:
 בדוך ווט לעולם אמין ואמין:

בנשם יוט אל עולם י הספר השלשי
 ממאמר חיי הנפש ונקרא ספר
 גן עדן פתח המחבר ואמר:
 בואה לבן עדן קצין הדור יסדאן אלהו אבי

אמנם מפני שלא נעלכו בו קצת מן המתקנים
 למצוא דברי חפץ וגם לא יתאנו אומריהם
 אשר הם רבו חכמו ע"ה החלותי לדבר בהם מעט
 מקער וגם כל זה טכנתי גדר המוסר אך ^{באחרים}
 ע"ה למקום שיש חלול השם אין חולקיך כבוד
 לרב ואומ' עת לעשות ליוט הפ' תז' ואחרי ^{בוטחו}
 ברוס אבטח בזכות אלו האותנים ע"ה שימחלו
 לי על כידוש דבריהם ולא יחטבו לי לעשן ^{ולחטא}
 ויוס אלה הצבאות למען שמו הגדול יכפר
 בעדיאמי

ישמחו השמים ותגל הארץ
 מסכת ברכות וא' תמן תנינן

אמר ר' ישמעאל שם אחת נכנסתו לפני לפנים
 להקטור קטורת וראותי אכתריאל י"ה יהוה ^{צבאות}

המאמ נטועים בחופו ואכרש בו כפי קוצר
וי שכלו לקצת הדדשות שבאו בתלמודיו

הבבלי מדברי איתני עולם ועמודי התורה

וקרושי עליון דבו החכמו עה אשר לפי ^{בשכותם}

בראום דבריהם נוטעים מעט אצד הגשמות

עד שקצת מן המינים הארוכים פקרו פיהם כ

על אלו האותעם וילגעו על דבריהם וזמרפו

ויגדפו את אשר חוייבו להלל ולשבח שתו

בשמים פיהם ולשונם תהלך בארץ ובראותי ^ס

זה חברתי את זה המאמ וקראתי את שמו

ספר גן עדן יען כיו נפשות החכמי צוית

עדן ורצויתו לפרשבו קצת דברי אלן ^{האותעם}

עה ועם כל זה שאדע בודאי שכל אלה

הדברים שאני רועה לפרשם הם סתרי תורה

ואסור לפרשם כי כבוד אלהים הסתר דברי

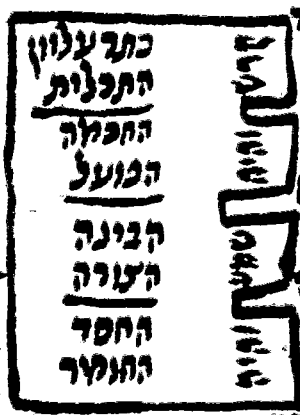
אטנם

על עמו שהם ישאלו כי הבקשה הראשונה היתה
 על שאר אנשי העולם והמטביל יבין ואם
 תשאל ומאמ' כי אחרי אשר השם ית' אינו גוף
 שיתחדש לו כצון אף אנו אומר' יהי כצון ^{הלבני}
 שיהיה כז' וכך" התשובה דע כי שם כצון ^{גופל}
 על כצונו ית' וכצונינו בשותוף השם בלבד
 וכל מה שבא עתה בבקשת הרחמים כבר נ
 נהוה קודם לבן ועלה כצונו ית' שיתקוה ק
 קודם בריאת העולם לא שאנו אנו' שיתחדש
 לו כצון עתה כי הוא ית' אינו גוף שיתחדש לו
 כצון והמטביל יבין" ב' הדר תבין אמרינן
 אמר' אבון בר כב אחא אול' רב נצחק מניין
 שהקב' מניח תכלין שנ' נשבע יוס' בימינו
 ובדרוע עוזו בימינו זו תורה שנ' בומינואש
 דת למן ובדרוע עוזו זו תכלין" בתפולו דמרו

יושב על כסא דם ונשא אמו לזיגשמעאל בני דרבי
אמרתי לו יהי רצון מלפניך שיכבדו רחמיך
את כעסק ויגלו רחמיך על מדרותיך ותתנהג
עם בניך במדת רחמים ואל תתנהג עמו
במדת הדין ונענע לוי בדאשו"י הפירש ידוע
כי הברכה היא השראת הטובה ותוספת שלה
ואמנם אומר ברבי דל תתכלל לפני והבקס
מומי שאתמוי עליכם את השפע ואז תיודו
ותדעו כראוי ואני אשמח בכם כמו שני
יהי כבוד יוט לעולם ישמחוט במעשיו לא
שהוא ית צריך אל הברכה חלילה וחס יען
היא מקור הברכה ואומרו ויגלו רחמיך על
מדותיך שועלה את התפארת על דרוע שמו
רחח תהיה הימין מקדבת ואומרו ותתנהג
עם בניך במדת הרחמים בכאן בא להתכלל

על עמו

מזו הספירה השנייה שהיא החכמ' ואוסרו בו
 וביאך לל כשיזכה בשך לבוא במחיצת החכמה
 ועלכן אחריו ברשת שמע שהוא למד על הבינה
 שהוא שכל הכולל והיא הספירה השלישית וכן
 הספירה הרביעית והנה לך צורת סדר התבולין

פירוש קדש לו הוא כנגד כתר
 עליון מנע שהוא קדש והוא
 תכלית כונה אם יזכה בואדם
 והיה הוא כנגד החכמה והחכמה
 היא הכולל ושמע הוא כנגד
 החסד והחסד הוא בערך ליהם

הבינה והבינה היא כותף הצורה והיא חזקתה ויהיה

הוא בחומר: דע כי בודאן דתכלי דמדרי עלמא
 שהוא כתר עליון לא יזכה אלא בית אחר ועל
 כן כתובה בה נמו כעמך ישראל גוי אחר וכירוש
 ישראל ישראל והוא כענין אתם עשותוני חטובה

עלמא מאי בתי בהו נמוי כעמך ישראל גוי אחד
בארץ. הפירוש דע כי מלת חבה ככאן הוא
רמז לכתר עליון וידוע כי התכילין הם רבתיים
ופירושם כי הם כנגד החומר והצורה והפועל

וסמך חצפת
כל חומר צורה
פועל תכלית
וחכמה הם דברים
זה בנה עסימין
כחצה כל כלי
למנוח חכמה
לפועל כלי
לצורה חכמה
לחכמה בדפוס
לכלי כסמך

והתכלית ופירוש שע שונים השון הוא שדי
כל הוא תקיף והשון השע היא בעלת ראשים
כנגד הכסא והנה שני שונים בעלת שבעה ראשים

כנגד ספירות ורצועות שחורות רמז למדת
הלילה שהיא מדת העץ וסדר התכילין הם קרע
והיה שמע והיה כלולו מי שניה קדוש הוא יתק
ויחיה וישאר לעולם והנה כנגד הספירה הראשונה

שהיא כתר עליון הוא קדש לו כל בפור כי כמון
שהבפור הוא הקודם שבעים והוא קודש בן דו
הספירה היא הקודמת לכל הספירות וכנגד
הספירה השניה הוא והיה כי יביאך כל כי נתקוה

לו כי זו היא הכונה האמתית וגם מה שגזרועה
 כי המנהג תכלה של באש על מצחו הרי זו דרך
 מינות בעבור כי המוח נחלק לשני חלקים
 והם המחשבה והזכרון כה הצורך האמתית וכה
 המרמה הוא לכי המצח וכך המחשב הוא לפני
 הקרקוד ובעבור כי הכח המרמה יש עת ^{שמרמה}
 רמוזות בפסדות ולא כן כה הצורך כו לא יצטרך
 כלל אלא צוורים אמתיים על כן המנהג ^{תכלית}
 של ראש על המצח הרי הוא מין לפני שבוא ^{מסופק}
 במצות השם אם הם אמתיים אם לא אמתים
 המניחו על הקרקוד הרי הוא ישר אמתית כי
 הוא אינו מסופק במצות השם ועל כן הוא ^{ענינו}
 במקום הצורך האמתית כי הוא מורה כי מצות
 השם הוא אמתית אקסכך זו כלל: ואם השא
 ותאמ כי טעם גזרו בו כבועה שחבין תכלה

אחת בעולם ס"ט שמע וסדאלמוט אל ה"ט אחד
 אקראני אעשה אתכם הטיובי אחת בעולם
 ש"ו ומו בעמך ישל גוי אחד באר ועל זה נתיי
 אלוט האמרת היום ויום האמירך העניי ואמנם
 היות תטלון של יד בית אחד מפני כוהיד הוא
 כנגד המקיף והאצבעות שבו כנגד שאר הגלגלי
 הקטנים שבו ועל כן נראה לי שמועמים תכלה
 של יד וא"ה"כ של ראש כו של יד היא מורה על
 חכמת הטבע שביא הנקראת חכמת הגלגלי
 של ראש מורה על חכמת האלהיות וע"י שלא
 ילמד אדם חכמת הטבע תחלה לא יוכל ללמוד
 חכמת האלהיות וע"פ שנתגורבז עליה טעם ואמרו
 כו אסור לו לאדם להניח מצוה ולעבור מצוה
 למצוה אחרת אלא מצוה שתבוא לידו לל
 של אדם בתחלה בה הוא מתעסק אמנם נראה

כי כו

טובעים ועוד עמי הנוטין אל צור חוצבתם
 ואל מקבת צור נקרתם ואחריו אומ' הניטו
 אל אברהם אביכם לל' הצור אשר חוצבתם
 מזמנה הוא אברהם אביכם על כן לבו דרבינו
 ודע כי החומ' נקראת נקבה והצורה שקרא
 זכר אשר פירוטם הוא איש ואשה ובמלת
 איש היא אות יו"ד ומלת אשה היא אות ה"א
 כמזיה לל' כי חויבת הוא החומ' שתבקש
 הצורה ועל כן נאמן כי בו עליך עושיך נוט
 צבאת שמו וגואלך קדוש ישראל לל' כי אם
 תבקשנו יגאלך ואינם לא תבקש החומר את
 הצורה תהיה אץ מציאותם בטלה ועץ סר מעולם
 השם ונשארו אש פאש ועל כן נשדפו ואם ^{תבקשנה}
 תהיה מציאותה לצורך וגם יעשה כרי ונכד כות
 הרב רבו משה בר מיטון ק"ל בפדק ראשון ^{מורה רמות}

לתפלה עבירה היא בידו וצריך הוא שיהיה לחזור
ולברך על התפלה האחרת למה והיה עבירה
בידו ולמה לא יחזור ויברך עליהם על התפלה
השנייה ואכו לא שחלפי ששתי מצות הן"
התשובה לפי שבעת שהניח התפל ובידך
עליו בשעת הדרכה כבר הדבוק נפשו עם
השכלי הפועל ועכשיו שח כבר נסק עצמו
מהשפע מומנו אך הוא דבק בו ועל כן אינו
צריך לחזור ולברך פעם אחרת ועל לא
נפסק השפע השכל מומנו ופירושו גם חופתו
הוא מגזירת מחופף עליו והבגזה " ודע
כיוכל אוש שלא יהיה מורה כחך לא חלוק
לעולם כן אוש אשר לא יהיה נוכח לקבל השפע
לא חכל להתגבא ועל זה הענין רמז הפסוק
שאוט דברי חכמים בדרבונות וכמסמרות

נפועים

מה שהיתה מטמאה את שורפה ואכרה היתה
 מטמאת את הטמא היתה פתח זה כי לפי
 שהשורף אותה נלחם עמה ואינו אכסד לון
 לנחלם חבלתי מנע על כן היתה מתטמא
 לפי שעדיין היתה הפרה היילות בתבונה
 ושלמותה וצורתה אמנם כאשר נשרפה
 נשתנת צורתה והכסד הדבר בעצמו הוא
 היווי לעלתו ועל כן אכרה הית מטהדת את
 הטמא דען נשרפה באש אלוהי ולא נשארה
 בה דק נסוד קל ודק השתכל אחי והכלא ^{בזמנה}
 ית ואוכל תמזמה אשר אין בה מום הכונה ^{בזה}
 כי אפוי אותה החומר שהיא תמזמה ועדיין
 לא נעאה מן הבחש הטעל ולא נביתה בעלת מום
 אפוי אות החומר השדף כל שכך וכש החומר ^{שהוא}
 בעלת מום כי היא ראוניה להשדף באש אלוהי הדיקה

הקדים בפתחת פירוש מסכת אבות ואמ
ודע שזאת הנפש אחת אשר קדם ספור כ
פוחומיה וחלקיה היא כחמר והטבל לה צורה
וכשלא הגיע לא הצורה יהיה מצואות ההכנה
בה לקבל הצורה ההיא לנטלה וכאלו הוא
מצואות הכל והוא אומרו גם בלא דעת נפש
לא טוב כל שמצואות שלא הגיעה אליה
הצורה אבל תהיה נפש בלא דעת נפש לא
טוב לא טוב אלא אלו דבריו ק"ל דע אחו
כי כועת כרה ארמה היתה בעבור זה הענין
כי הכרה היא רמז לחומר והחומר הוא
נקבה ועל כן צוה תורה כרה ולא פר ואדומה
מכניסצר הדע הנרמז בעשו ועשו הוא
אבי אדום וקוא נודע החרב כמו ש"ל ועל
הרבך תחיה יוסבת שרופתה חוץ לעיר ^{אומנס}

ועתה

עליו האל ומש ויפקח עיני שכלנו ונחנה
 להמך מתורתנו נבלאות כמו שצמ הכת גל
 עיני ואזיטה נבלאות מתורתך ואומך אדשו
 מעל ספר יוס וקראו אחת מהנה לא נעודה
 ועתה דע כי גם טעת סור עגלה עדופה הוא
 זה הענין בעצמו בני העגלה הוא דמך אלניצר
 הדע כאשר הפרה רומזת אליה והחל שהוא
 מעבד כמים הוא למך אל שכל המועל הרמז
 במים כאשר פירשנו בספר עץ החיים וסבת
 שכיבות רמים הוא ניצר הרע הגובעת על
 האדם והעגלה מטמאת כומזת אליה כאשר פירשנו
 עתה כשנערוף את העגלה ונהרנג אותה
 בהדינה משועה לא בשחיטה מעולה כאשר
 הבהמות האחרת כבר אבדנו היצר הרע אשר
 העגל רומזת עליה ופערחוך במים נדבקנו

והזכה עד אשר לא ועלב העם הטמור והקדוש
זה תבלות מה עזרה לי בטעם אז קמעה
ואתה ודעת מאל רבו עה שאמרון כי שלמה
המלך עה ש היה חשב ונותן טעם למצות
ובהגיעו כז המצוה תמה עד מאד והוקשה
עליו נתנית טעם כה ואמרה טעם מצומא
את הטורדום ומטהרת את הטמאים ופתח
ואל כל דונם יתני מחכמה אשרתי אחכמה
והוא רחוקה מטעני ראה אחי והכלא כמאמ
זה האיש השלם ואם הוא עה הוקשה עליו
נתנית טעם בזו המצוה אויך לצמחה עלינו
נתנית טעם בה: אמנם בעבור כי אנן
שלא תשכח התורה מתוכינו כאשר גדר
ית כי לא תשכח מפי דרענו ואמ המודה ישוטפו
רבים וקרבה הדעת אנן בטוחוס שירחם

8

עליו

בטאן הוא מעצמן והרנחה בידאת יוט ומה שאוס
האט ויש לה גמאי כל אם תבקש מאדוניה היא
מתביאשת מאדוניה גאם אינה מוצק שת ^{מצענות}
לפי שלא טעמה מאותה הקבשיל התחיל
עבריה שהם ישראל מקבלי הנבואה והגואו
לה בחטאוי כל אם תבקש ברט צותה בסתר ^{למה}
בסתר לפי שאינו מדרך המוסר לשבח לעבר
המולך כנגד המלך מקלרום כי אם בחטאוי ^{יאמר}
בדוך עם כבוד מלכותו לעול ועד ובאמת בני
משה רבינו אינו עדיך לנו זה כי לא נבדה
ממנו זה שפע שכל המועל כלל אמנם היה
דבקבו תמוי באט פורשנו בספר עץ החיים
ודכה בזה באט נסתכל באספקלריא המאורה
שהיא כתר עליון ואותה דאגם היה נום הכספים
ונזכר בצלטה עשרה מדות של דממים כמו שאוק

בשכל הפועל שהוא עומד נמים וספת דבקתינו
זה היא המשובה והוידנו שעתודה ועלמך ככר
לעמך ישאל און ובנדאו פשתודה על הפאיתנו
וערבך בשכל הפועל אד ותכפרו חטאתינו
כאשר גזר ית שובה אלנו כי גאלתיך " והמשול
בין ג הדר תבין אמר יתך משל
לבת מלך שהריחה ציקי קדרה תאמיניש
לה גנאי לא תאמינישלה צער התחילו עפיה
הביאולה במשאני " הכירוש דעכיקרא
התנא הנה לשכל הפועל בת מלך וכן הוא
כי הוא כמו החומר ומה שאמרן שהריחה
ציקי קדרה ודעכו באשר התבסול הוא מאכל
גופני כן התפלה הוא מאכל רוחני וכן המור
ומה שאומ' שהריחה ציקי קדרה כל ששמעה
שושדאל מתפללים אל אדניה וענין הריחה

שידענו הוא ימצא חק בעיניו ועלפן אמר למע
 אמר חק בעיניו ואמר כי עמך הגוי הזה כלפי
 למה אפסדו זה לדעת את דרכיך כדי שגם אני
 אנהג לעמך באותם הדרכי כמו והלכת בדרכיו
 והשיבו ית' כי ידועת דרכיו הוא מסבת השפעת
 שכל המועל ואזכך לדעת כל מהותו ואוכותו
 מה שלא זכה שום נביא לדעת כל עוד שהא
 מורכב בגוף כמו שגזר ית' כע' ולכו והניחת
 לך וקוהיא הבקשה השנית ואחר זה דעה מאת
 ית' בקשה שלישית והיא ידועת אוכות ומדות
 שכלים הנברדים הנקראי מלאכים אשר
 הם למעלה משכל המועל כאומרואם אין
 כעך הולכי אל תע' מזה . וגם בזה דעה אחר זה
 בקשה רביעית והיא שישיג לבסוף עליון
 של מלאכים שהוא שכל המועל שלהם וידע לכל

ועבור נוס על פניו ויקרא עט נוס אל רחום זה
לכבי מתר עליון אשר הוא תחלת הארבע אותיות
וממנו הם השלש האחרות אצולנת אלכו עלג
העלוק שהוא מוכתר בארבע אותיות הוא אל
דחו זה ועלכן שתי השמות הם בארבע אותיות
ודיע כי ארוננו משה עה בקט מהאליות חמט
בקטות האחת הוא שרצה לדעת כי האליות
איך הוא מנהיג את עולמו באיזה סדר כדי
שגם הוא ינהיג את עמו ישראל באותה הסדר
ועל זה אמר הודיעני נא את דרכי ואר למו אמו
חן דע נה ואופן הודיעני נא את דרכי ואר לכו
לפי שלעצם עולות עולות רח אוך יכולת
1- לשום ברה ממלאך וגלגל ואדם להשיגו אמנם
ושיגוהו מצד דרכי נמי שיודע דרכו ידענו
עלכן אמר הודיעני נא את דרכי ואר ארעך נמי

שנענה על כל אלה הנקשות וענה ית ואמר
 אני אעביר כל טובי על פניך כל אדכך להשיג
 קצת מזהותי עד שמה שגתו של אותו הקצת תוכל
 להביא את כל בדואי שהם טובי כמו שטוב הארץ
 הוא בנטל וכל מה שבו ובעבוד כו הנביא ע"ה
 השיג באותו העת לכחד עליון על בן קרן עור
 פניו ולא נברד מזמנו זה השפע כלל אמנם
 יעקב אביו ע"ה באמת הוצרך לומר זה כי הוא
 היה צריך אליו ופירוש ברוך שם בבור מלכותו
 לעולם ועד כל כי מבורכת היא תמיד יען
 ממקרה הוא ברוך ומה שאל לעול ועד כל כי
 מפני היותה ממלך נחו עלכך תעמוד גם היא
 לנח וגם תהיה ברובה לעד ודע כי על זה אמר
 ע"ה כי כל ברכה שאין לה מלכות אינה ברכה ^{מפני}
 עלא חלקו למלכות כי המלך אז הוא מבורך ואז

מדתו ואיכותו באומרו ונפלונו אני ועמך
וגם צמח זכה ונענה בק שיבו לדין עם את הדבר
הזה אשר דברת אעשה כי מצוה ויפול זה
גם גופו הטהור שהיה חלק עברי נתעצם ונהיה
שכל נמרד משכלים הנבררים ולא נצטרך
שיהיה שום שכל נמרד משכלים קנמררים
מליץ ביעה ובין האל ית אף היה הוא בעצמו
ע"ה שומע הדבור מהאל ית כמלתי מליצות
שום מלאך ומה שהעובד יתואם ואיך בשם
לל כו צריך לך לרע כו מאחר שגלותיך סוד
שמי הגדול מה שלא גלותיך לשום נביא באע
בזר ית ושמו יוט לא כודעתו להם אסכר
צורך שתשאל לאלה הבקשות לכו שכל אלה
הבקשות הן כלולין בפירוש אות והעם וכאשר
ידעת אותו העם תרע את כל אלה וכאשר ידע

שנענה

שימצאו בואלו העניני' בעך הם חסרונים ולא יתבצרו
 שחג גמלים ברושא אחד ומה שאנו' אלא צריקו
 יושבים ועטרותה בראשיהם כנר פורשן פגד
 הרדבנו מוצם זל כודוצה בזה קיום הנכס^ה הוודעת
 בקיום הדבר הודועלה והיותה הוא זהיא ד' אחר
 כמו שזכרו בקיאו הכלוסכני בענין שיארך ספורו
 ומה שאנו מזיו השכינה רוצה בזה כי הנבטות
 ההם ינעמו במה ששכילי וידעו מסודות האלה
 ית' שמו" ודע כי על זה דמד הכת' באנו ויצו^ה יחסיס
 ממעל ודלתו שמוס פתח זימטר עליה מן לאכול
 כי פידוש המן^ה שפע וכמו שהשפע הוא שפע
 בנפש ומקיים אותנו מסבת שפעוכן החן היה
 נבלע באיברים וזן אותם ולא היו צריכים להוציא
 דעו מפני שהיה מאכל רוחני ועל כן היו טועמיו
 ממנו כל שעת שהיו רוצים כי הנפש במחשבתה

יקרא חלק בעת שיגמול חסד לעבדיו כמות שאנו
בעליו ההגיון כי מתי יקרא האב אב בעת שילך
בן אב כן על זה צריך לומר אחריו היוחיד ברוך
שם כב מל וט כי מן היוחיד יוליד השפע
והמשכיל ובקיי נדע כי באמת הוא בתו ועמדת
עליו פידוש שמו ות אשר על דרך הנסתה יוד
כך הוה הוה ולוודעים חן ועליה תב בל טו והשכל
יזוי ד הדר תמן תנינן מרגלא בבומיה
דרכו עולם הבא אינן לא
אכילה ולא שתיה ולא פרויה ודבנה ולא משא
ולא מותג ולא קנאה ולא תחרו אלם צדוקים
דושבי ועטרותיה בראשיהם ועהנן מזון
השכינה ידוע כי כל אלו העניינים הם מקרים
וחסרונן בערך אל דבר שאינה גשמו ובעבור
היות העולם הבא עולם הרוחני אינו ראוי

וט גדולה דעה שמתנה בין שתי תיבות של כול
 דעות ^{אין} כל אדם שישבו דעה באנו נדנה בית
 המקדש בימיו שדעה נתנה בין שתי תיבות
 ומקדש נתק בין שתי תיבות הפירוש דעכי
 מקדש רמז לכל הכול שהוא השכינה ונקרא
 כמו כן הניוט ומעון קדשו ומה שאומ' שניתק
 בין שתי תיבות ל' בין שתי עלמות שהוא ^{עולם}
 העליון ועולם הגלגלי אשר נרמז במעשה ^{אצבעותיו}
 כמו שאנו יוד' ע"ה כי אראה שמויך מעשה ^{אצבעותיך}
 ופירשו בעל ספר מדרש החכמה הרב' יקודה
 הכהן הידוע בן מתקה בספרו הנזכר כי כמו
 שבתנועת היד ותנועת האצבעות אך ^{תנועת}
 האצבע' לא ותנועת היד כן מתנועת גלגל המקדש
 ותנועת שאר הגלגלים אך מתנועת שאר הגלגלים
 לא ותנועת גלגל המקדש ומה שאמ' גדולה דעה ^{שנתנה}

הדבק בעלוונים ותמצא מנוח ותפק כיצוק
מלמען ואמרו במכילתא היום לא תמצאוהו
בשדה י' אלעזר הסמא אומ' היום לא תמצאו
אותו אבל אתם מוצאים אות' לעולם הבא כן
כופש הרמב"ם ז"ל בפירוש התורה שחזרי

ור' המחבר ע"א כ"מ ש"ה מוצא את המן
ביום הששי והיו לוקטים אותו לחם משנה וק"ו
שמרום אותו בעבור השבת שהיא בת זוגו של
עולם הבא ולא היה מבאוש בעבור פ"ו היום

ההוא הוא מעורף בשמי' למע' ועל הארץ מתח' ל"ז

ועל זה אומ' ר"ל באת שבת באת מנוחה והיו
אומ' בואו ונצא לקראת הכלה וד"ו זה למשכיל
ואין להאריך בו כי הוא מסתרי תורה והמשכיל

יבין " ה' הדר תמן תמן אמ' אלעזר

גדול מקדש שנותן ב"ן שתי תיבות ש"ן וס' מקדש

ק' שבע שכל הפועל הוא נשפע עלינו ואמנם
 אמרו שהסודי את כפי' ל' בו כמו שהק' היא
 בעלת חמס כ' זו הספירה היא המיושנת עתה
 אמן והסודותי את כפי' ל' אזכך להתקרב אל
 ולהבין לחמס ספירות הללו כי כול והסודותי
 הוא והקדמותי כמו סורה של ומרוב שמחה ^{הגינה}
 אליו מצד השגת הספירות נתבטלו הדגשוניו
 הגופניות ועל זה לא גבר עליו לא כח הדעבון
 ולא כח ^{המאמץ} כמט ש' והי שם עם וט' ארבע
 ק' וארבע לול' לה לא אכל ומ' לא שנה בו ^{בהתחדש}
 כגשמה בבוראה ותבטלו הדגשות הגופניות ^{המאמץ}
 הדבר מלבד כתב כי הראה השם ית' למשה רבו
 ע' איך וקסד המציאות זה בזה ויתקיים כל אחת
 המשפיעו והשיגו אותו השגה אמיתית שהיה מקבל
 גם הוא מן השפע בלא אמצעי ויחסן אותו לפי שר

טז ב תיבות ל' ב' ב' חלקי המוח שהם מחשב
והזכרון והם מקור החוש והם מדובקים זה לזה
ובתוכם שוכנת הנשמה החכמה ועל כן רופף
אותו המקום כי הוא בעזרת דלת וקיא בסוף המוח

מקום שמושך ממנו חוט השדרה והוא כמו
דלת ופתח בו פירוש דלת הוא דלת ועל כן אמר
דב' ע"ה כי הראהו ה' ל' למשה רב ע"ה קטר של
תבלין ל' פתח מקום השפע ועל כן רמז ל' ב' צמחי
וראות את אחורי ופני לא יבאן ל' תוכל להבין
את שכל הנועל שהוא למטה מכתר עליון שהוא
שכל הנועל של מלאכים אבל לכתר עליון לא
תוכל להבין ועל כן תרג' המפרשים ודלקדמו
לא יתחזו ועל כן אמר ר"ל בטעם שכינה למעלה
כך שכינה למטה רוצים בזה כי כמו ששפע
השפיות שהוא כתב עליון נשבע על המלאכים

כך שפע

פה שהוא נגד מן עקב כמו עקב עגלה ידאת
 נוסף והזין גמולו ועל דאית כמון מת בעל
 שני ראשום ללכיהו^{היא} נחל משתו ספרו של מעלה
 הומנו כי השלש הראשונות שהם אבג הם ^{שמה}
 לגשמה ובעלי הקבלה קראו לזאת הספירה
 מדת גום כי הוא כהגבלת חמה כלומר כעמנות
 ואור היום באה מוכח החמה וקראו אותה החמה
 עץ החיים ושם הבא ועל זה כל מי שיש בו ^{רעה}
 כאלו נבנה מקדש בימיו כי הוא הוא בעצמו מקדש
 ורע בו מקדש של מטה הוא נבנה כנגד מקדש
 של מעלה והרמז בזה כי תלמוד הוא כנגד המוח
 והמשכיל יבין אמר המוחבר ועל זה ^{הענין}
 ספירטתי מצאתי לבבך אבא מארזול מאמ
 אחר קצר ואם הוא מעט בכמותו הארז ^{התועלת}
 מאד באיכותו והנני זוכרו כה אף לוי יציעהו

של תפלין מפני שבהן דמוון סדי שפיר שבו
הדב מודה צדק אשר די שהטפע השופר
מדתו מסמיק לכל המצוות עד הנה דבדיו
ז"ל ורע כי מה שאוכל צענץ הלוחות כתובים
באצבע אלהים פירושה הוא זה הענץ בעצמו
כי הנו בלוחות עשרת הדברים כתובים כנגד
עשרת הספירות בכל לוח חמשת דברים
כנגד חמשת ספירות והכף הוא בעל חמש
אצבעות ועל זה נאמר כתובים באצבע אלהים
לכל אצולים מעשרת ספירות ומה שיחוסס ^{באצבעות}
לפי שכלי הכתיבה הם האצבעות לא שהוא
נתגוף שיהיו לו יד וכף ואצבעות חלילה
חלילה וגם כן צריך לך לדעת כי זאת הספירה
השטית הנקראת תפארת ודמונה היא בזמן
אשר הזכיר את עמו ומנוחם הנה א נעקב אב
עב

צוהר צדקה וחסד גמורים אתם יוכלו לעמוד
 בשלום שלום לחתך רוחך מדישם יהי קרב
 מאן עין לא ראתה אלהים זולתך זה חתך ^{המאמר}
 בפניו משתימו ברשותך שחולמת זה
 שלא שלטה בו עין מעולם ואם תאלץ אדם ^{הראשון}
 אנה היה דד בן עדין שמו תאמר קן הוא עדין
 ילל ונחד חצא מעדין להשקות את הגן הכרוש
 ידוע כי צדיק הוא האיש המוקיים את התורה
 ואת המצוות שבא וצדיק גמור הוא שמתלבט
 בשמירת המצוות והוא הנקרא חסיד עתה אומ
 כי בעל תשובה שהיה בתחלתו רשע ועתה
 שב בתשובה הוא נחמד נכבד מצדיק גמור למה
 מפני שהצדיק לא טעם מעולמו טעם עבודה
 בין עבדות הביאה תבין עבדות אוסורי המאכל
 אך הדשע שטעם טעם העבודות וכירש מהם

מוֹרְאוֹתֵי שָׁמַיִם בְּפָנֵי הַמַּלְאָכִים אֲשֶׁר הָיוּ
 בְּלִי לְהַשְׁמֵלֵת וּבְחֵן לְבָאֵשׁ מִסְבִּירֵי הָאֵל הוּא
 הַמְּחַיֵּה הַמֵּתִים שׁוֹרֵה בְּאֵץ יִשְׂרָאֵל כִּי טוֹט הוּא
 הַאֲלֹהִים אֲשֶׁר בִּרְחֻמָּיו וְדוּדֵי מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל הַיּוֹקִים
 וְזֶה אֱמוּנָה וְיִצִּיב וְנִבְוֶן וְקִיּוּם וּבְחֵן שֶׁנִּשְׁלַח אֶת
 יוֹשֵׁה וְאֶת דָּוִד מֶלֶכְכֶּם אֲשֶׁר עָלָנוּ הַגּוֹרֵם וְהַעֲדוּת
 יַעֲבֹד מֶלֶכְכֶּם לְפָנֵיהֶם וְיוֹט בְּרָאֵם לְנַחֲוֹתָם
 בְּסוּד עֲמוּד אֵשׁ וְעָנָן וְשֶׁבַע וְעַקֵּב וְשֶׁקֶט וְשֶׁאֵן
 וְאֵנִי אֲשִׁיר עֲזָרוֹ וְאֲדַבֵּר לְבַקֵּר הַסּוּד נֶאֱמַר
 אֲתַחֵן לְשִׁכְנֵי כְּפֹחַ וְשֶׁאֵן בְּבֵית אֱלֹהִים כְּדִית
 דְּעָנָן וּבְצֶל שְׁדֵי אֲתַלּוּן וְאֶת שֶׁאֲרִית מִסָּרָה
 יִחַן כְּכֹת וְחָן יוֹט צְבָאוֹת שֶׁאֲרִית יוֹסֵף בִּיד
 זֶה בִּיד יְהוֹסֵף בִּיד מוֹיִשֶׁה בִּיד אֲבִרְהָם לְלָחוּ
 הָעוֹלָם הַבָּא אִמֵּן יִהְיֶה לְרֵצוֹן אֲמֵר יְיָ וְגַם
 וְהַדָּר תִּמְצֵן תִּנְעֵם בְּמַקּוֹם שֶׁבְעָלוּ תְּשׁוּבָה

עומדין

אשר אינו מתקן המצות הוא דומה לסרים
 שאינו בעל דאמונים כשישוב בתשובה ויקיים
 המצות לא יאשוב שאינם נמחלים בעונותיו ואין
 שברגליו במצות שהוא מקיים ואמנם ישלן שכל
 הדבה עד מאד ואעפ"י שהיה מתחלות כעץ ובש
 בלא פרי ובלא מצוה כאלו אחריו כיבה אמר
 יוט לפרקים אשר ישמרו את שפתותי ופח פאש
 חפץ ומחזי בפר ונתלה בני ופח ידוש טו ולא ומה
 שאולי מאי עיני לא דאתה אלה זול זה יין ק
 המסומר בענביו ר"ל זו השגה שכלית אשר
 לא יוכל להשגה כל מורכב מתאמר בעוד
 שהוא בחומר יען היא בתולה ואוש לא ידעה רכמו
 שהיין משמח האנשים מן ההשגה משמחת את
 הנפש וכמו שהיין משבר גם כן ההשגה משפרת
 ולזה רמז באומרו אשרך מייך הרקח ואשרי

אין ספק ששפרו יותר ויותר מאותו הצדיק
ועל כן אנו אומ' בתפלתנו על השם ית' לזכר
החסידים ועל גירי הצדק ועל כוונת יחמו רחמ'
לפני שהחסיד יותר נכבד מן הצדיק וגר צדק
יותר נכבד מן החסיד יען הוא כירש עצמו
מן התענוגו שהיה מתענג בהם כותחלתו
ועל זה נאמ' לאברהם אב' ע' שפרך הרבה ^{מאד}
ועל גירי הצדק רמז הכתוב שאומ' ואלו אמר
בן הנכר הנלוה אל יוט' לאמ' הבדל יגדילני
יול' מעל עמו ואל' לאמ' הסדיוס הן אני עין י'ש
ואומדו ואל' יאמר הסל' הן ע' הוא רמז אל
הרשע ששג' בתשובה כי ידוע הוא כי פמו
שכונת האילן הוא תולדת הכרי כן כונת ^{הציונות}
האדם הוא שיוליד בדומה ותכלית כונתו
על דרך האמת הוא עשיות המצות והרשע

לשמוע דברי האמת בהם דע כיבאת המאן
 דתוה ארבע דיוע לשוואדם אודי שלא בודע
 זמנו לעקב אפי' נלו שואש' אקרא מן לבנו
 וא בקט לבנות קץ הוסו תסתלקה הימנו שמינה
 בדי שלא יודיע וג' בדניאל ע' ואני שמעת ולא
 אבין וג' לא מפלי אדם מאד לדע' זמנו ואמנם
 גן עדן הוא בארץ והוא קרוי לארץ ושר' שהוא
 קודש וזה מקו דענין אפה ואור בתולדות
 הנושר וכו' ביות נאות וכאשר יבוא בגואל י'ש'ה
 וילחם מלחמו' ג' ומת' יעשוכל העולם כולו מ'
 מחילות ויתגללו כלת' נחמת מתת הארץ ע' ארץ
 ישראל ואיתתקע בשופר גדול ויקדשו עצם לעתון
 ויתקע בשופר שנייה ויקדם עליה עוד ויתקע
 בשופר שלישית ויבוא בהם רוח ניהון אכן לא
 כולם יחיו אמנם הראוניו כמו ש' ורבים היושע

ויתגללו
 א

הזוכה לכתבד מזמנו ומזמנו ייחדו כבוד
זה אצל בנינו שנוי טן סוף לברך שמו^ה וי
לל השום בשכנו זה וקטנים אמת אחד המ
אחכנו בואד עתהק שמו" (ואמנם גן ערך הוא
משל לשכל הפועל כאשר פירש בני דוד קטחי
לל צפירוש חרשה במאסות שחופר ואנו עתידים
לזכור לאלה הדברים בספר הכבוד שנחבר אחר
הספר אם יזכנו נותן ליעקב בה אמנם על דעתי
כי כגן היא תורתו הקדושה והנה פרשיותיה הן
נג כמעין גן וערך הוא לב המטפיל כי כאשר
ידעה ויקימנה אז יתערך ואשרי הזוכה כי
אז יוצל מן האבדיון והכליון והמשכיל יבין
והנה אחי עתה אפרש לך איכות אמונתו בענין
בואת אגול ובענין גן ערך ובענין תחיות המתים
ובענין העולם הבא אמנם עשה אזניך באפרכסת

לשמוע

ואשרי מוי שזכר אתו העת ואחריו יחזק הרשע
 יסלח אמתה ויהיה ועוד קיום מדת ארוך לחיו
 נח ומתשלה בגן עדך בדי שיהיה מזג ישר
 ואפו ברוא לעבודת השם יג ויחכם בתכלית
 החכמה וידבק נפשו במקורו העליון וישוב
 בלי גוי וכאשר שבו חנוך ואליהו כוהם לא יתו
 אמונם החלק הגופני שבהם שב עצם פני ^{והיה}
 קיום הנפש היודעת בקיום הדבר הידוע לה
 ותשוב הוא והיא דבר אחד ותהיה מלאך ^{במלאכיו}
 העליונים ועל כן תעמוד לנצח נצחים וזהו ^{תכלית}
 השלמות כאשר אמרתי ואשרי הזופה בה
 ויתכן שאם ירצה אותו הצדיק להיות בגוף
 וגויה יחייבו האל גל בגוף כמו של רצון יריאון
 יעשה ולא תכרר נפשו מגופו כלל ברדך פלא
 ובאשר הנאלמעה מן המושכל וזהו דעת ^{ואמנותי}

אדמות עמר וקיצו וטל ופאטיד מהו אז יהיה

יום הדין הגדול והגוראניום אשר יקץ את

משורפנים ולא חקת שחה וקענה ותאמר

תפתח שפתי יי ואתודה יי על

רוב עונותי לפניך יי יהיו תכלות ב

יבטורת כמו עולות יי מחים זכורת לפניך יי

בושתי ובלמותי ולא אוכל יי אלו ספור בשעו

לפניך יי ביהם מאד רבים בחול הים יי זדתי

וחטאתי לפניך יי אבן למען כי שמך נקרא יי

דהום לזאת שבת לפניך יי תחול עונותי

ודחם על יי נכשו ערו ^{השבע} לפניך יי

כפר עונותי אלוה חיי בזכות אשר נקרב

לפניך יי משה נביא אמת נבוא צדק יי

הדר בשמים לפניך יי תסלח לפסע רב

בני הרב יוסף אשר יצעק לפניך יי ס

ואשר

ואנן אומן כו' קעץ צדיק אל הטוח כו' בשלומה
 יאמרו שלום והשוכן בגבורת שלום ושנים עלינו
 שלום וימנע כידוע התפלה והצדקה כבד ^{כרעמנו}

בהלכה ראשונה והמשפיל יבין" ו' הדר תמן
 אמר רינג אמר ל' והודה אמר רב והתקדשתם ו'
 אלו מוס ראשונים והייתם קדושים אלו מוס'
 אחרונים" כי קדוש זה שמן הטוב אני יוט אלו'
 זו צרכה" הכירוש ידוע כ' נמשלה דברי תורה
 למים ש' הו' כל צמאלכו למים יעשה קורא
 התני לחכמת התלמוד מוס ראשונים יען כ' ל'
 למודה היא קדושה ראשונה יקרא לחכמים
 הפילוסופיא מוס אחרונים יען כי למודה היא
 קדושה אחרונה ובעבור זה בנטולה הראשונה
 אנו נוטאים את ידנו כלכו מעלה ואנו ^{אחרונים}
 עליה ונעבדה ענייה אנו מודידים את ידנו

תחית
מכל מה שזכרתי בספר עץ הדעת בענין
המתים ומתקן שפרק של צדיק לעת לבא צדיק
שאר החפזים אשר זכרתי דברים והמשפלה
יחידו כזוהר הקיעו"ל הדרר תמן
אומר ינן אמר יוחנן מענין שהנה מתפלל
ע"י ושמותים בבית תפלת תפלתם
לא נאמר אלא תפלתו מכאן שהנה מתפלל יהי
רצון מלפני שיכבשו רחמי את כעסו ויגולג
רחמי על מדותיו ואתנה עם בני לפני משורת
הדין" הכירוש דע כי כל מקום שתמצא ^{ברברי}
הבונה מלת הנה אין בונתם עולת העלות כי
אם בתר עליון ובאמת כי קדוש וברוך ואומר
מתפלל ה"ל מתפלל אל עלת העלות שהוא
אדוני ורמוזה היא בחכמת הקבלה בעין ל"ב
עשרה ואומ' כי העין מתפלל לשלמה ^{היימנו}

הטובות

כל הטובות ומהתקדש ומאש האלהות
 מאת השם אלה בעולם יאמרו ומהם חכמי
 הגוף ונשיקת אמונה יהיה למידת אמונתו
 בעבור ופירוש ריח השגה וקרא השגה בשם ריח
 להיותו רוצה השגה אמתות שכלית לא דמיונים
 שקדית בהשגת שאר החושים אשר לפעמים יבוא
 בהשגתם אמנם השגת האף היא השגה קיומת
 אמתות לא תרוח ריח טוב תחת היותו רע ולא רע
 תחת היותו טוב ואם גם זה החוש יטעה לפעמים
 אמנם הוא מעט הטעות מכלל החושים חגוריו
 ולזה ירחם הנביא על השגת הגואל בלשון ריח
 אש והריחו ביראת יוט ויהיה כירוש שמניך
 כחות יצורות המקיימות כל הנמצאות בשמן
 המקיים את האור אבן תורה שמך יהיה כירוש
 הקיום והשפע הנשפע מאתך כו שמו הוא אצמו

כלפי מטה ואין אנו מוצרכין עליה כחן בי עמנו
התלמוד הם מחלק העולם לפי שהם סומכים
אל עשר ספירות בלתי אב עבוד זה כשיהיה
מרים סדומטה רב עה במלחמת עמלק היה
גובר ישר כי היה מתבונן אל עשר ספירות
בלימה ואיך אצבעותיו היו קרות המש כנגד
חמש ופרית יחיד מכוונת באמצע ועל כן ^{אנשי}
התלמוד הם מצורכים כי המה הנבדדים אשר
מעולם אנשי השם ולא כן בעליו חכמת הביולסן
יעז כי הם אין להם אמונה שלימה ומה שאיך
בוקרוש זה שמן הטוב לל הנבואה ודימה
אותו כשמן הטוב ופריוח במאמ שלמה חמלק
עה לריוח שמניך טובים שב אלמה של מעלה
מהם לאמ מה טעם היא שוקת כיו הש תכלית
השלמות התשובה כי בה שוג השלם תחלה חיים

8

כל הטעמים

ונטלנו בשתי ידינו אוחזו בימין ומגציהו מן
 גרדקע טבח ונתק עינו זו ומסגרו לאנשי
 ביתו במתנה" הכונה בדברים הללו הוא כולל
 שהשבע נרמז ביון כאשר אמרנו אספן צריך
 כוחו בעשרת דברים הללו שהם הדיחה כלומר
 רחיצה במועוך כדי להעביר ממנו זוהמת תאוות
 הבהמיות לגמרו" ושטוכה מבחוץ כדי שיהיה
 תוכו כבדו כמו שני מציות ולחוז תצטג" ה'
 עד ברכת הארץ לבי שברכת הזן משה תקנה
 וברכת הארץ יהושע תקנה עלכן עד ברכת הארץ
 חי וברכת הארץ כמזוג מבי שטבע משה ר' ע'
 היה יוחזק חזק משבע יהושע כמו שאומ ונתתה
 מהודך עלמ ולא כל גרד" כולל מבי שמקורו
 הוא ברוך ולא יחסר כלל לעולם ועלכן המברך
 על כל מלא נוחל שתי העולמות העול הזה והעולם

הוא עמו ויהיה בידו שלמות עלמות הנפשות הנשלמות
 עד פאך לשנתו זל"י וכבר יצאנו חבונצ'ינו ש
 נשתה נשוח לדברינו הראשון ונאמ' כי מה שאמ'
 אני יא' אלקיכם זו ברכה רוצה כי אפי' בשעה
 שאתם עוסקים בהנאות הגוף עשו אותה
 טפלה ולי עשו עיקר ותשכרו את שמו ה' הוה
 על כל הנאותיכם כדי שתהיו מכלל מו' שנאמ'
 עליהם ויחזו את האלהים ויאכלו וישתו ועוד
 אומ' זה השלחן אשר לפני וו' והמשפיל יבין
 ואמנ' מה שחייבו רבו ע'ה לכוס של ברכה
 בעשרה דברים כדתנן בברכות בפרק שלשה
 שאכלו באחד במשנת און מברכין על היוץ
 וכו' אמר' קורא אמר' אנה ואמר' לה במתעתה
 בעשרה דברים נזמרו ככוס של ברכה טעון
 הדבחה ושיטה חינומלא עיסור ועיסור'

עש' עשרה
 דברים
 של כוס
 ברכה

ונפלו

לא היה השפע נפסק אך היה מתרבה ומוסיף
ועל כן איננו ראונו לענות אמן ועל זה אמר דוד ענה
לך דומיה תהלה אלהים בנין כי ציון מקום השל
ומקודש ומאחד שהוא בן אב כל תהלה שמו"י
חסדן והתהלה הגדולה היא דומיה ועוזר לדברי
אלה מאמר ענה בדרכות הוא דנחית מצלי חמו
דל הענה אמר האל הגדול הגב והנו החז האל והוא
אמר ליה סיומתיהו לשבח דמדרך אנן ענה תלת
דאמרין או לאו משה כתבינהו באולתא ואנשי
בגסט הגדולה תקינינהו לא הוינא יכולין למימר
נאת אמרת ואזלת משל למלך בשר ודם שהיו
לו אלק אלפי דינרי זהב והיו מקלסין אותו
בשל כסף והלא גנאו הוא לו"י ועתה דע למה
קורא זהב ולמה קורא כסף ודע כי קורא לשכל
הבועל זהב וקורא לנפש כסף והם רומזים לזכור

בוחותיה

הבא... פשוט מפי שהיא מעוסר בנפש
 עיטוף לבי שהיא מסתר מעיני הפכלים ונשלו
 בשתי ידין פרו שופון לעשר ספירות ואוהזו
 בימיון לפי שהיא מנודת רחמים ומגביהו מן
 הקרקע טפח לפי שאינו ארצו אמנם הא ^{שמו}
 ונותן עינו בו כדי שיזכרו תמיד ולא ישכחו
 ומשגרו לאשי ביתו במתנא פרו למעט תאותן
 הבחמות ותשאר החול שלחן יוכהכן יבין מי
 שידעה להבין דברי האיתנים ופרטם עלדרך
 הידיעה האמתית ואלהים חיים יחה עבד ^{באור}
 חיים ודע כילא לפנים מאפקופת העזרה
 לא היו עומם אחד הדרכה אמין אמנם היו ^{עומם}
 בדרך יוט אלהי ישראל מה עולם ועד העול אמין
 ואמין יען יהיה טאמ הטם ככתבו ואם כן אינו
 ראוי לענות אמין הוא לשון הפסקה וכמקדש

לא אביה

בלוחות השמות שמוכ ועל כן גזרור ענה בוי זכור
 ושמור בדיבור אחר נאמרו כל כי בעת שמזמור
 מלת זכור המורה על עצם השכע והשוגג יבותי
 לעצם השכע אין ספק שגב השיגול לעצם השכע
 הנרמז במלת שמור ועל כן אלן בדיבור אחר
 נאמרו והמשפול יבין כי הדר תמן
 אמרין דרסרזעירא זמני אמלה משמה
 דרב וזמני אמלה משמיה דרב אסי אמרו
 מלאכיה שרת לפני הבה רבנו של עולם נתן
 בתורה אשר לא נשא פנים ולא יקח שוחד ואתה
 נשא פנים לנשראל שנישאונו פניו אליך ייחך
 אמלהם ולא אשא להם פנים בתבתי בתודתי
 ואכלת ושבעת והדר ובדפת והם הקדמו על
 עצמם עד כביצה ועד כזית הפירוש דעבי
 נשיאות הפנים אין כוונתו משוא פעם כי אם הדר

ושמואל ל' זכור את חסד השם אבא השפע
 ושמואל את אביו וזכור ^{שבע} זכור שמואל
 ושמואל השכל המועל עליו איך ספק כי איך
 נהיה ברובי עליון ובעבור שמלת זכור ^{מורה}
 על השפע ומלת שמואל תורה על הנפש והשגת
 עצם הנפש הוא יותר קל מהשגת עצם השכל
 על כן בלוחות הראשונות היתה כתובה מלת
 זכור כי היו אבותינו אז בתכלית השלמות והיה
 להם כח להשיג מדת זכור אמנם בעבור שבעת
 עתים הלוחות השניות לא היו אבותינו קיימים
 כי מתו בעון העגל כל ש' שימונו אוש הדבנוט
 והיו בניהם קיימים והיתה השגת בניהם יותר
 מעוטה מהשגת אבותם ולא היה בהם כח ^{להשיג}
 עצם השפע הרמוז במדת זכור אמנם היה בהם
 כח להשיג לעצם הנפש הרמוז במלת שמואל ^{עבת}

ס

בלוחות

למה לפני שדנוצים להיות דבקים בו תמיד באשר
 ציוותי להם בתורתו את ווט אלהיך תירא אותם
 תעבוד וט כי שיהרא אדם מאלהיו מעבודו אין
 ספק כי אז הוא דבק בו ופבר כירש לזה הדיבור
 החכם ל אברהם בן עזרא ז"ל בספר וסוד החורא
 שחבר בשער שביעי מן הספר כידוש נכבד מאד
 וזה לשונו אמר והמצות במעשה הם רבות ומצאתי
 כיסוף אחד כולל כל המצות והוא את ווט אלהיך
 תירא והנה מלת תירא כוללת כל מצות לא תעשה
 בלב ובכה ובמעשה וזאת היא המדרגה הראשונה
 שיעלה ממנה אל עבודת השם הנכבד והיא כוללת
 כל מצות עשה וידריכוהו וירגילו את לבו עד שידבק
 בעבודת השם הנכבד כי בעבוד זה נברא האדם
 לא לקנות הון שימחננו לאחרים ולא לבנות בנינים
 ויעצבם לזרים והוא ידור תהא הארץ ולא להענג

הכיסוף
 מ

ובכבוד תפארת ויהיה פירושו ושאתם כעאך
כלולו שאך ופאך בה שקופו ות עלוך בעון
רצון ומבט בכוד והדור ואך יתגשא פניך ^{כמו}
ומשה לא ידע כוידן עוד כעו גם בעת מותו
אשר הוא עת המסד הרבבת גופו לא בלה צורתו
כמו שאומן לא כהתה עינו ולא נס לחה כן יהיה
אחרות כל קרובי אל ופאשר אל דוד עה גם
בערו ישפון לבטח אמן הרשעים גופם כלרה
ונשמחם נשדפת כענין ש' וצורם לפלות שאול
מקבול לו ומה שאומן לא כהתה עינו כידוש עינו
הוא עצמותו כמו ועינו כעין הדולח ומה שאומן
כתבתי בתורתו ואבלת ושבעת והדר וכרבת
והם דהקדון עלי עצמים עד כבוצה ועד כזית
לל כיהם כיוונו שאפי בהנאה מועפות של עולם
השפל ידו אומני ויברכו לשמו הגדול ופלחה

כי כאשר בא יעקב אל בית אל אמו לבנו חסידו את
 אליו בנכד ובעיני תנאי והתברר לעבוד את השם
 ולא שכב עם אשה כי מתהרל וחוללה בלתי ^{ובעבור}
 זה מאס באם ראובן ושכחתה כלבן כתו אחי ^{ויהיו}
 בני יעקב שנים עשרה להודיע שלא שכב עם ^{אשה}
 אחריכן עלכן לא מוליד עוד והנה מו שהשיגו
 המעלה שיזכר את השם ומעשיו ונבלאותיו ולא
 יסור מלבנו ולא ידבר דבר בכיו שלא ידכור את
 השם להודיע לבני האדם כבודו עלכן נשבעו
 הנביאים ברוב דבריהם וזה שאמ' הכת' ונשמו
 תשב עד כאן לשוננו זל... ועתה דע אחו עושה
 מצוה אחת ותכוין בשעת עשייתה את שם האל
 המצוה באותה העת תדבק נפשך עם האלה ותהיה
 קרוב אל מעלת נבוא ואלזה רמז שלמה ע"ה באומ'
 כל אשר תמצא נדך לעשות בכוחך עשה כו אין

במיני מאכליו כי דגעים מועטים הם והקושה
רבה גם ידוקו ברובם גם מטבב הנשים וכלת לחו
ובטרו גם דברי השחוק והשתכר והוללות' החטבול
ידע כי ומיו מעטו ונשמחו ביד בוכאו ולא ידע
מותי יתחנה ועל כן יש לו לבקש כל דבר שדבאנו
לאהוב את השם וללמוד חכמות ולחפש האמונה
עד שיכיר ויתבונן מעשי השם ולא יתעסק בהנה
העולם רק להתבדר ולמוד ולהנות בתורת השם
ולשמור מצותיו והשם יפתח עיני לבו ויתחדש
בקרבו רוח אחרת אז יהיה בחיו אהוב לו ערו
ונכסו הדבק בו ותשבע בו שובע שמחות אתה
פניו ובהפירה מן הגויה תהייעה נעומות ומון
אלהיו עליו נצח וזהו שאנו אסף המשורר בלה
טארי ולבבי צור לבבי ואלהי אלהים לעול כדרך
ענדר ועקב אביו עה ואמ ודיה יוט לני לאלהים

שלמות אנוסו כי כמותך לא תוכל לקנות טום
 שלמות וברידותך ששאל שהוא הקבר לא תוכל
 לקיים לא למצות המעשיות הנדרשות במלת מעשה
 ולא למצות המחשבות הנדרשות במלת השבון זה
 הוא כידוע מעשה וחשבון לא שהוא אולם כי ^{בשימות}
 האדם אינם נדרשים ונחשבים מעשיו והוא אינו
 ערוך עליהם חלילה וחס ובעבור שלמות הנפש
 הוא בעשיות המצות על נטונו במצות כד ^{גרסינך}
 חנה הבן עקשיה אומר רצה ה' לזכות את ישראל לפני
 הרבה להן תורה ומצות שנינו חפז למען צדקו
 וגדול תורה ויגדיר בלונם שאם לא יוכל אחד ^{מבני}
 עמנו לקיים מצוה זו יעטוק במצוה אחרת אשר
 בה יקנה לחיו העולם הבא ואכי חס ושלוה יהיה
 רשע גמור בכל כחו ועל זה אמר ר' עקיב בלושר וש
 להם חלק לעולם הבא ואמר ש' עמך כלם צדיקים

מעשה וחשבון ודעת והכמה בשאל אשר אתה
הולך שמה ר"ל כיוכל עוד כך שיש בך כח בעודך
בחיים לקיים את המצות קיים לפי ששלמות ^{בגש}
הוא לקיים המדות ואומרו כי אין מעשה וחשבון
ר"ל כי המצות נחלקות לשתי חלקים הראשון מהם
הן המעשיות כמו סוכה ולולב וציצית ותפילין ^{והדמות}
להם והשנייה מהן הן החשביות כמו תבלא ^{ידועה}
התורה והשגת המושכלות ונקראות שם מצות
מעשיות מעשה ושם מצות מחשביות חשבון ושם
מצות מחשביות חשבון ושם השגת המושכלות
ונקראות דעת והכמה והם שמו נדרפות "עתה
אמר כל אשר תמצא ירך לעשות בכחך עשה
דוזה בזה כל כך שתוכל לקנות שלמות הנפש
בזה העולם בעשיות המצות ובמחשבים במצות ^ה
המחשביות עשה וקנה בעודך בחיים כדי שתשלם
שלמות

אף הנשמה רצאה ואינה נראתמה הנה קן את כל העול
אף הנשמה זנה את כל הגוף מה הנה טהור אף ^{הנשמה}
טהורה מה הנה יושב בחדרי חדרים אף הנשמה
יושבת בחדרי חדרים אמר דוד תבוא הנשמה שושב
בה מדות הללו ותודה ותהלל להנה שושבה חמש
מדות הללו" הבירוש דעלך אחי פיקאת ההלכה
היא עד מאד דקה ונכבדת וארצה להאריך
כלעט בפירושה והט אקף ושמע דברי חכמים
ושנתק ידבו כחול ימים" דע כי דברי הנביאים
והחכמים ענה קצתם הם משלים ורמזים שכליום
עד שצריך למפרש לפרש כל מלה ומלה מהן
עלמה מורה וקצתם אין צורך לפרש כל מלה
ומלה מהן אמנם וספיק בפירוש דבר אחר ממנו
והשאר והן בלי פירוש" אמנם הדבר האחד ^{צריך}
לפרש כל מלה ממנה בניסוק ויחלם וקנה כלם מוצב

ואלא רמז הפסוק באומרו ככלה הרמז דקתק וט
ודרשו רבו ע"ה דקעץ שבך מלאין מצל כדמון חסנם
דעכו אין מעלה כל ושר שווה בעולם הבא כו העולם
הבא הוא דומה לסעודת מלך גדול שעשה סעודה
וקרא לכל אנשי מדינתו ואכלו משלחן המלך
קצתם ישבו קרובים למלך וקצתם ישבורחוקים
ממנו וקצתם אכלו בשד צאן וקצתם אלו לחם
יבש הנה כולם היו בסעודת המלך ואכלו על צלמא
אזנם כל אחד ואחד היה לו מעלה על חבירו כן
בעולם הוא יהיה לכל אחד מבני עמנו השקה ^{לשענה}
מהטגת חבירו גם שפע יותר משפע חבירו והמלך
יבין ל הדר תקון אמר ינב העה חמשה
דרכי נפשיו את יוט דאמ דוד כנגד מי כנגד
מדותיו של ה"ה מה ה"ה מלמ כל העולם כולו אף
הנשמה מלמא כל הגוף מה ה"ה רואה ואינה נראה

דע כי אומות סולם הוא מורה על חכמה בעל דרך
 משל כמו שאם ידעה האדם לעלות למקום גבוה או
 אפשר להעלות בלא סולם כן נפש האדם לא יגיע
 במעלתה העליונה כי אם בידיעת החכמה ועל זה
 המשל שאם דבר גדול נתלה בדבר קטן וכמו ^{ססס}סולם
 הם מעלות כן החכמה היא מעלות מעלות כי עדי ^{לא}
 ולמד אדם תחלה חכמת ההגיון לא יוכל ללמוד
 חכמת הטבע ועד שלא ילמד חכמת הטבע לא
 יוכל ללמוד חכמת האלהות כי חכמת ההגיון
 היא כמו בלי ביד האומן לחכמת הטבע וחכמת
 הטבע היא כמו הקדמה לחכמת האלהית וגם כן
 החכמה בהם הם חלוסי המדרגות ואולם מוצב
 ארצה לל כי זו הסולם שהיא החכמה היא בטויעה
 בלב האדם שהוא ארציו כמו הסולם שהיא מוצב ^{ארצה}
 וכאשר מגיע השמומה לל כי חכמה האלהית ראשה

אדעה כואמרו סולם מורה על עמק אחד ואמרו
מאצ מורה על ענין שני ואמרו וראשו מאצ ^{מחוימו}
ורה על ענין שלישי ואנל והנה חלואכי אליהם יורה
על ענין רביעי ואמרו עולים יורה על ענין חמישי
ואנל ויורדים יורה על ענין ששי ואמרו והנה ווט
נצב עליו יורה על ענין שביעי והנה כל מלה
שבאה בזה החוטל הוא לענין מסוף בכלל הנחמל
כאשר פירש הרב הגדול רבנ' משקבד מימון ק"ל
בפתיחת ספרו הנכבד מורה הנבוכים ובן כיוסוק
הראשון של ספר יחזקאל שהוא ויכני בשלשים ^{סגור}
כל מלה ממנו מורה על דבר כמו שפירשתי בספר
עץ הדעת ואין צורך לדחוקה עוד כיו צב ^{סגור}
הוא שם ואפרש עתה בעז'ה תחלה כפי קוצר ^{עתי}
לכיוסוק ראשון שהוא וחלם והנה סולם ואחר כך
אפרש לכלכה הנזכרת ווט לחים יעזור לי

תנה אחי כל מלכה ומלכה מאז המיסוק סונת על
 חדר ואומרו וזה שער השמים רוצה בזה כי מקריט
 של מעלה וכן הלב הוא בנגד קסוח וראשו פתוח
 כנגדו והמכיל זבין (אמונים המשלים האחרים
 ממשלי הנבואה אשר אין צורך לפרש כל מלה
 ממנה כנבואת ורדוקו ע"ה באומרו לו הספית
 מה אתה רואה ידמיתו ואומ' מקל שקד אני רואה
 ואמ' נוט אלו הטבת לראות וט) וכן אומרו סור
 נסוח אני רואה כי כונת כל הנבואה הית' דברי
 אחד והוא כי מעונותינע ועונות אבותי יחד
 בית מקדשנו יבנה מהרה בימינו (ועתה
 דע אחי כי גם נבואה ישעיהו ע"ה שהצוץ במדככה
 ואמר ושוליו מלאים את ההיכל שרבים עומרים
 מל' וט) ושאר דברי נבואתו כולם הם מזמ' ^{שצריכים}
 לפרש מהם כל מלה ומלה כי מה שאופ' נאדא

היא בעליונים ואומרו והנה מלאכי להי לל חכמו

והנבואים שהם כמו המלאכים כמו שכתוב וישלח אליו

ויצטוו ממצרו ואותו המלך היה משה רבי עה

וגם כן רצה לאמת לנו בזה הפסוק מעיאות

המלאכים ואולי עולם ויורדים בו ללכו מו

שם ידבר בזה החכמי ויקראנה לפני חכם שלם

בעל דת אחר לומר הכמות התלמוד ידבר נבטו

ויעלה למעלה ומי שולמד אתו החכמה לפני

מוץ וכופר אשר אין לו אמונה כלל במקצת

המתפלספי בזמנינו זה אין ספק בדבר שורד

נבטו מטה מטה ואל זה דמך שלמה עה באומרו

מי יודע נבט האדם העולה היא למעלה ונפט

הבהמה היורדת היא למטה לארץ - ואומרו

והנה יוט נצב עלינו בזה הפסוק עתאמת לנו

הנבואה והודיענו כי האל ית מנבא את בני האדם

הלאך
משה
לוי אהרן
כהן

ראשי
תיבות
עפי

על נטולת
ידיים

הנה

על תשעה גלגלים ואמרו ושוליו מלאים את
 השכל ל"ל שבעו ממלא את העולם ^{על} שכלים הנמדדו
 שהוא היכל הקדש האמתו וזהר אחי בדברי
 אלה ותבין דברי היטב ולא יעלה בלבך דברים
 זרים חוץ ממה שאמרנו כדי שלא יתבלבל
 דעתך ודע כי לא פירשתי לך בזה הענין היקר
 כי אם בענין מחסו סדקות ודע כי מה שאנני
 ושוליו מלאים את ההי' ל"ל שוליו הכסא אשר הם
 הדרו והודו הם מלאים את ההיכל וכמו ^{המלבוש}
 הוא הדרת הלוּבש כך הדרו הוא הדרת הכסא
 לא שהשם ית' הוא גוף שיהיה לו מלבוש חליצה
 וחם וכבר פירש החכם לאברהם בן עזרא ^{בפירושו}
 ספר תהלות שחבר במזמור דרכי נבשו את
 ויט יוט אלה גד' לו' וה' לבש' אמרם טובך
 והדרך ימענו עיני הנפש החכמה מלהשיג אותך

את יוט ולא אמ' ואראה את יוט ולא אמ' ואראה
יוט רוצה בזה שראה את בתי עליון שהוא הכבוד
הנאצל מעלת העלות לא שראה את עצם השם
חלוה חלוק אמנם ראה את הכבוד הנאצל
מן השם והנה משה אדונינו ע"ה לא היה יכול
להשיג עצם השם יק' כאשר נענה כי לא יראני
הארם וחי ואיך יוכל שום נביא אחר להשיגו
אמנם באמת כי לא השיג ישעיהו הנביא ע"ה
כי אם לכתר עליון לבד ועל זה אמ' ואראה
את יוט כי אתיו וגמיון לרבויון כאשר ידעת
ועל כן כתג בשם באיך דלת גוקווד המורה
על בתי עליון ואינה כתובה צווד הא וו הא
המורה על עצם עלת העלות ואומרו יוט
על כסא רם ונשא ר"ל שהוא שוכן למעלה
משכל הפועל שלנו והוא כסא שהוא רם ונשא

עלת שם

חתומת המסכתא עתה אחי עזרה
 הארצה וביצור אלהתה בין תכול בתתה ^{והצל}
 כמותאסר חתם בחשוד ושדסהגבאש האלוהי
 והסר סגיו ובדיליו כאשר אמר במקדבר הזה
 ש"ר שרוף את תאווק הבמות
 ושדש יצרך הרע ותכמותי עדי
 תוכל להתלונן בצל אני אשר יוכל להחיות
 גם להמותי ^ס
 ודע כי זה הוא תכלית מה שרציתי לפרש
 המסכתא ועתה ארצה להתחיל במסכתא אחרת
 ויוט אלהים יעזר לי במסכת שבת תמן
 אמרונם תנודבנן כשעלה משה למדס אמרו
 מלאכי השרת לפני ה' רצונו של עולם מה
 לילוד אשה ציטנו אמר להם לקבל תורה בא
 אמרתי לנו חתמה גמלה שגזת למען תשע
 לבי

כאשר יטעו המלביש עצם המובט יי הנה אחי
כבר בורשתו לך את זה ההלכה כפי הדא^{ועתה}
תרע כו על זה אמר רוד ע"ה הסעמו בדכו נפשי
את נוט כו דימה את נפשו ליוצרו יען כו כאשר
שולו הכסא אשר הוא הדר הטם מלאוס את^{ההיכל}
כן הדרת הנפש מלא כל הגוף והשכול יביין ועתה
דע לך כו כאשר המלאכיו הם מהללים את^{ל' צדק}
כנגם אתה חייב להלל ליוצרך כנגם אתה^{חייבים}
ועל זה אמר דוד ע"ה למען יזמרך כבוד ולא ידום
וכוות הכבוד בכאן הוא הנפש החכמה כו
הוא כבוד האדם וכידוש זה הפיסוק כך הוא
למען יזמרך נפשי שהוא כבוד ולא ידום לל
ולא ימות כו שם כוה נוט את הברכה חיים
עד העולם ולמד עינים חן ועליה תבוא ברכת
טוב והמשכול כפיין

חתימת

פ' מן עין
בשמיני
מחנה
מחנה
מחנה
מחנה

תורה למה לכם שאבימה כתיב בה זכור אתים
השבת אם לכם כלום מלאכה אתם עושים אתם
שריפים שבות תורה למה לכם שוב מה כתוב
בה כבוד את אבי ואת אם אם להם כלום יש לכם
אב ואם שאתם צריכו לכבודם תורה למה לכם
שוב מה כתוב בה לא תרצה לא תניח לא תגוב
אם להם כלו בתוככם קניא יש בכם יצר הרע
תורה למה לכם שוב מה כתוב בה לא תענה לא
תחמד אם כלום אתם צריכו לעדות כלום יש
ביניכם חמוד שאתם צריכים לתורה תורה למה
לכם מיד חזרו והודו ש' וט אדונינו מה
אדיר ש' בכל הא' ואילו תנה הודך על השמי'
לא תיב מיד כל אחד ואחד מסר לו דבר ש'
עלית למדום שבית שבו לקחת מתנות באדם
בשכר שקראוך אדם לקחת מתנות באדם ואך

כִּי אָנֹכִי וְעַד דְּרוֹכֵי קִדְמוֹת וּשְׁמֵי עוֹלָם אֵימָה
לֹאֲנִי לְמַעַד יוֹדִים מִה אֲנוֹשׁ כִּי תִזְכְּרוּ תֵּנֶה הַחֵד
עַל הַשְּׁמַיִם אִם לֹא הִצֵּה לְמַעַשְׂהֵי מַעַשֵׁה הַחֵזֶר לְהֵם
תִּשׁוּבָה אִם לִפְנֵי רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם כִּי תִדְרֹא אֵי שְׁמִי
יִשְׁדַּכּוּנֵי בְּהַזְלִיכֵהֶם אִם לֹא אֲחֻז בְּכַסֵּא כְבוֹדִי
וְהַחֵזֶר לְהֵם תִּשׁוּבָה שֶׁכִּי מֵאֲחַז כֵּנִי כַּסֵּא כִּי שֶׁזְּעִי
עַנְנוּ וְאִם לְגַחֹם מִלְמַד שְׂמִירָה שְׂדֵי מִזִּינֵי
שְׂכִינְתוֹ וְעַנְנוּ עֲלָיו אִם לִפְנֵי רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם
תּוֹרָה שֶׁאֵתָּה גִּוְתֵנָה לִי מִה כִּתְּוֹ בַּה אִם לֹא אֲנִי
יוֹט אֱלֹהֵיךָ וְגו' אִם לְהֵם לְמַצְרִים יִרְדְּתֶם לְכַרְעָה
נִשְׁתַּעַבְדְּתֶם תִּגְדָּה לְמֵה לְכֶם שׁוֹב מֵה כִּתְּוֹ לֹא
יְהִי לְךָ אֱלֹהִים אֲחֵדִים אִם לְהֵם כָּלֹם בִּינֵי
עַרְלִים אֲתֶם שְׂדוּיִים שְׂעוּבָדִים עַל שׁוֹב מֵה כִּתְּוֹ
בַּה לֹא תִשָּׂא אֶת שֵׁם יוֹט אֱלֹהֵיךָ לְשׂוֹא אִם לְהֵם כָּלֹם
מִשָּׂא וּמִתָּן יֵשׁ בִּינֵיכֶם עֲאֲתֶם דְּרוֹכִים שְׂבוּשָׁה

תורה

יבסופי

הארץ אשר במשך היבנות שם הנבדד ובסופי
 תבואת צלמו לל בני מו שיהיה השם עמיהיה
 צלמו שלם ועל זה פהגז' המול לראות את עצמו
 בידח בליל הערבה זה משלוי מוים את התורה
 והיא חג הסוכות ומו שיראה את עצמו שלם
 בזו הלילה ויכוין בשעת הראויה לזה הפסוק
 בודאי שיהיה יען סוכת השם היא עלנו ועל
 זה נראה צלמו אמנם מו שלא יראה צלמו ^{בודאי}
 שימות יען אין לנו צלם והכית אומר אך בצלם
 יתהלך איש ובעבור כיו ההשגחה הוא השפע
 איב בסוד השפע יבוא המות ונטשלו השפע
 וההשגחה והנבואה בריח כמל של והדיוח ביראת
 חס איב כשועלה הקטרת שהיא הריח הטוב
 ישפע השפע שהיא ההשגחה ורומז לזה מה של
 אמת מארץ תצמח וצמח נש גם ווט ית הטוואת

מלאך המות מוסר לו דברי שם ונתן את הקטורת
וזכרה על העם אולם דאמליה קרא הוא ידע
הפירוש דע אחי ש העליות ^{במאן אינה כאליות} למקום
פמו שמוע על דרך משל ופי עליה כלוני מן הבית
לעליה אומן העליה עליה אל הגוג כי אם עלית
המעלה והדבקות המעולה ואמנם אמרם מה
לילוד אטה בינינו לפי שהם אינם טובט גופות
כי אם דעות נפרדות ואומרו אחוה בכסא
כבודי לל התחזק בשפעי ושאר ההלכה היא
מפדשת ואמנם ענין הקטרת וסודו אשר
מוסרו מלאך המות וצמלו כי הוא עוצר ^{המנחה}
הוא בעבור זה כי המות הוא סוד השגחה כמון
שנא סגולם מעלהם וט כי השגחה היא כמו
הצל כמו שט יושב בספר עלין בעל שדי ותל
ודומז לזה הכיסוק שאנו עומתו השמים ותגל
הארץ

8

כִּי תִצְעַמְתָּ שִׂאמֹן עֲדִיִּם כְּתִמְדֵּי צֶדֶק הִיא עֲוֹנָה
תִּמְדֵּי בְנֵי שָׁבוּ מִשָּׁמַיִם צְדָקָה עֲלֵה עִשְׂתָּ לְיָ
תִּשְׁדֶּה יִצְחָק כִּי אֵלֶיךָ תִּתְחַדֵּשׁ בְּרִצְדֵּי חַיִּים יִתֵּן
מִמֶּה שֶׁשֶּׁטָּאָר הַצִּמְחִים בַּעֲבוּר עֲהוּא חוֹשֶׁק
וּפְשֵׁהוּ עוֹשִׂים כֵּן הִיא נִשְׁכָּע הַשְּׁכָע שֶׁהוּא
הַהֲשָׁנָה וּמֵאַחַר שֶׁהִיא הַהֲשָׁנָה לֹא יִהְיֶה הַמֵּוֹת
כִּי אִם הַחַיִּים וְנִרְאָה לִי כִי עַלֶּךָ בִּשְׁהוּיֶיךָ
מוֹשְׁחִים אֶת הַמֶּלֶךְ בְּשִׁמְךָ הַמְּשֻׁחָה הַיְתֵד
שׁוֹדֵה עֲלֵיו רוּחַ הַקֹּדֶשׁ כְּמוֹ שֶׁאֵל בְּדוֹד וְיִשְׁלַח
רוּחַ יוֹט עַל דוֹדוֹ וְהַמְּשֻׁכִּים יִבְטְוּ וְעֲתָה
דַּע אַחֲרַי כִּי בַּעֲבוּר תִּעֲוֹת בְּנֵי עַמּוּנָה בַּעֲזֵן הַעֲגֵל
הַשֶּׁם יִתֵּן אוֹתָם עֲגֵל אִפְלוּ בְּגוֹלָה וְיִהְיוּ לַעֲגֵל
וְגַם בְּאֶרֶץ נִבְרִיָה נְהַיִתָּה לְשׁוֹנֵם עַלֶּךָ אֲמֵנָה
בְּבִיאַת הַגּוֹאֵל וְהַכְּרוּ עַמּוּסִים כּוֹלֵם שִׁפְהַ בְּדוֹרָה
לְקָדוֹא בְּשֵׁם נוֹט וְלַעֲבָדוֹ שֶׁכֵּם אֶחָד וַיַּעֲמֵנו כּוֹלֵם

ה

נח מעבת

הוא כבודו הי שלם בכל מעבריו ואין קראתו
 עליו שיהיה תאמר ענינו שמוי כמעט "ודע כי חדש
 תשרי מולדו הוא מן המעלות בו בתכלת מוסף עליו
 לשבח לחדון הכל לל לעלת העלות והוא ארון
 העולם שהוא כל ובפא הדיו בשמים מחעל לל
 כי בתר עליון שהוא כסא הדיו הוא בשמי העלמים
 שהוא עולם המלאכים ואומרו ושכונת עוזו
 בגבהי מדותיו לל כי בביעה הוא למעלה מעולם
 הגבול והוא רמוזה במלת זכור כאשר כירשנו
 ועלכן אנו מתפללים ואומ' זכרנו לנדים ואחריו
 הוא אומ' עלכן נקוה לך יוט אלהינו לראות
 מהרה בתפארת עוזך להע' גלו מן הא' והל' בר
 יכ' לת' עו' במל' שדי בלומ' לתקן סדר האדם
 שהוא עולם קטן במלכות הנפש שנקרא שדי
 לפי שהוא מעולם המלאכים ומנצח מערבות

מאזנים
 מואתה יק' שאלו עי' מסילתו ס' זמני
 מואתה יק' שאלו עי' מסילתו ס' זמני
 מואתה יק' שאלו עי' מסילתו ס' זמני
 מואתה יק' שאלו עי' מסילתו ס' זמני
 מואתה יק' שאלו עי' מסילתו ס' זמני

הנכפנים

מאזנים

הן המזכיר השם ית' הוא דן את כול העולם כולו
 מדאש הטעה ועד יום הכפורים שהוא עשרת ימי
 התשובה ועל כן תכלת היחוד נשמעת בהם יותר
 מבשאר הימים כי כשאר הימים איך תכלתו של
 יחוד נשמעת לא בצבור כמו שדרשו רבותי
 על משל מזה הכיסו שאומ' בעת כדון ענין
 אימותי עת רצון בטעה שהצבור מתפלל בק"מ
 וגדלו עוד תכלת עשרה מבטלת גזירה ופסו
 שאי אפשר שימצא אבר אחד מבני אדם בפני
 עצמו ויקרא אבר באמת כמו שעל דרך משל
 ימצא המוח בפני עצמו או הלב בפני עצמו
 או הכבד בפני עצמו ויקרא אבר אדם באמת
 כן אי אפשר שיהיה אדם יחודי מתפלל לבדו
 ויקרא תכלה באמת כי אנתו האבר לא יקרא
 שלם אמנם צריך שיהיה בעשרה כפי אד' מיוע

6

יום הכבודים והשמים סלחה ומחילה והיא ^{עטורי}
 אדש ודום גוף ביעם בזה הוא מאיר רמז כדוב
 סלק הנפש בשור האור השכל ומאמר שאמר
 רובו אב נתקדש בולו לבו שאחז זה אורו הולך
 ומתדבב ונוסף על צדב חג הסוכות אשר
 נשלם בו אורו בתבלות שלמות וכחונן ^{המשנו}
 תחסר עוד מעט מעט ^{שאנו} האור השכל לבי
 ודום בסוכת הא יתבאש כירשתו בספר עץ ^{הרעת}
 אם כן לא תחסר נכשו מאור השכל אהרן חסר
 צל השם עליונו ואחר זה הוא חר'הטון אשר
 חר' נחטן ומזלו הוא עקרב ר'כבי מו שלא
 יצדק ביום הכבודו יעקצנו העקרב ואחדיו
 הוא חרש כסליו ומזלו הוא קשת ועליו נאמ'
 דרך קשתו כאורו וליודעים חז"י ודע כי עקש של
 שמו גדולה ומדלת של אחד רמז ע"ד שהוא הש

כאשר מירשתי בספר חסידים העיגור וכל
בני פשר יקל בשלם כלום גם כמות הגוף ישתו
בהלכות עם הנפש: הדין כי פניו הוא שרמז
בירח לפי שהוא מקבל השפע מן השכל השכל
הפועל כמו שהירח מקבל אורה מהשמש השכל
הוא נרמז בשמש שהוא נותן האור כן השכל
הוא נותן השפע הנרמז באור כמו שפירשתי
כפירוש מלת באורך נראה אור ובעבור
שיום ראש השנה הוא יום הדין הירח הוא
נסתר בו ואינו מאיר רמז כי הנפש הנרמז
בירח הוא נסתר מאימות הדין כאשר אל הכת
וחכר הלבו ובשקוא עוסק בתשובה הוא מתחיל
להאיר ולהזדכך מעט מעט כי משפיע עליו
השפע מעט מעט ומאיר וכן הוא בכל עשרה
ימי התשובה עד שגגיע יום המקדוש שהוא

חוצה לארץ מדינת הים לפי שארץ ישראל הוא
 ים השבע כאשר העיר עליו הכת עיני יוט אהין
 בה'ל שפעובוא תטוד משמיב שם ובמוצה לארץ
 השבע הוא מעט על כן נקרא חוצה לארץ מדינת

— הים כי חוצה לארץ הוא כמו מדינה לפי ארץ
 ושדאל שהוא גם השבע והנה אלה השלש סמכות
 הג כמו הנשמה כחיוס כל אחת מהן היא ^{חסבת}
 מה של מעלה הימנה והחכמה והבינה הם ^{כשתי}
 עינים ועל זה עמד הבכורת כנגד כתר עליון
 שהוא שכל הכועל של מלאכים וזה הכרוזים כ
 כנגד החכמה והארון כנגד הבינה ועל זה היה

— למשה רבי עה כל יום ויום כמו מעמד הדסיני
 לפי שהיה פעם בפעם בלא אמצעי כי היה ^{שומע}
 את הקול מבין שני הכרובים לא פוכי הכרובים
 עצמם אשר הם רומזים למלאכים והם ^{אמצעיים}

הנשמתן לכל באי העולם וכשתהפכהו יהיה דיע
רמח למה שנדע את אלהי אביך ועבדהו זהיריעה
אונה כי אם מאותו ית כמו של פינאט יתקחמה
פיו דעת ותבונה כל כי כתר עליון שהוא למטה
מעולת העולות הוא בארץ ושר וגדה באדם היא
הנשמה העליונה וכמו שכתר עליון לא נושג
בן הנשמה לא תושג והפמה נגדה הנבואה והיא
מן דעות נברדות וגם זאת היא בארץ ונגדה
באדם המוח ופיעה נגדה רוח הקדש והוא שכל
הפועל וגם נקרא בתקול כי הוא כמו החומר
(הוא מצוייה בכל מקום בין בארץ בין בחוץ
לארץ וכנגדה באדם הוא הלב וזה הוא שאמ
ר'ל נברות לו לאברה אבי ושמה צפול כי
פי היא כלולה מן הכל והיה עמו בכל מקום
ונקרא בתקול ועל זה נקרא כלשון רבו עה

בתהית
ר

חוצה

שום תמונה אלא ישמע קול מדבר עמו
 ורוח הקדש הוא איתו האדם השלם מתעסק
 בדברי האלהים שלם בכל הדגשותיו ולא מתבטל
 אחת מהם ומדבש מזה שמדבש בדרך בני אדם
 אלא שמתעוררת אותו רוח עליוני ומפוע
 הדברים על לטובו דברי שבח והודאה לא
 אודביו שכל ומנסרים גם ידבר אהבתיות
 בסיוע אלוהי אל כחו המדברות ובזה הרוח
 נאמן ספר תהלים והחכם הגדול אפי ישע
 הנקרא אבונ נער אל בארנו בתב בספר התחלות
 הנמצאות שחבר כי באדם אמנם יתנבא
 פאשר הגיע למדרגה הזאת וזה כשלא נשא
 זינו ובין השכל הנועל מחויצה כי השכל
 המתפעל יהיה דמיון החומר הנשוא לשכל
 הנקטה והשכל הנקטה דומה בחומר הנשוא

מהם

בין השם ית ונביאן צמו אפרטתי בספר עץ
החיים ובספר עץ הדעת אך שאה הנביאים
הנביאים היו שומעים גמבי הסרובים רעוני
לומ היתה נבואתם באמצעות מלאך ..

וההפרש אשר בין הנבואה לרוח הקדש כי
הנבואה היא מעולם המלאכים ורוח הקדש
הוא משכל הפועל אשר הוא למטה ממנו
דוד קמוי בירש בספר תהלות כי ההפרש
שבין הנבואה לרוח הקדש הוא כי הנבואה
דבר קבא לאדם שהוא חכם ושלם במדותיו
ותבוא לו הנבואה בחלם ובעת תבואהו ^{הנבואה}
בהיקץ ואז יתבטלו כחותיו ההרגשיות ויהיה
מסולק מכל דרכי העולם הזה ויראה במראה
הנבואה כאילו אוע מדבר עצמו ויאמ' לו בקוץ
אורואה דמיונות במראה הוא אולא נראה

בהשגתו מן השמחה ואף הדברים שאין
 נמצא אותם בסוד השמות כמו צורות וניוד
 השכל המעל לשכל המתפעל באמצעות
 הנבואה שקרא סבתוד צוני לומר סבת השפע
 באינו הואגש עומד ומדבר עמו ומדעיג
 לו העתידות שיודיע אליו ההגות טובות
 להנהיג בהם בנידורו וכלזה ברמיונו לא
 שיהיה מצואות לדברים ההם ואף הדברים
 שאינם גשמיים הוא מדמה אותם גשמי
 כמו שמדמים למלאכים בעל צורה ^{יתבנית}
 והנה אחי עלם העליון הוא ערך והוא צרור
 החיים והוא מקום מעמד הצדיקים גמורים
 ועליו רמז באמרו והיה נפש אדוני צדורה
 בצרור החיים וגו' והגן הוא מקום למטה ^{ממנו}
 והוא מקום השגת הנפשות הביטנים וגו' הוא

100

לכאן הפועל זאזאשפעסן השכל הלעך
על השכל המתפעל הכה אשר בו אפשר
שיעמוד על גדולת הדברים והפעולות

^{המתפעל}

והדרבנים אל ההצלחה וזאת ההשפעה ^{הזאת}

כח המתקנה

ההימון השכל הפועל אל השכל המתפעל באש

ותמצע ביניהם השכל הנקנה הוא הנבואה

ובעבור כי השכל הפועל מטפיע בעבור

מציאות הסבה הראשונה הנה אפשר בעבור

זה שאמר כי הסבה הראשונה היא הותנת

הנבואה אל האדם הזה באמצעות השכל

הפועל ודע אחי פני הכח המדמה כשוקבל

השפע הנכבד וצויה השכל הפועל בעבור

אובמרא או בחידות על דרך מקל שקד

וסיר נפוח וכן נדונה לו ובעבור שבה ^{המדמה}

הוא כח גומע בלא ספק לעולם לא ימלט

בהשגתו

אמר סקר עם האלה יימה שאין לו
 תכלית אין לו גוף מיוחד ומה שאין לו גוף
 מיוחד אין לו צורה מושגת ומה שאין לו צורה
 מושגת אין לו תכלית וזה הוא השכל ועתה
 דע אחי כיהיו אבותי ביום מתן תורה פחתם
 ושכינה כללה והתורה ככתובה כמו שד"ס
 רבז פ"ה בסוף מסכת תעניות בהם חתונתו
 זו מתן תורה וביום שמחת לבו זה פנין בית
 המזבח יהי רצון שיבנה במהרה בימינו ואין
 שמים נטונו בוטם ונתברכו בטבע ברבות
 מעל עלמה ומה המה ברוכי המהול עלכל
 בדמו על כן לוי אל לפרך לחתן ולכלה שבע
 ברבות ואין יכנסו לתופה ועל זה דרש ההוא
 גלילאה בריה דרב חסדיא ואמ' ברוך דחמונא
 דוהב לן אנוריון תליתאיו לעם תליתאיו על

מעמד האושים והשכלים הנבדלים והגופנים
 הקרובים אל הפשוטים כמו הגלגלים המשכיע
 עלוהם השכל והוא עצם כניני תחלת בראי
 השם ית' והוא כח נאצל מן החפץ הפשוט
 בהיר וזך והוא דבר תמודי נעמו לא ישיגו
 תוספת וחסרון ולא ישקוהו החושים ומוציא
 את הכל מן הכח אל הפועל ונהר יוצא מעדן
 להשקות את הגן ומטס יפ' זה לאף האשים
 והנפש הוא עצם כניני מולא חסרון גוף
 טבעי והוא יסוד הראשני על שם שהוא
 הקסד באמירה זה בהכראם בהא בדאם^{הרי}
 ביה יוט' צור עולמו עליוני ואמ' צעו ושפל
 והא מגדת שבדאם בלא עמלונקיעה טל
 בודא קצות הארץ לא יונעם ולא יונעו
 והמשכול צבון י:

אמ'

כפיתובה ועל זה נתברכו בברכות שמים והנה
 פירוט הברכות הם סגומים בעיני קצת בני עמינו
 ועתה אתחיל לדבר בהם מעט כפי קוצר יד
 חסרתו ואומר דע כי מה שאמרו תהלה לאל
 ברא לבבורו לל כי השם ית ברא את העולם
 שהוא כל להודיע כבודו לברואיו כמו שאמ
 ללכבודי בראתינו ואנא אחרינו נוצר האדם לל
 כי עם כל זה שפרא את העולם שהוא כל ללכבוד
 לא נודע כבודו בעולם השכל כי אם על ידי
 אדם שהוא חי מרבר משכל ואנא אחרינו
 יצר את האדם בכלו עתה מפרש איך היתה
 יצירתו ומה היתה הכונה ביצירתו ואנא אחרינו
 אשר יצר את האדם בכלמו לל שם בו חלק
 מעולמו העליון שהוא הנפש והוא נודתו ואחר
 כך אמר בעלם דמות תבניתו לל כי זה הצורה

יה תלתיאוי רל זוכשיכנז גבארנו בנותקן
לנו תורתו שהוא מעולם השלושי והוא עולם
הרוחני והו כירוש אורח תלתיאוי לעם
שהוא מוכתר בג מעלות שהם כהן ולנו ושרא
זכולם תורה אחת להם וזהו כירוש לעם תלתיאוי
על ידי משה רנה שהוא משפט שלישא שהוא
שבט לוי והוא בן שלישי ליעקב אבינו עה
וזוהו כירוש על ידי תלתיאוי ונותק בהשק שלישי
שהוא חדש סיון מזכו הוא תאומי ותאומים
הם שתי צורות של אדם נדבקות יחד
ועל זה ניכר בן התורה רמד כי השכינה
היא נדבקה ונדבקה יחד מסבת קבלת
התורה וא זה רמד באומרו כי בועלף עושי
יוט צבאות שמו כי השכינה כחן ושרא
ככלה וארוננו משה עה בשושבין והתורה

דומה לעקרה שלא נפרה יען עדיין לא עשתה
 שום פרי אמנם כשתגדל ויתחזקו כוחותיה
 ומחזק שכלה ויתשכן תאותה הבהמות אחריה
 ולא תמשך היא אחריהם אמנם תגבר עליהם
 בתה לכל אחר מהם חלקו הראוי בעת הראוי
 ובשיעור הראוי אז תהיה ששה ושמונה עד
 מאד בחיבוץ בניה בתובה ועל זה אמר הכתוב מצות
 יוט דרכו אדם גם אויביו ישלים אותי כל מי שיהיה
 השם רצוי מתעלל טובעות שבאות העולם
 גם כחות גבוהים שהם אויבי נפש ושלם אותן
 ולא יגדל עלין ישר הכעס כלל וכידוע ציון הוא
 הנפש הוא שאם קבלת השפע והוא עוד דוד
 אשר הוא השפל וכמו שבין הוא מקום השארית
 הנבואה בן הנפש הוא מקום קבלת השפע מהשכל
 הפועל ואומן אחריו שמצח השמח דעים אהובים

הוא מטופף בגולם ולפי אמו בעלם דמות ואינה
צורה גבולת ומבני סבולו בגולם היה אפשר לו
להוליד הוא שאמו והתקין לו ממונו בעני ערועד
כן כירש בעלספר מדרש החכמה הרבלי קורה
הפקן בספר הנזכר ולו המחבר נראה כי ^{בועדו}
הוא למור כי התקין לעודה הזכר בנין הוא
חומר הגוף וטבעיו אשר הם כח הזן וכח
הקולדה כי כח הזן הוא לפיכך הגוף וכחותיו
כדי שיחול עליו הנפש המרדדת אשר הוא
חלק עליוני וכח הקולדה הוא להשאר
המיון וזה הוא כירוש והתקין לו ממונו בעני
עדו עד יואחדיו אומ שוש תשוש ותגל
עקרה דל כי זאת הנפש המרדדת אשר
עתה באדם בעת יצירתו זערוץ לא השכיל
עצמה לקטנות שניה ולמולשת שכלה היא

והמשכיל יבין ועתה דע אחי כי אלה השערות
 ברבות כנגד ששת ספירות ועל זה נאמר כי ^{התורה}
 ניתנה בששת קולות וכן כללות בתחלת ברבדה
 ראשונה של תבלה אחיא יט' ברבות ביומא שאומ'
 תמלה ב'יו' רומז אל הספירות הראשונה שהוא
 בתדעלמן אשר למעלה מזונה הוא עילת העולו'
 ית' שמו ואומ' אלהינו רומז אל הספירה השנייה
 שהיא החכמה אשר הם המלאכים שהם שכלים
 נבדדים ואומ' ואלה אבותי רומז ל' הספירה השלישית
 שהיא הבינה והוא השכל הפועל נרמז בארצי
 באלף דלת נון יוד ואומ' אלהי אברהם רומז
 אל הספירה הרביעית הנקרא חסד והוא הנפש
 ואומרו אלהי יצחק רומז אל הספירה החמושה'
 הנקרא כחד והוא הצורה כי הוא היה לו צורה
 אנושית יען חבל על עצמו מדת הכחד והפרה

וְלֹא תִשְׁמַח לַעֲוֹהָ עִם הַחֹמֶר יַחַד עִם הַחֹמֶר
 יַחַד אִשֶׁר הֵם רַעִים וְאוֹהֵבִים בְּשִׂמְחָתְךָ יִצְרִיךְ
 בְּגֵן עֲדָרָה מִקִּדְּמֵי לֵל כֹּאשׁ הַיָּתֵד הַנֶּפֶשׁ מִתְחַלְתֶּה
 שִׂמְחָה בַחֲכִמְתָּה בְּעוֹלָמָא הַרוּחָנִי אִשֶׁר הוּא גֵן
 עֲדָרָה הַאֲמוֹת קוֹדֶם בּוֹאָה אֵל הַגּוֹף בְּעוֹלָם הַשֶּׁפֶל
 וְכֹאשֶׁר יִרְדֶּה עֵתָה אֵל זֶה הָעוֹלָם שִׂכְחָה מֵה
 שְׁהִיָּתָה יוֹדֵעַת מִתְחַלְתֶּה עַד בּוֹאָה בְּעוֹלָם שְׁבוּ
 הַסֶּךְ עוֹלָמָא אִכְזָם עֵתָה שִׂמְחָה וְהַחֲכִימָה
 בַחֲכִמְתָּה שְׁהִיָּתָה יוֹדֵעַת מִתְחַלְתֶּה בְּזֶה הָעוֹלָם
 וְאַחַד בְּךָ אֲנִי בְּדֶרֶךְ מִשְׂמַח חֲתָן וְכֹלָה כְּלוֹמֵר
 הַעֲוֹהָ עִם הַחֹמֶר שִׁי הַעֲוֹהָ נִשְׂרִיבִיבֵד וְהַחֹמֶר
 נִשְׂרִיבֵת נִשְׂרִיבֵת כִּי אִשֶׁר זֶה אִכְזָר וְאַחַר אֲנִי
 אֲנִי בְּדֶרֶךְ בְּרִיאַת נֶשְׁמָה וְשֵׁל וְכֹל לְבַח הַבְּרִיבָה כִּלְ
 הַבְּרִיבָה הַקּוֹדֵמוֹת בְּדֶרֶךְ כִּלְ וְכֹתִיבָה בְּכִרְוֹךְ
 אֲנִי הוּא כְּלוֹלָה מִן הַכֹּל וְעַל זֶה מִבְּדֶרֶךְ כֹּל שִׂמְחָה

וְהַחֲכִימָה

אל תזיק סמוך כבוד רשע
כלי יצא

~~קצו~~

ברוך

יהא שמויה רבא מברך יען כו מחודו הוא
ומלת און כולל מספרו לשני שמות הקדושים

שהם יהוה אדני בעל סג גדול השנה אמון יתברך

מן המברך לפי שהמברך זוכר שם אחד ובעונה

אמן זוכר שני שמות כמו שזכרנו ואומר

כנגד הספירה הראשונה יתברך וכנגד הספירה

השנייה נשתבח וכנגד הספירה השלושית

נתפאר וכנגד הספיר הרביעית יתרומוס וכנגד

הספיר החמישית יתנשא וכנגד הספירה

הששית יתהדר וכנגד הספיר השביעית יתעלה

וכנגד הספיר השמונית יתהלל ואח שמויה

דקודשא בריך הוא כו הכל כלולים בו וחזר

עוד לשלש הספירות הראשונות שהן כנפשות

לשאר הספירות ואח ברכתה שירתה ומשבחתה

ואחר מזבן אומר דאמורן בעלמא כלומ באדם

הקרא
הנה יבוא
דבר
יהי איתך
הכינו סוד
אחד כפי
שמו
סוד על
המזרח
שקרא
שכל
ל מכל
בל יוד

את גפשו לאל ית וזה הוא סוד העמידה ואל
זה רמז באומרו ויטבע בעצם במד אביו וימח
ואונו ואלהו יעקב רומז אל הסמיה הששית
הנקראת רחמים וגם נקראת תבארת והוא החומר
והוא גופנית ועל כן הוסיפו בה אותו כי הוא
הוא גופני ורומז על ששה קצוות שהן מעלה
ומטה ופנים ואחור וימין ושמאל והמשכיל ויבין
ועל זה אומ' בקדוש ותגדל ויתקדש של רבא
שהוא בן ארבע אותיות אשר הכל כלולים
בתוכו לפי שהוא מורה על עצם האל ית ואונו
בעלמא דברא כרע כאשר הוא אמונתנו ^{שאנו}
אומרים כן דצה השם ואהפ' אונ' ומלך מלכותה
ויצמח פורק ויבע ויית' מל' משו' לל' כי בביאת
הגואל נופל להשיגו כראו כי אז לא יהיה לנו
שום צער ושום מונע בעולם ואז נאמ' אמנ'
יבא

נ"ד

של מעלה גלגל חמה נובלות חכמה של מעלה
 תורה ופירשו בעלי הקבלה ע"ה כי מה שאומר
 נובלות נבואה חלום הפרי כשאנו מבוסס כל
 צרכנו ונופל מן האילן קרוי נובלות דברי
 החלום הם דברי חזון הנבואה אבל אינם
 נגמרים נובלות אורה של מעלה היא ^{א"ס פ"ק לר"א}
 המאירה גלגל חמה וזהו שהיופ רבג נמליאל
 למיסד השתא לאחר ממשרתו אי אתה יכול
 לראות השם ^{א"י} למען רחמיו הרבים ידכנו לאור
 באורו הנצחית אמר ואחר כך אומ' ובורא
 חשך זכר בענין החשך לשון בריאה כי העדר
 האור הוא החשך והחומר הראשון הוא חשך
 ונקרא חשך כי הוא חושך מנגלות מה שבתוכה
 ונברץ מאין הגמור ומאפיסה מוחלטת ופירוש
 חושך הוא מלשון מניעה כמו חושך שבטו שונא

שחא עולם קטן כאשר זכרנו והנה עלה
ברעמי לפרש לך אחי כידוע ברכות התכלה
ואח"כ אפרש לך פירוש התכלה כדו שח"ע
בעת תפלתך מה אתה מתפלל ולא תהיה ^{תבולתך}
דוסה לצבצוק העוף בלא הבנה וציור דע
כי מה שאומ' תחלה בברכה ראשונה של בקר
נוצר אור ובורא חושך עושה שלום וצורא
את הכול ידוע כי לשון יצירה בלשוננו תאמ'
על דבר ההוא מרבר צלשון כריאה תאמ' על
על דבר ההוא מאין עתה אמר נוצר אור דל'
נצר לאור החמה מן האור הראשון שגזז ^{לצדקו}
לעתו לבוא כגדסונך במסכת הגנה ל' חנינא
בר יצחק אומ' שלשה נובלות דן נובלות שינה
מיתה נובלות נבואה חלום נובלות עולם הבא
שבת ר' אבון מוסף עוד תרתי עבלות אורה

ל' יוצר^ט אור החמה ממאור האור העליון^י
 הלכה ממאור החמה וואחר כך אומ' אהבת
 עולם אהבתנו דברי חיים למדתנו ל' כי
 מרוב האהבה והחמלה שחמל עלינו נתקן לנו
 את התורה שהיא דברי חיים והוא אורה של
 עולם כאשר אמ' דוד ע'ה לטמט שם אהל צהם
 וסמך עמו תורת עט תמימהו ל' כי כמו
 שהטמט הוא מנהיג עולם השכל בן תורה היא
 מטהיגנו וכמו שהטמט הוא אור מוחלט אין
 בו חושך כלל כן התורה היא שלמה מכל דופי
 וחסרון וסמך עם זאת הצרכה הייחוד כמו
 שאמ' ל' כל הכופר בעז' לודה בכל התורה
 כולה וכו' והיחוד הוא שמע ושל ל' כי עילת
 העלות שהוא מופתר בבתר אלנו הארבע'
 אותיות והוא ארון אלהינו שהוא התר עליון

בנו כי כבודו הוא מונע וגם אתה החומר היא
מונעת את האדם מלדעת את סודה ולכ אומ
עוטה שלום ובורא את הכל ללכו במדת השלום
שהוא כל והוא התורה אשר בעבודה נאמר
וכל נתבותיה שלום ברא את העול שהוא כל
ועל זה אמר ל' קדמה תורה לבריאת העולם
ואחר כך אמר המאיר לארץ ולדמים עליה
בחכמה בחד וברחמי וטובו מחדש בכל יום
תמ מע בראש ל' האור ל' שלום הזה בסבת
שפע המלאכים הנמזים בחכמה ובסבת
השארות הנפש הנמז בחסד וטובו מחדש
תמ בכל יום מע ברא ל' שפעו שהוא טובו
מחדש עלינו בכל יום תמיד ואינו נחסר
כלל אלא מתרבה ומוסיף תמיד ומתחדש
מעשה בראשית ואמר זה אומ ברוך מפר^{המאורות}
ל' נוצר

כן יגאלנו משעבוד שאר מלכות ואז נופל
 לנצחון בלבב שלם ועל כן סמך אליו התפלה כלומר
 כשנפיל מצער שעבוד מלכות אז אין לנו
 שום מנאפה אחרת כי אם התפלה שהוא עבודת
 האלוהים והנה לך אחי כורוש התפלה אדעכו
 מה שאתה אומר תחלה יברוך אתה ייט אלהי ואלהי
 אבוגאעלהי אבוי אתה מודה שיש אלוה נמצא כי
 בזמן אפרהם אבינו עה היו כל העולם כופרים
 באלוהים ולא היו יודעים אם יש אלוה נמצא
 אם לא והיו עובדים לשמש ולירח כאשר^{היא}
 ידוע ומפורסם ואפרהם אבינו עה הודיעה חלה
 ופרסם שיש אלוה נמצא כמו שאנו ויקרא
 שם אפרם בשם ייט אל עולם ואחר כך נגלה
 גליו ארץ הכל וקראו אפרהם אהבי ועלה
 נקרא אלהי אפרהם לפני שהודיעו ופרסם

הוא יוט אחד לכל אחדות פשוטה ואין
פונמינו במלת פשוטה שהיא ית פשוט
בפשיטת הסודות אדאגלגים או המלאכים
חלילה וחס וג' אין אנו מחויבים עליות
האחדות בני אינו גוף שיכול עליו המען
חלילה וחס אמנם בעת האחדות בפאן הוא
שליפת הרבוי וגם כן תוכל לומר כי בירושלם
אחד הוא מתאחד ומתדבק לכל בו יוט אלהינו
שהוא יוט אחד הוא מטפיע ומתדבק ומתאחד
עם נפש השלם ונעשה הוא והיא דבר אחד
כמו ויהי שם עם יוט ואחד זה אנו אמת
ווציב לכל שזאת התורה היא אמת ויציב
ובירוש יציב קיים כמו יציבא מלגא בדניא
ואומדו גאולה שהוא יציבא מצדנים וחותם
בגאולה לכל כי כמו שגאלנו משעבוד מצדנים

תהיו ומה שאנו ג' פעמים קָהָקָ לָל כִּי הוּא מִתְּ
 נִבְרַל מִן הַקָּהָק שֶׁלֹּמֹת שֶׁהֵם רוּחַנִי וְגִלְגְּלִי וְשֶׁכֶּל
 וְעַל כֵּן בָּן אִמֵּי דְבִנְיָנָה לְכַתּוּב שֶׁל מַלְאָכֵי הַשָּׁמַיִם
 אֹמְרוֹת קְדוּשָׁה כֵּת דְּאִשׁוּנָה אֹמְרַת קְדוּשָׁה שְׁנֵי
 אֹמְרַת קְדוּשָׁה כֵּת שְׁלוֹשֵׁי אֹמְרַת קְדוּשָׁה קְדוּשָׁה
 יוֹט צְבָאוֹת וְאֵל וְיִצְרָאֵל בְּעַלְמֵי הַקְּבִלָּה עֵה כּוֹנֵן
 מַלְאָכֹת לְהֵן עוֹלָם עוֹלָם הַמַּלְאָכִים וְעוֹלָם הַיְלִיָּלוֹת
 וְעוֹלָם הַשֶּׁכֶל וְכִי רֹשׁ קְדוּשָׁה הוּא נִבְרַל לְכַךְ כֵּת
 דְּאִשׁוּנָה אֹמֵר קְדוּשָׁה פַּעַם אַחַת כְּלוֹמַר נִבְרַל
 מִמֶּנּוּ שְׁנֵי אֹמֵר קְדוּשָׁה קְדוּשָׁה כְּלוֹמַר נִבְרַל
 מִמֶּנּוּ וּמַלְאָכִים שְׁלוֹשֵׁי אֹמֵר קָהָקָ כְּלוֹמַר
 נִבְרַל מִמֶּנּוּ וּמִן הַגִּלְגְּלִים וּמִן הַמַּלְאָכִים יְהִי
 וְאִחֲכֵי אֵת אֹמֵר אֵת הַחֹנֵן לְאָדָם דַּעַת דַּעַת אִתִּי
 כִּי דַּאֵת הַבְּרַכָּה הִיא עַד מְאֹד נִבְרַדַּת וְאִרְטָה
 מַעַט לְהוֹדִיעַךְ בְּפִירְאָה וְהֵט אֲזַנְךָ וְשִׁמְעֵךְ דְּבִרְיָ

בעולם שהוא ית נמצא והוא עלה וסבה לכל
הנמצאים כיום לא יתמצא העול^{העל} לא תמצא
העולל וקה הוא העיקר הגדול לפי שגדולותיתע
נראה בעולם השכל מסבת תורתו הקדושה ^{שהיא}
בונאם כנגד עולם הגלגלי הגבור לפי ^{שמשהו}
ית בגבורה ואם כנגד עולם העליון והנורא
לפי שנראותו ית הוא שם"ב ואח"כ אתה אומ'
אתה גבור אתה מודה שזה האל אשר הוא שליט
בעולם הוא יכול לטנות טבע הנמצאות בעת
שירצה ועושה נסים מכני שהוא מחיה מתים"
ג' ואח"כ אתה אומ' אתה קדוש לל' כי בעבור
שהוא ית עושה נסים ומשנה טבע הנמצאים
לא תתשוב שהוא ית גוף או כח בטן או מנס'
הוא נבדל מן הגוף כי פירוש קדוש הוא ^{לגוף}
כמו קדושים תהי' עתה פירושן הוא פרושים

מקום המושכלות הראשונות כמו שאמרנו
נאמרות על דבר שנשכחו באדם בדעתו בלא
לימוד כמו שידע האדם כי קוטר המרובע גדול
מצלבו ותנועת החלק בכל ולא ותקצו שני
הכפיים בנושא אחד בעת אחת וכיוצא באלו
ומושכלו אחרונות נאמרות על ידיעת תכונת
הגלגלים ותנועתם ונקראות מושכלות אחרונות
בעבור שערך שלא ידע האדם המושכלות הראשונות
שאמרנו לא יוכל לדעת את אלו והם צריכים
ללמוד לפני הדב ועל כן נקראת מושכלות
אחרונות ומושכלות אחרונות שהן נגזרות
ממושכלות ראשונות הוא ידיעת מציאות
מחוייב המציאות ית וידיעת מציאות השכלים
הנפרדים ונקראות מושכלות אחרונות מפני
כיעד שלא יוכל האדם במושכלות אחרונות

המושכלות
הפחות ושנותק ידבו כחול זמים דעכפי
נחלקות בג' חלקים והם מושכלות ראשונות
ומושכלות אחרונות ומושכלות אחרונות שתי
נגזרות ממושכלות ראשונות וכבר פירשתי
אותם בספר הלימוד ואיך צורך עוד לשנותם
הנה פעם אחרת והשכלים ג' הם בג' חלקים
תחלה הוא שכל מורכב בחומר והוא הנפשושכל
שהוא מוקף לחומר והוא שכל הפועל וההפוש
שבין המורכב והמוקף הוא שהמורכב הוא
מעורב עם הגוף והמוקף אינו מעורב עם
הגוף אמנם הוא מקיפו מכל צרכיו ושכלגטרד
זהו המלאך ושאר עפרד לפי שמאחר שנמצא
הנפש הוא מורכב עם הגוף ושכל הפועל שהוא
מקיף לו נמצא המלאך שהוא שכל נפרד כצו
לומר נפרד מן הגוף ואינו נלמ מורכב בו ולא
מקיף

העין כן הנפש המדברת יסלה בדכונה לקבל
 צורת השכל מהשכל הפועל וישוב האדם
 מטביל בפועל אחר שקיה מטביל בכח^{יבואתו}
 השכל שקבלה מהשכל הפועל ושיגלשכל
 הפועל ואל זה המז הפיסוק באומרו כי^{עמך}
 מקור חיים באורך נראה אור לל עמך שפע
 המציאות ואמ באורך נראה אור לל באותו^{השפע}
 שהטפעתה מאתך עלינו ונשכיל אותך .. ואם
 ישלך לדעת מוכל להבין כי על זה נאמרה
 הברכה בחונן הדעת כי בו נבדל בין קדוש לחול
 ובנבדל האדם מטאר ב"ח .. ונשוב לדברינו
 הראשון ונאמ כי מה שאומ אתה חונן לאדם
 דעת לל אתה מטפוע את שכל הפועל עלינו
 ונשכל אותך כן יהי רצון שלא תבסוק לאותו
 השפע מעלינו לפי שבו אנו מתחבמו כאשר

בחכמת הטבע וזולתו לא יוכל להשיגם ^{ונקראות}
מושבנות ראשונות מפני כי עד שלא תמצא
העלה לא תמצא העלול והם עלה וקטאר ^{על לים}
ולפי שאין כח בנפש האדם להשיגם בעבור
שהוא מורכב בחומר הוצרך שומצא ^{שיהיה} דבר
נשפע עליו כדי שיוציאוהו מן הכח אל הפועל
עד שיוכל להשיגם וזה השפע נקרא שכל
הפועל שמוציא את נפש האדם מן הכח אל
הפועל וזה הנפש אל זה השכל הוא כוחם
העין אל השמש ^{העין} כי הציץ אינו אור מעצמו
שאם כן היה מביט בחשך אפן הוא כלי שיש
לו הכנה לקבל האור מהשמש וכמו שהשמש
יתן האור לעין וישוב רואה בפועל אחד
שהיה רואה בכח ובאותו האור בעצמו נשוב
ויראה לשמש בעצמו אשר הוא סבה ^{לראיות}

העין

לנו אבי כי חט' ק' ואחר כך אנו ראה בעינו
 וחתם בגאולה לל' כי זה שאנחנו חופאים
 אינו אלא מסבת צרת שעבוד מלכיות אספן
 תגאלנו "חואה' אופ' שאינו ווט' אלה' לל'
 כי בעבוד שאי אפשר לאדם לעבוד אתהסם
 נה' והוא חולה כי בתחלה צריך לאדם תיקון
 הגוף ואה' תקון הנפש אם כן ט' רכאונו ווט' אלהינו
 ועוד כי כשתגאלנו אז נרכא כואז נינצל
 מצרת שעבוד מלכיות ולא ישאר לנו אן
 שום מונע מלעבדך כואם זה בלבד שתבין
 די ספקינו אם כן פ' צרכנו ווט' ווט' אלהי בכל
 מעש' ידנו י' ואחר כך אומ' תקע בשופר גדול
 לחירו' לל' כי בעבו' שושלנו מצות רבות שהם
 ח'ב' הארץ במעשר ומרבן וזולתם ואומות העול
 אונים אותנו בהם ואומרו' כואן אתם יומרים

חוב

אם דוד עה ורוח קדשך אל תקח ממני ללית
שלא יפסוק לאותו השפע מעליו ועוד אחר
דע כו אתה מודה בברכה זו שהלית משגוח
בזה העולם וכל שכן על מין האדם בפרט
ה' ואה' אומר השיבנו אבינו לתורתך לל
כו לא נוכל לקבות בזה השפע עד שנלוט
לתורתך שהיא מהצב כל החכמות וגם נקיים
מצותיה אם כן השיבנו אבי לתל' ואה' א
אומ' סלח לנו אבינו כי הטאנו ללכו בלבד
שהנזמה הגדולה בעולם הזה היא שימנע
מאדם דרכי התשובה כדו שלא יזכה באותו
השפע ובאותו עולם הרוחני לא יהיה שמו
חס ושלום נרשע כלכך שימנע ממנו דרכו
התשובה וימות בלי תשובה ולא יוכל לקבות
באותו השפע ובאותו עולם הרוחני אם כן סלח

מאמריך גמול הסוד ועל זה אמר אחר זה... על
הסיוקו ועל החסידים ועל גרי הצדק ועלינו
יהימוני דחמוך תני אחי כבר פירשתי לך בזה
הספר בהלכה שנית פתח סוד האמות מעולה
מצדיק וגר צדק יותר מעולה מהחסיד על כן
אמדם בזה הסדר וכוננו באמרו יהמו דחמוך
ל' שיהמו דחמוני עלינו להטפוע עלינו לשפוע
הטוב ונתבא כולנו וזה לא יהיה אלא בעת ^{שיושב}
שכונתו בירושלם ועל זה אומר אחר זה ויד משכנ
בתוך ירוש' עירך... כון ואח"כ אומר את צמח
דוד עברך מהרה תצמיח ל' בעת שתבנה
ירושלם אז תבוא הנבואה כמו שאומר בענין
המשכן כי היום נט' נראה ל' כס' ל' שמשרה
שכונתו בתוככם ודוד הוא רמז ל' השכל כמו ^{שאומר}
ויהי דוד לכל דרכיו משכל... וכן ואח"כ אומר שמע

הדת שלכם כראוי לפני שאין אתם מקיימין
את כל מצות התורה ועל זה אתם בגלות על
כן עשה חסד ומנוח על אופנינו וקצף טחי
עמך ושל על ארצם כדי שידכנו ויקיימו את
כל מצותיך ואם חס ושלום יהיה בינינו שום
אדם שלא ישמור את מצותיך ויתחייב מותה
או עונש השופט יענישוהו כפי עשיו ועל
כן אומ' אחד זה .. וא' השיבה שופטו בגדאטונה
כאשר גזר ית' והאיש אשר יעשה כדון ייב
ואחר זה אומ' למשומדים ולמונים אהיו ה
תקנה ל' כלפי שותב' שהיה אחד משומר
בעבירה מן העבירו בסתר ואו יהיה מוצ
וקוא הכומר בתורה ובמטה רבו ע' ולא תהיו
ידיעה לשופט שיענישוהו או יהרגו אסכ
אתה בכבודך תכרייתו ותאבדהו אמנם לעבדך
לאמניך

עבדך

ותעצומך כמו שאומ' דוד ע"ה יוס' בציון
 גדול נרס הוא על כל העמים ואמנם זה שאין
 אנו מתפללים לך בשבת מכני' שאתו היום
 הוא ממין העולם הציוד הזה הטבע מנוו ועל
 זה אינו צריך לבקש לך ואמנם זה שאנו
 קוראים אה תכלתנו בשני ובחמטו שלש
 עשרה מדות של רחמים הוא בעבור שני
 ענינים האחד בעבור זה שרוב התענות
 הם בשני ובחמישי והשני הוא בעבור זה
 שמוציאין בהם את התורה וקוראין בענין
 היום וענין השבוע ובעת קריאת התורה
 אנו זוכרים לאותו המעמד המקודש של
 הר סיני ואנו מטבחים לאלהי' ית' בשבח
 ששבחו ארבענו ונבואנו משה רבי ע"ה
 באותו המעמד המקודש ומקרא וכאלו

מהוא

קולנו רצה מקבל את תפלתנו
 זה הוא תכלית כוונתו ששדה השפונה ^{ביתו}
 כפי שנתבאר דף ואחכך אומ' רצה וחותם
 קמחזיר שפינתו לצדן שהוא תכלית ^{הכונה}
 כמח שאמרנו ואומ' אחריו ית' מודים ^{אנחנו}
 לך ווט אלקו' לל' כי בשתכון שפונתך
 בציון ונשיגך כדאנו אז חייב עלינו לקוד ^{ות}
 לפניך ולומר מודים אנו לך שאתה הוא
 יוט אלהי ומה הוא מצוקינו ודצונינו
 מלפניך שחשום עלינו שלום ועלכך אומ'
 אחריו... שום שלום וזה שאמרנו בו אז
 ותחייב עלינו להודות לך לא שעתה
 אין אנו חייבים לך אנו אומרים כי יא
 תהיה העגתנו יותר שלימה ועלכך תהיה
 אפלתנו יותר מקובלת כי אז יודע גדלך
ותמצומך

הגוף ^{מתחלה} שבת את החמתי שהיה יודע
 אם בן היה נראה זה בחוק האלות כמו חמס לפי
 שעירדנו עם דבר שהוא לו סבת שבו החמתי
 וחלילה לאל מרסע ושדו מעול על זה אימ בחכמ
 תותח שערוי רל שבתה לנבט שערוי החכמה
 והוריעאות ודרבני הטנות כדי שיזכה להבין
 ידועות עליוניות ויחכם כבתחלה ואומ ^{בתבונה}
 רל כו עתה צריך לדעת כו אפכ שפתח לך הל
 ת שערוי החכמה אמנם צריך לך לדעת כו
 סבת ידיעתך לאלו שערוי החכמה הוא השכל
 הפועל הרמוז בבינה ומלת תבונה הוא נגזרת
 מן בינה ואומר מסדר את הכוכבים במ בר רל
 כו הוא יתברך מוסבת זה השפע מסדר לאוברים
 הראשים שיש בארם הרמוזים בכוכבים כאשר
 נכרש בספר הכבוד שנחבר אחר זה המאמבעו

אנחנו בעת קדימת יג מרות של דחמו הלל
אנחנו מצויים ועומדי באותו המועד המוקדש
זה שאין אנו מתפללים יט ברכות ביום השבת
לפי שאותו היום הוא מעין העולם הבא ובו
השפע מצוי ועל זה אובן צריך לבקש אותנו
ועתה אפרש לך מירוש ברכות תמלת ערבית
דע כי מה שאומן אל אשר בדברו מעריב
ערבו מהיח כות שערו לכו בעבור היות
האדם הרבה אחרונה לפי שבתחלה נבראו
השכלים הנפרדים ואחכ נבראו החיות ^{ולבסוף}
נברא האדם ונתערבו שני מינים עליוני
ושפלי שהם הנפש והגוף בגזירתו זה ^{ועל עקבו}
אלו השני מינים יחד וזהו מירוש בדברו ^{מעריב}
ערבים ואומן בחכמו לל כי לפי זאת ערב בו
החלק העליוני שהא הנפש עם הגוף ומסבת ^{שכירות}

ובמו כן אהבתנו אהבת עולם על זה לימדתנו
 תורה ומצוות חקים ומשפטי שהם תולדות הצלחת
 ההשגות ועל כן חייב עלינו להגות בהם בכל עת
 בטכנינו ובקומנו שם דומים ולילה כדי שלא
 יפסיד דגעי אחד מעשרותינו אומנם נהיה תמיד
 דבקים בדומה הוא שבת דבקותינו כך הוא ת
 קריאת ייחודך ועל כן סומך עמו הייחוד ואח"כ
 אומ' אמת אמת ואמונה ר"ל כי ייחודך הוא
 אמת אומנם זה החלק העליוני שבנו שהוא
 הנפש הוא בפקדון ובאמונה דלפי ייחודך
 שעוד אנו צדיקים להשיבו ולהחזירו אלך
 באשר ישקטנו ויינוחנו וישכנו כחות הגוף יאם
 כן השפיצנו יוט' אלהינו לשלום והעמוד מל'
 לחיו ונש"ל צעת כרידתינו מן העולם הזה
 אל מלכותנו בבהלה ובחשדון אכן נהלנו וליאנו

גאליות שיתבלו את השפע ואומ' במשמח^{ה'רים}
 ביד כל בני חם מקבלים את השפע על הסדר
 ואומרו ברחיע לל' במשבץ המוח הנרמז ^{במקע}
 כאשר נפרש בספר הכבוד ואומ' בורא יומם
 ולילה לל' שבדא את העולם העליוני ואה^{העפל}
 מאיז הגמור והמחלט ואומ' גולל אור מפני
 חשך ואה"כ אומ' יוט צמות שמו קניש ושרא
 לל' ביזה הכה איז לשום נמצא מנמצאי^{הברואי}
 העליונים כי אם הוא לבדו ית' ויתרומם
 הנקרא שמו יוט צבאות לל' ארון צבאות
 מעלה ומטה והוא מתעלה ומתקדש בתוך
 קהל עמו ישראל אשר הם סגולת ברואיו
 לפי שהם שומרו דת האמת ואה"כ אומ'
 אהבת עולם עמוך בית ישראל ומצוה חוק
 ומשפ' אות למך לל' כי בעבוד שנקראת^{ידונית}

לדברים בתפלתם ואומרו שתתן לכל אחד ואחד
 די פרנסתו ללבו אותם שהולכים במלאכת
 הליסטות אינם הולכים כזאם בעבוד זה ^{שאין}
 להם די מחסורם אמנם פשוהיה להם די מחסורם
 לא ילכו עוד בליסטות ואומר ולכל גויה וגויה
 די מחסורה ללבו גם החיות הטורכות אינן
 טורכות אלא מפני שאין להם די ספקם אמנם
 פשוהיה להם די ספקם לא יטרבו כלל ועל זה
 אמר ולכל גויה די מחסורה ואומרו והטוב ^{בעיניך}
 עשה הוא ידך נידון כלום אם הם ושלום ^{נתחייב}
 פלויה ועל זה הקיפו אותו החיות והטוב ^{בעיניך}
 עשה לפי שהשלמותי עצמי בדרך יען צדיק
 וישר אמת ואמונם סדר עתות התפלה כבי
 פרטו החכם ל יקודה קלני בספר הטור שחבר
 במאמר שלישי מן הספר אמר והסדר הזה ^{הנמש}

עד שנזכה באותו דרגע בקריאת יחודך שהיא
סבת הרבקות המעלה ואין ספק שאם נזכה
בזה הדבר כמובן נזכה אז שתעמודנו לחיים
ולשולם בתחיית המתים כאשר גזרת לנבואך
ואתה לך לקץ ותנוח ותעמוד לגורלך וגו' אמנם
תפלת הדרך שתקנוה להתכלל אותה במקום
גדודי חיות ולסטים והיא צרכי עמך ישראל
מרוצין ודעתך קצרה יהי כצון מלפניך שתתן
לכל אחד ואחד די כדנסתו ולכול נויה די
מחסרה והטוב בעיניך עשה ברוך שומע
תפלה "נגלה לי זה פירוש נכבד מאד והוא
זה כי אמרו צרכי עמך ישראל מרוצין לך
כי בעבור שענין תפלת הדרך אינו גתשע
עשרה ברבות שאמרו איס כן הרבה צרכים
יש לעמך ישראל עד עתם קצרה ואינם יכולים
לזכרם

ככל שעת הימים ונהיה כבון לעתיד וכן ^{הנפש}
 תזכור מה שחסרה עם טרדת הגוף וכאלו היא
 זיוס שהוא מתרביאה מחוללי שקדם ומתערת
 למה שיראה ממנה ^{הטוב} בעתיד דומה למה
 שהיה אויב עושה בכל שבוע בבניו כמו שהוא
 אצל אולי חטאו בני ואח"כ יהיה עתיד לרפואה
 החדשות שהוא זמן כפרה לכל תולדותם ^ל
 תולדות החדשים והדוש הימים כמו שאמ' כי
 לא תרע מה ולד יום ואחר כך יהיה עתיד לעלש
 דגלים ואחר כך אל הצום הנכבד אשר בו ינקה
 מכל עין שקדם ויטיג מה שחסר לו בימים
 ובשבועים ובחדשים ותנקה הנפש מהבלבולים
 ומה מחשבינים והכעסיים והתאויים ותשוב ^{לנפשות}
 אליהם תשובה גמורה (כי) במחשבה בוך במעשה
 ואם לא תתכן התשובה מהמתשבה בעבור גבור

כסדר המזון מהגוף מתפלל לנפשו ונידון
לגופו ומתמדת עליו ברכת התפלה עד שת
התפלה אהרת כהתמדת כח שעדת היום
עד שיש עוד בלילה וכל אשר תרחק עת
התפלה בנפש היא הולכת במה שפוגע אותה
מעסקי העולם כש אשר יביאן הצורך לחברת
נערים ונשו ודעים וישמע מה שיקבר דבות
נפשו מדברים כיעודים וניגונים שתבה הנפש
אליהם ולא יוכל למשול בה ובעת התפלה מטה
נפשו ממה שקדם ויתקנה לעתיד עי שלא
יעבור שבוע על הסדר עד שתקוץ הנפש
והגוף וכבר נקבצו מותרים מקדימיו עם
אורך השבוע לאיתכן לטהרם ולנקותם לא
בהתמדת עובדת יום עם מנוחת הגוף ואז
ידעם ייזה הגוף בעצת את אשר חסר לו
בכל

ע"ה בענין התכלה במסכת ברכות בפרק מו
 שמתו מוטל לפטו וכו' אמרו המשמיע קולו
 בתבלתי הרי זה מקטני אמנה לפי שהמשמיע
 קולו בתבלתי כאלו מחסד שמא חס ועלום השם
 יתרחוק ממנו ופאלו אינו שומע תפלתו על
 כן הוא מרוס את קולו בתבלתי כרי שושמע
 האל חלינה וחס מלא כל הארץ כבודו" אמר
 סתראט האלהי בתחוננו איך רחוק ממנו
 לפרים קולי אלניך ולא קרוב ממני להסתפק
 לו בלחשי והגיון לפי לפניך ולא מכוון לצד
 מכל צדדי לעזם בעמותי נכתך כי הקרובה
 והמרחק יש להם מדה ואין מדה ביני וביניך
 אבל אתה מתאחד עמו ומקיף אותי יוסר
 מפני ועליו "ועתה דע אחי כי צדיק בודאני
 עוהיה מסדיר ברכות התכלה איש שלם כמו

הרעיונים עליה כמה שקרם לה מזכרון מה
ששמעה מימי הנעורים משירים וחידות
וזולתם זה תקפה מומנעה ותמורה על הרעיונים
ותקבל עליה שלא תבדלם בלשונם כל שכן
שמעם וכמו שני זמותי בלעבר כי נדמו
ביום ההוא צום שהוא קרוב בו להרמות למלאכי
מפני שהוא גומרו בכניעה ובשכליות ובעמידה
ופרועות והשתחויות ותשבחות ותהלות וכל
כהותיו הגופיות צמים מהענינים הטבעיים
מתעסקים בתרדיה כאלו אין בו טבע נהמו
וכן יהיה צום החסיד בכל עת שיצום שיענה
בו הראות והשמע והלשון ולא גטרירדם בזולת
מה שיקרב אותו אל אלהים וכן הכחות הפנימיים
מוצר ומחשבה וזולת זה יהיו המעשים השונים
עדהה לשוננו זל ועתה הבן אחי מאמ אבותי

בוולא כוונע בעילת העולות כדגדסינן בעידובין
 בטרם הדר עם הגברר מותיבו ו' אליעזר אומע
 לא מתע סניבע אהרון אלמ שהודח הלכה ^{בעי}
 משה רבן מאידרוש ונתנו ^{בעי} אהרן אשעל
 המזבח אמרן אע"פ שהאש נודדת מן השמים
 מצוה להביא מן ההדחט ועל זה נתחייבו
 כלויה והנה שמים מורה עליהם כי היה סס"א
 מהם נרד ועל זה נתנדבלו והיה סס האחד אביו
 ועלכך אלמ אפי הוא כי הוא ^{מלך} משותפת והנה ^{הכפרת}
 דומדאלמ והנה אלו השלש ספירות דומות בשלש
 אמות שהם אבג כו האלק היא כנגד כתר ^{עליון}
 וזהו ויעבור מלכם לפנים ויוט בראשם ^{שהוא}
 עולת העולות ות ויתרומ בראש ^{החכמה} ובית כנגד
 שהם המלאכום ומלת בית משמע בית והבית בנוי
 על יסודו וגומל כנגד אביוה שהוא שכל המועל וגומל

שמעון הפקולי כדגרסינן שמעון הפקולי הסדיד
 ויהי ברכות לבני רבן גמליאל על הסדר וטרוס
 פקולי מתקן צמר הגפן רמז פסח ש' אם יהיו
 חטאיכם כטנים בשלג זכבונא אם יאג' כתכ' כ'
 יהיו כלונ' כו התשובה שהוא התפלה היא כ'
 מלבנת את עצות החטא כצמר ועל כן ^{קודם}
 אוט אשר מלאכתו הוא תיקון צמר ^{שהוא} גפן
 שמעון הפקולי ועל כן שם לכך לרבי אלה
 רצוני לומר לכידוש ברכות של תפלה והבן
 פירוש הברכה הראשונה כדאוי והזהר כך
 שלא תטעה בהן כדי שלא תתחייב כליוה
 בהקדיבם אש' זרה אשר הוא ז'את' בש' כנסת
 ישראל ובני מטרויא ל'דת' ה'י'ן והוא כתר עליון
 והוא השכל הראשון ועליו נרמז משם רועה
 אפן ישראל ובעבור כיטב ואבי הוא כוונ'

אש
 זרה
 אמת בש
 זעגרו קן
 אש זרה

בנול'

מסלים הדל ועל קסוד א ומניעה כנגד יוד הא
ו'תא כי ראש של מעלה בעזרת יוד והכרות האמצעי
דומה לו וכן הדגל של מעלה בעזרת יוד ומניינוכו
וכן מנין השם ב'ו' לכן אמרת מא עשנו ולא אמתנו
פירוש ולא לק אמתנו רוצים כל ו' הא השם של יוד הא
ו' הא שהוא בתר עליון והוא הסכל המעל על הסכלים
הנפרדים והוא שכל המעל שלהם שהוא מוציא מן
הכח אל המעל והוא כסא הפדוד ונקראת בתר עליון
כל הוא בתר עליונים שהם המלאכים והיא הספירה
הראשונה ופירוש ספירה עצם כעני מלשון
ספיר בדרתם כלומר זך וצחיד ^{ובהיר} ואדוני אבא מארי
אל פירש כדקרא מגדרת עד כי חדל לספור
ודקדוק הלשון נורה בן ונקראת בלימה כי
העצמים הנברלים אשר אונם גוף ולא כח בגוף
ולא מסכל בהם מנין כלל אלא בצמת עילות

שעה ורמזוהו רבותי ענה במסכת חגיגה בשערה
 ואמרו ושעה תלויה בזרועה של קב"ה ^{החיות} הינו
 פני אדם ופני שור ופני נשר ופני אריה כי היור
 כנגד בני אדם כי היא מגזרת דומה והיא היא
 כנגד פני שור כי היא מגזרת ובנין ודפ תבואות
 בכח שור וזהו סוד העגל והואו הוא כנגד נשר
 שהיא טם ומתגאה על הנפש ^{העובד} והיא הוא כנגד
 פני האריה שהוא מלך על כל החיות כן הנפש
 מולך על הגוף ופוחותיו וסבת מציאותם מסבת
 שפע עליון ועל כן היוד מורה עליו כי צורתה
 כחצי העגולה שמקיף את הכל וכמו כן כמוב
 ולו אנחנו בנו פגמה התפארת שהם וקצוות ונת
 וחמטכול וביין ועתה נחזק לדברינו הראשון
 ונאמר פועל רבו עלי על זה היה יכול לעצור
 כמגם בעצור כי היה נודע סוד הקטרת והיה

ועלולים ובעלי הקבלה ע"ה פירשו כי וואן פתח
 עליון על כל הספירות האצילות מטעם והכמה
 הספירות נפרדים ואינה הוא שכל הפועל והסוד
 הוא הנפש ופחד הוא יצד הרע הנרמז בשפון
 מקצת שטה מעליו ועבור ותפארת היא מולידה
 בדומה ואין להאריך בפירוט אלה הספירות כל
 כי כבוד אלהים הסתר דבר אמנם כונתי הוא
 כי כתב עליון נקרא ראשית ועל זה אמר במאעות
 ברא אלהים ברא בראשית לפי שאין יכולת ברעת
 האדם להביא למוחויב המציאות יתע ויתרומ
 השוכן עליו התחיל בהוא אמר בראשית ונתחול
 באות ביהצד"ל בסבה ראשונה שהיא פתח עליון
 והיא הסבה השנייה לעילת העולות ונת כו
 עלת העולות הוא עולה לה והיא עלולה לזו
 ומחויב המציאות הוא עולה וקרא לספדה הזאת

ולוא אין
 אלהים
 ברא

ענה

הספירות בקולות לפי שמו שדקול איש
 מושג ^{כחוסין} נפתח הספירות אינן מושגות בחוש
 הגוף ועל זה אמר וכל העם רואי את הקולות ולא
 אמר שומעים את הקולות ^{הוא} חוש הראות הוא יותר
 דק מחוש השמע ולא היתה לו ענה יכולת לקבל החמש
 האחרות בעבור שהיה בגוף על כן לא השיג אותם
 כי אינם מתפשטות למטה כי אם למעלה כאשר
 הוא מפורש בספר חכמת הקבלה במסכת דרבות
 בפרק שלשה שאכלו כ אחד והשיג עד התפארת
 ועל זה אמר רבנו ענה כי משה רבו ענה נסתכל בא
 באספקלריא המאירה ושאר נביאים נסתכלו
 באספקלריא שאינה מאירה כי הם לא השיגו
 לחוש ספירות אפנים כל נביא השיג ספירה ^{שפני}
 עצמו ומעלה זו למעלה כזו ואם תחשוב כי מה
 נהיה לא השיג ספירות דעלך כי עתה

מקובל אצלו ממלאך המות שהוא מדין הדין
 והכפה לדין מדין הדין למדת רחמי יען כדלויט
 לו סבת החיים רומז להמה שני בדיעות ווט
 דרכי אוטגם אונדו ושלום אתו ועלכן לא
 היפה יכולה לומר הדין ולא המוח יען לא
 בהמה עינו ולא נס למה ועל כן אפרדו עהמשה
 לאמת אלא עומד ומשמש בדקיעי' ודע כי
 הספירות הן עשרה כאשר החושים עש' והם
 חושים חיצוני' וה' חושים כעמיוס ונקד בערבי
 כמסה הואס צהר וכמסה הואס באטן כאשר
 ביארתי בספר ביאור הגוף וה' הספירות
 למטה הם כנגד חושי חיצונים וה' ספירות
 שאין אצולות למטה הן כנגד ה' חושים
 ובעבור שאדוננו מטה ינה בחייו בשעת מתן
 זכה בחמש קולות אשר המה חמש ספירות

לא יתק

הספירות

בזו הלכה מקו המסכתא ואני רוצה להתווכח
 ההלכה ושלא אפרש עוד שום הל' אחרת לא מקו
 המסכתא ולא מהמסכתא אחרת עם כל זה שאני
 עתיד לפרש על ענינה מסכתות דבתי שהם קרי
 מועד וסדר נשים וסדר גזיקים שהם הרב
 רב' יצחק אלפסי בדרך חכמת המחקר אם
 יעזרני עוזר דלים וא' כגנו בספר העושר אמנם
 בפירוש אלה ההלכות בזה הספר אני רוצה
 לחתום יען אלה הדברים הם כבטוננו של עולם
 וכ' אותם הדברים האחרים שנזכרו בשאר
 המסכתות כמו מסכת עירובין ופסחים ויומא
 וסוכה ומשקין ותעניות ולמעלה מכולם מסכת
 חמקה אשר בה הרי הרדים תלויים בשערה ^{שאסור}
 לפרשם צפה כל שכן בספר כי כבוד אלהים ה'
 מסת' דבר והוא ית' יודע כי לא כירשתיו לאלה

ספר שני על ממאסר הגוף השיג גם לאותן
החמשה האחרות ועתה כמלאכים ועל אדמות

עומד ומשמש ברחיב וכנגד אלה החמשה נחמ

במשה בראשית ה' פעמים יהי אור ואילו הן

שני כרטין יהי אור אחד ויהי אור' ונאמ' בון כי

בערך אל הראשון הוא כמו גופו את האור ה'

בין האור ה' לאור יוסף שלח אורך ואמתך הנה

ינחונ' וגו' שור

בסודך נבערו כל הנבועים" אלוה' חו אדני' האדונים"

לשמך נכספה נבשיו וכלתה" הבינני ואשבנ

ממעדנים" עשו אזכה אקו ליאור באורך"

ואראה הודך פנים בפנים" לשועת רב

בני הרב יהוסף" ענה שדי מעלה הצפונים"

חתימות הספר

אנל המחבר זהו תכלית מה שרצונו לפרש

ש"כ הטר גשוא גאל רבנא אנהו ערך
 תולתך שירו מאד קלני : אמנם מעט
 אזכור ממהלץ " באטר ידימוז מן עסה מעט
 חלני : לו יהיה ענין גשוא געליך :
 יגאה ויתגשא על כל צנא מעלה :
 עלפן לבב זנך רב בי רבי וסוף " ביאר לך את
 סוד כל שוכני מעלה :

בשם יו"ט אל עולם

הספר הרביעי ממאר חיי הנפש
 ונקל ספר הכבוד פתיחת הספר
 ש"ד מי האיש החפץ לשכון נפשו לתוך
 משכן כבוד : יקרא לו את מאמרי זה :
 הנקל ספר הכבוד : חבור רב בן הרב
 יוסף תלון נבשו במלון כבוד :

ההלכות כאדם שהוא הולך רכיל מגלה סוד
וגם לא כרצתי גדר המוסר אך מפני ראותי כי
קצת מן הקטנים כורעים כיהם על אלו האיתנים
והם אומרים כי הם לא היה להם ידיעה ממנה
ידעו בודאי כי היתה זו החכמה אצלם טפלה
והטם ית יודע בפרשי לעלה ההלכות היו
אבלות ארכובותי דא לרא נקשן אמנם מה
אעשה וחשק התורה ודברי האיתנים בערו
בי בתנוד עשן ולא הניחוני לנוח ולא לישן
ועלכן אסאל מאתו ית להושיעני מחרון אפ
ועשן ויציול את יחודתי מזו הכבשון אשר

בקרבה ישן לשן

ונאמר יודו ליוט

חסדו ונפלאות

לבעי אדם

רמב"ם

עוד

שׁוֹרֵי אמת מעלת כחיר האל אליה יי מאד
 רמה עלי כל ער וטפסר יי תחלה הוא פאר
 רועים וגם כן יי אבוי הכמות וראש דעת ומוסר יי
 עלי זאת רבנו יהוסף יי מאד נקטר
 באהבתו ונאסר יי

השמים מספרים כבוד אל ומעשה ידיו מגוד
 הרקיע יי כתוב בראשית בורא אלהים
 את השמים ואת הארץ יי ל' בשפע עליון הנשפע
 על המלאכים אשר הוא שכל הפועל שלהם והוא
 שני לעולות העולות והוא רמוז לכתב עליון ברא
 האל ית שהוא עולת העולות ומה שאחז בראשית
 וסתודו באותיות מפני שהצית היא שנייה ל'אף
 והוא עולת העולות ואין המחשב יכולה
 להשיג למשלמותה השפע על כן אמר בראשית ברא
 אלהים ולא ^{כ"א} בראשית ולשון בריאה

לרוב תרבה מחלתו

מאם עבד התורה ישעיהו המוכנה בשם רבבן
 הרב יוסף ז"ל בהתאחד הנפש בשפולי החכמות
 תעלה אל המעלות הרמות ותדבק בדעות
 הנפרדות אשר בצדוד החיים נדורות ואז
 לתאות הבהמות המדורות יעזובי וטהרו סגני
 הגשמות ותתקדש מחלאת הגופות הנגופות
 כאשר נתקדשה נפשך הטהורה ושכלך היקרה
 שר בית ישראל ועדי עדת יקותיאל מלודליהו
 הלוי בן כגון כיון משה קדוש יוט מלוד חננאל
 הלוי ז"ל בהכריחך אותי לפרש לך את כרשת
 מעשה בראשית ולא יכולתי למענך מזה"
 יען אתה מזה בן מוי זה וחברתי לך מזה הענין
 היקר אמר המאמר מזה להנות לך ולשומות לך
 לתפארת וכבוד ועל זה קראתנו ספר הכבוד"
 ש"ע

ועל זה אומ' בספר יצירה יצר מתהוה ממש ועשה
את אינו ישנו ופירוש ממש יסוד דק מאד ואמן
וחשך על פני תהום ל"כ בו זאת החומר היתה ר'
מסתרת לכת עליוק ומונעת מלהביעה ופירשו
בעלי הקבלה ז"ל פי פירוש מלת חשך מגזרת חשך
שבטו שונא בע לל מונע ואומ' ורוח אלהים
מרחפת על פני המים לל כי שפע המלאכים יהיו
כתר עליון ונקראת רוח אלהים חיים וג' אחר
קדמון לפי שהוא נברא קודם מעצות הגמלאים
ומזונו יצא החפץ ומהחכמה החפץ שהם שנילו
והם דעות נכרדות יצא החסד שהוא הנפש והוא
שלה למעלה כי תנועת החפץ ופועתו לפנים ולא
חול להצטע לפנים עד שיוטפע עליו מאד העליון
הנזכרת זאת מאורה היתה משפעת על שכל הפועל
שלונו אשר נקראה לבעלי הקבלה במלת מים כמטר

מלת בינו

7

מורה על מצויות דבר מאין נאצלו ית לא נחדיש
דבר רק אצלנו כי מאחר שמצויותו יתע נמצא
תמיד והוא עולה והנמצאים עלולו אספן וזכר
הוא להמציא את כל הנמצאו תמיד כי בשימצא
העולה יוכל העולה להמציא את העלול ואומר
את השמים ואת הארץ לל כי ברא את החומר
הראשון שהוא היולי כאשר זכרנו בסוף ספר
מכתח הלימוד והוא חומר השמי והארץ ^{וכשמצאת}
החומר שלהם כבר נמצאו הם בעצמם יען
החומר שלהם נמצאתי והארץ היתה תורה
ובחומר לל כי זה החומר היולי שהיא חומר
השמים והארץ מאחר שנתהוה היתה תורה ובוהו
ופירוש מלת תורה כלומר דבר תורה ופירו
תורה בו ופירוש מלת זהו היא מלת מורכבת
לל בו הוא הכנה להתהוות ממש השמי והארץ
ועל זה

זוהו

ועל זה

אור אחר שהוא שכל המועל שלנו אשר עליו
 רמז בעמדתו באורך נראה אור יורע כו על זה המז
 הכת באומרו ולא יבואו לראות כבלע את הקדש
 ומתו לל כי בעבור שהפרו בו הם דומזים למלאכיו
 וארוך לשכל המועל כשהיה נשפע כתר עליון הוא
 שכל המועל שלל מלאכיו על שכל המועל שלנו
 לא היתה נראית שכל המועל שלנו כי דמיונו הוא
 כדמיון אור הנר לפני אור החמה והיה הוא כמנו
 דבר בלע שאנו נראה אמנם כשהיה נפנס בהך
 היה עולה כתר עליון במעלתו העליון כמון טאוה
 ושכינת עוזו בגבהי מרומים והיה נראה שכל
 המועל שלנו שנקרא קדש אשר נבלע בכתר
 עליון שהוא האור הראשון ועל זה אמר כבלע
 את הקדש לל כשאנבלע השכל המועל ואותו האור
 הראשון גנוז למי יתקום לעתיד לבוא אמנם נשתמש

פיד שתי בספר עץ החיים ונראה לי כי מה שלא
נזכר נמנעה בראשית בדיאת המים בעבור
שקמים הוא רמז לשכל הפועל כאשר אמרנו
וכשנברא השכל עדיין לא נברא האדם שהוא
מקבלו אם כן אם היה זוכרו היה נראה כאלו
מציאותי הוא לבטלה לפי שעדיין לא נברא
מקבלו והאל ית לא יברא דבר לבטלה חלילה
לו ומאחר שהוא כך אם כן איך ראוי שיזכר
לא יצא מן הפח אל הפועל ועל זה לא נזכר
ויאמר אלהים יהי אור וג' דל בעבור שזאת
החומר היתה חושכת מלה שיג את כתר עליון
כאשר פירשנו אמרת יתהוה ויתפשט זה האור
ואל תהיה החומר הזה מונעת ונעלה עתפסט
ודאה כי לא אמר בטאן ויהי כפאט אמר בשאר
ההנים אמנם אמר ויהי אור דל עתה מלה האור

ועל זה אמר רבן עקיבא שני מלאכים מלווים לו לאדם
 אחד יצר טוב ואחד יצר הרע וקראו לכמות מלאכו
 כאשר ביאר מורה צדק ז"ל בספרו הנכבד מורה
 הנבוכים בחלק בסדק"ל ועל זה הכח שנתן
 באדם הוצרך ליתקן לו חלק ביום דום הנכבד הוא
 יום הכפורים וכונה שמו במקדש עזזאל והוא
 מלה מורכבת ל"ל כח עד וקשה כי מידו מלת
 אל הוא כח כמו יש לאל ידיו ולפי שדה הכח הוא
 באדם וביום ההוא הנכבד הוא מתבטל לפי שהוא
 מכללה עינויין אם כן באותו היום נראה הכח
 כאילו לבבולה הוא בו והשם יתע לא יברא רצו
 לבבולה על זה הוצרך לו חלק להודיע בו לא
 נברא לבבולה כדי שלא יתחזק זה הכח לאגוד
 יתעלה שם שמו בשמיטה אמנם גזר שופסיהו
 אכסר קרית מבור משליבים אותו מהר גבוה

בו עריום רביעי" ובעבור שהשמש נתלה ב
 בדבועי עלזה אמרו רבו עליה גופלות אורה של
 מעלה גלגל חמה השם ברחוק יזכנו לואור צאורו
 הנצחית אמר" ויקרא אלהים את האור כי טוב

גלגל חמה עד
 סוד גלגל חמה
 רכרך טוהא ע
 קס טוהא ע
 יעקב וספני ע
 טפסור עני
 חפה דחמני
 בארבע כפי
 סוף טוהא ע
 ג' ק' והעם
 המיוחד טוהא
 קל כאוסן ע
 יוד עשה פעמי
 המישה לז' חמני
 פפעלים עשה
 וזו ששה פעמי
 חמשה לז' חמני
 פעמים עשה
 זהו סוד גלגל
 חמה עד י' שבו
 סוד וכן אמר
 בפרק אור
 ובא' קנה עש

וא' ל' בו אחר שנרע בו זה האור הוא נכון
 ומתקן כוכביו של כלל טוב הוא מגזירת
 את הערות ל' צחקנו אז מוד ויבדל אלהים
 בין האור ובין החשך ל' שם גדר בין השפע
 הצלול ובין החומר החסוכה" ויקרא אלהים
 לאור יום וגו' קרא לאור שהוא השפע ורועה

בזה כח התבארת שהוא פנמויות גלגל חמה
 ולחשך קרא לילה ל' לחומר קרא לילה חסוכה
 שהוא צפונה באדם כמו שאמר חסוכה ע"ז ואת
 הצפוני ארחיק מעליכם זהו חסוכה חסוכה
 באדם וקראת נצחית כי חסוכה חסוכה

ועל זה

הודיעו לך כי
 הודיעו לך כי
 הודיעו לך כי

בראשית שם אלהים ולאפן בעת השלמות הבטח
 כנאז עקרא שם מלא על עולם מלאי ואם פטל
 ותאח' כיו מאחר שהזמן הוא מחובר מרגעים ו'
 ועתים ושעות ותאצות ופירוש הזמן היא ה'
 הקדימה וכאיוחוד שבין שני הכוכבים כמו ^{עבויאנו}
 בספר מפתח הלימוד והתנועה מקרה במתנגע
 שהיא הגלגל ואם עדיין לא נבראה הגלגל איך נאח'
 יום אחד" התשובה דע כי כל זמן ויום שאחר
 ביום ראשון של מעשה בראשית קודם בריאת
 גרם ^{גמר} הגלגל שהוא המתנועע ונבדא בליל ז' ה'
 שעות ב' חלקים אשר סומנו הוא ל' בה' הוא
 זמן זמן אע ערך זמן או שיעור זמן לא אחת
 זמן זמן זמן זמן בשיתוף השם לבד ושער
 האלף שיעור זמן הזמן ואח' יום אחד"
 ויאמר ^{אמר} יבוי דקייב וג' עתה בא לפרש

כפי שיוחקר אבר אבר ויאמר לא שהיו מתקיימים
 לשום גברא מן הנבראים חוץ מלפני האלוהים תלילה
 והם שאם היה קרבן היה צריך שישחטוהו כרין
 שחיבות כל הקרבנות אמנם הן מאבדין אותנו
 לגמרי ותכלית הכונה בזה היה להודיע כו לא
 גברא האל ולדבר לבטלה וכבר יצאנו מוכונתינו
 ונתת נשוב לדברנו הראשון ועל כן יאמרו ויהי
 ערב ויהי בקר יום אחד לל כו בתרכבו החומר
 שהיא הערב והשכע שהיא הצדה והוא הקקר
 יחד ועל זה אל יום אחד ולא יום ראשון כו
 כירוש מלת אחד היא מקזרת יחד ובכרשה
 השנייה ישים ההבדלה ביניהם וקטע ברחמין
 הרבים יראנו בלאות מתורגמין טרע
 כו בעבור שאי אפשר להמירם לאלה הנמצאות
 כיו אם במוחשלה ובקורה על קצתם הכל מעשה

אדוני באלה דלת נון וחד שהוא הפכוד הנברא
 מעלה העלות ית וזה הוא פירוש כי שמו בקרבן
 ואלו השכלים הנבראים נברדו ממנו כמלך
 שדמר מבלי חסרון ויש קראוס אושים ויש
 רוחות כמו עושה מלאכיו רוחות כי כאשר הולכים
 למטה בשליחות האלות אזהם מקבלים רוחי
 שלא יזיקו בעולם הטבל ואז מקבלים צורה
 השפח ברוח בזכוכית ועושה ממנו צורה לפי
 רצונו ומתארים אל אדם בדמות אשר יוכל
 להביטו לעיני הלב או לעיני הראש והדבר
 הוא כן כי בגדאות המלאך אל הרואה דרך
 כמעט גג ומנוח ויעקב ודעאל בעלעם אז
 נראה כצורת אדם לעיני הראש אך מעשה
 ויחזקל וזהו המראה הנבואה הוא בעיני הלב
 והנה זכר בעולם מלת עשויה ולא מלת בריאה

קראוס

השפיע

בין שני השפיעים שהם כתר עליון ושכל הפועל

עלה
כ"ט

ואתמ' זהו דקיע וכדוש דקיע הוא דבר מרודד ^{במין}

וירקעו את פחי הזהב כלול ירודד אותן ועשו /

אותן כשופט עתה אמר יתהוה מציאות המלאכי

שהם עצמם כשופטים ועל זה נקראו דעות ^{נפרדות}

כל נפרדות מן החומר ותהיה מציאותם מבודלת

בין אלן שתי השפיעים שהם כתר עליון ושכל

הפועל שהוא נדמז ^{בינה} במים ומידיי וינעש להים

את הדקיע וג' דע כי השם ית' הוא לבדו אחד ^{והמלאכים}

הסדבים ואינם גוף כלל אמנם הם נפרדות מן

החומר כאשר פירשנו וזה שאנו אומרים שהם

צורות נפרדות לא שיש להם עין וחוטם ושפה

ולסתות חליצה וחם אלא בהיות ^{השם} אחדות

לכבוד אז תתחדש לה תמונת צורות ומראות

נדבר השם ונקרא שפעם ^{שם} עליון /

קרא ימ בלומ לאלו השפטו קרא ימים לפגוע
 שבע שבע עזמו האים החכמה ופולס נחשבים
 מזקוד העליון ימ עמי ודני כי כמו שיש הפרט
 בין מים למים מפי שיש מים צלולת אשמים
 עכורים ויש מים יותר עכורים מהם כן יש חכמה
 בין שבע לשבע פוי יש שבע צלול למאר ויש
 שבע עבור והעבורות הוא מצד המקבל לא שום
 עפירות בעצם השבע הלילה וחם ונראה לי כי
 עלכן היא משלימים עפר כמו שוטה יען שבעה
 נעכרה מפע שעטתה הכך רצון בוראה וגם
 בעבור זה אר ית שלא יצוק על מנחת שמן
 בנפול פוי בשמן הוא רומז לשבע כאשר ^{בירשתו}
 בספר ק שחן נכסף מומנה השפע יען ^{עונותיה}
 שנותה והשפע המיוזיפקח עינינו בתורתו
 איני ונאמר היום תדשא אכץ וט אחרו ^{השנים}

עונותיה
 חכמה צמח ופוי

לפי שנבראו מבתי עליון והבדילו אזבין כתר
עלון אזבין שכל המועל ^{בונה} ויקרא אלהים לרחוק
שמוסוג' ול' כי מאחר שנבראו דעות המדרות
נקרא שם עולמם שמוסוג' ומלך מורכב
שם יום ול' שם יום השפע ואומרו יום שני ול' כי
דעות נברדות הם שנים לכתר עליון ויאמר
אלהים יקוו המים ול' יתקבץ השפע במקום אחד
ותראה החומר שהוא יבשה מן השפע ומור ^{גדולה}
ככה ואז ויקרא אלהים ליבשה ארץ ול' כל הארץ
הבדיל האלות בין אלו שני השפטים קרא שם
החומר שהוא יבשה מן השפע ארץ ואלזה דעת
ל' אליו עזר באמרו הארץ מאי זה מקום נבראת
משלב שתחת כסא הכבוד ול' המועל השם ^{הוא}
תחת היולו הראשון כי האמת ^{הוא} והכובדים
הוא חוץ מחומר ארבע היסודות הנקוה המים

ותאלו כי איך יכולה לעשות הכך רצון יוצרה
 ונשיב דע כי למגע טבע קיום עומד בעצמו
 אינו ממשלת הפועל ולזה לא יתיאר עליו השם
 ביכולת ועם כל זה שעשתה הכך רצון יוצרה עם
 כל זה וירא אלהים כי טוב למה ~~ש~~ מפני ^{שיראה}
 ויתקדם בעולם אלהותי בחדוש האותיות ^{והמוכנים}
 שהם למעלה מן המושכל ונתאמת הנבואה והי
 ויהי ערב ויהי בקר יום שלישי לל מאחד שנתרכבו
 החומר והצורה יחד בהיתה הגוף בעל שלשת דחקים
 שהם אורך ורוחב ועומק ונתקראים בערבי טול
 וערך ועומק ואל זה אמר יום שלישי והאמר
 אלהים יהי עמדת ברחוק השמים לל כו מאחד
 שנברא ~~השם~~ אעשתה הכך רצון יוצרה ונתקללה
 לא תשאר דעת ~~הענה~~ חשוכה גלמודה אמנם
 תהיה לה אור אבל ~~היתה~~ היתה בתורה שלד מאור

שיראה
 והמוכנים

האליה כולאכת בדיאת השמים וצניקם עתה
 להתחיל בבדיאת החול שהוא הגוף הנקרא
 ארץ וכוחותיה ואם תרשט הארץ עש מזדוץ
 ימצאו כח' הטף טקם הזך והצומח והמתעורר
 והשכלי ונקראו בערביו גאדיה וכמו ותגבוה ועקלי
 וימצאו ג' אישיו שהם המושך והמחזיק והמעכל
 והדוחה והמוליד ונקראו בערביו גאדיה ^{והיא} ^{השכה}
 והצומח והאכזה ומולדה באל' אל' מתל ואמ
 אשר זרעונו על הארץ כל שוליד בזומה כוזו
 היא כונת מצואותה לא עושחית זרעו והוא לא
 עשתה כן אכן השחית באמדוניי ותצא הארץ
 רשט וגו' כל כי הוציאה עץ עושה סדי ולצפץ
 כרו ועל כן נקללה באומרו אדמתה האדמה
 בעבורך מפני שהגבורה תיטע וסכלית על
 כוחה הסכלית ועשתה הפך דא ^{השכה} ואם תשט

והאמר

ואמרן ולמועדים ל"ל שיהיה מוכן מועד לקבל
 השטע במו ונודעתי לך שם ואמרן ולימים ושנים
 ל"ל שאנו השכל באינושוי בשודבק בשכל הנדרונו
 כידוש טעה הוא שנודכמו שפיר שתי בספר עץ הרעות
 כפירוש מעשה מורכבה ומוד אחד זה אמרדע בני
 בעבור שהיתה רוצה הנפש שמהיה מעלתה ^{כמעלת}
 השכל וקטרגה ואמרה אפשר לשני מלכוס ^{ששיתמושו}
 בכמר עליון אחד על כן נחסרה מעלתה ממעל
 השכל והיה אור השכל מושל בעולם העליון ^{שהוא}
 וס ואור הנפש מושל בעולם התחתון שהוא דומה
 ללילה לא בדרגה האנומי כי הירח ממש קטרגה ועל
 זה נחסרה אורה כי יודוע הוא לכו חכמו
 המוקדמי מידת איז טה אור מעצמה אמנם ^{היא}
 כלו שוט ליד השכל קבל כאור מהשמש ובעל
 ספר מדרש ^{הוא} הדרגה הנכונה הבהן כירש

ונודעתי

ק'

ועש יוט אלהים לאדם ולאשתו כתנת עור וילב
דל כ"י קפה בשפע בדי שלא יהיו עמוחו

ואומרו לאדם ולאשתו דל בצורה ולחומר

ואמרו מאד דל יתמוח לנו שכל ונפש שהם
אור אמת וואמ מאד חסד ואוכי היא קודרת

מארה מפני שהנפש מסובבת היא בגוף וזאת

היא מאד תה ואמרו בתיקוע השמים לל במשכן

המזח שהם הממשב והזכרון ואומ להבדיל בין

היום ובין הלילה דל שיבדיל בין השנה אמתית

להשנה שקרית וקרא להשנה אמתית וס' ולהשנה

שקרית לילה ואומרו והיו לאותות ולמועדים

דל שיהיו אותות השם בתוך הגוף שהם השכל

והנפש כאשר אמר המהברים שי

אשאלך דבר השופני מו במופתא מן שפתך

איני אני דובר ולא אמתה יתמוח יקר עלתן בקרבך

לקיבאן והוא באמצעם אונן ראויין להחלף מלכא
וכבר אנוני לא תענוג ולבוך ציונו ענה בקרבן
שעור פראשוק שבדג לדחות נזק שדוכת הירח
אלו דבריו זל"ן ונראה לו אמת בדלאקא ^{מאחר}
שאנו מוכבחים מאת וית שאין יכול שום בושם
ושום מזל לשלוט עלנו לרעה כאשר גזר ^{מאותות}
השמים אל תחת בני יחתי הגוים מהם מה צורך
לדחות נזק שדוכת הירח אמנם טראה לוי כונת
הקרבן היה בעבור זה כפי בעבור שאמרנו כי משל
את הנפש בירח לפי שהוא מקבל את ^{מהשפע}
שטא הטבל מעט מעט כמו שהירח מקבל את
האור ממשי ומשל הטבל לשמש לפי שהוא
אור מוחלט ^{מאור} כירשנו בספר גן עדן והנפש
הממשל אור מוחלט שלם ומתולא מאור הטבל
כמא שקרה ^{מאור} שלם ומתולא מאור השמש

בספרו הנזכר כי לפי שאור הירח הוא נמשך
עליו מה שמש לפיכך כינה בלשון כתיב כלומר
באור אחד והחכם ר' אברהם בן עזרא אלו בני הלבנה
כאשר הוא מלאה אור היא במזל השביעי ^{ממקום}
השמש וטענה נוכח טענה וחלק כנגד חלק
והנה היא אך מקטרגת לפי משמעות האוזן
לא לפי האמת ומועת שתחל לקטרג תחל
אורה להיות חסד מעט מעט וצוה השם לפיכך
קרבן זיוס הסרון כל אורה ודמיון טעם לחטאת
בעבור שהשם הוא הסבה הראשונה להמעוט
אורה כי הוא ברא אותה להיות מקבלת אור
מהשמש ואין לה אור בעצמה סלל זמירות
גמורות יש לחכמי המזלות ~~לומר~~ זמירות
מדרש החכמה אמן ולפי ~~השם~~ הירח
הוא נשרף ודבר ידוע ~~כי~~ ימוססמוכות
לקיבוץ

ואינם קדומים בדברי הפילוסופים המיעוט ואם
 כתב ל' יהונתן בפירוט מסכת ברכות שחבר ב' לבי
 שלא נשאר מכל סלמכת השמים והארץ דבר נבר
 ומפורסם לכל מי שהוא חכם ולכל מי שאינו חכם
 לב טיהיה העולם נברא מזמן מועט ולא היה ^{קדמון}
 כי אם בחודש הלבעה הוא נבר שהשם בכחו מחדשו
 פעם אחת בכל חדש וחדש ומבלה אותו מעט מעט
 עד שלא נשאר בו שום אור בעולם וזה הוא לער
 ולאות כיוצא בכל יוצרו בתחלה מאיז ויכול
 להחזירו לאי קטירה ומי שמברך להגיה עלה
 חידושה מודה לעיץ כל רואהו שיש לעולם כולו
 יוצר וזה הוא כל האדם כי כשיומיז אדם בקה
 ויכיר יפתי ^{מאנו} ולא יסור ממצותנו ימין ^{שקט}
 אלן דבריו ^{למדתה} נחזור לפירוט הבכבה ונאמ
 כימה שאותן ^{הנה} ונרוח פיו כל צבאם לל כי

ואחד כן מתחיל אור הירח להסדר מעט כן ^{השנה}
הנפש מתחלת להתחסר מעט מעט מסבת ^{התעסקו}
בתאות הגופיות וסבת התחישות התאות הוא
מסיבות אפולת הגשר עלבן ציונו ית בהקרבת
הקרבת ובשרפת הדבר שהוא סבת הולדוד
התאווה כדו שפור ותחדש לנו שפע והשנה ^{עליונות}
הנרמזת באור ויתחול נבטנו לו אור באור כ
העליון מעט מעט כאשר הירח מתחלת להאיר
מעט מעט ואין ספק כי כאשר יתחיל הנפש
לו אור באור העליון הרי הוא מקביל פני שכינה
ואמנם ועלכן אמר דבן עזר כל המברך על החדיש
בדמנו כאילו הקביל פני שכינה ואמנם פירוש
הברכה על דרך האמת הוא שישמח שומע אשך
במאמרו בר שחקים כל המעלה הגלגלים ^{הנלקחים}
שחקים נבראו ונתחדש שחקים צדק ציונו ית
(אמנם)

ספר רש"י בויקרא

מעלה יותר וכלזה נבאר בספר אנצ' החכמה ^{שנבאר}
בעז האית ואומ' כועלי אמת שפעולתם אמת' ל' כי
כל עובד עבודה ופעול' מעולה אפי' שיהיה ^{עבודתו}
בדמיון ותחבולה ולא כ' עבודת המלאכה ופעולתם
אמנם הם כועלי אמת לפי שפעולתם הוא לפי מו
שאמתתו הוא אמת יתב' ויתע' ואומ' וללבה אפי'
שתחדש עתה עב' לפגש לאותות המתחדשים
בעולם הגלגלי והחל בפירוש אלת' חידוש הירח
הראות לעין כל בדיה וג' לחידוש השפע בנפש
הנרמק בירח כאשר אמרנו ואומרו עטרת תפארת
לעמוסו בטק' הוא עב' אל הנפש שהוא עצור בנוף
שהוא ^{עמוס} חבבן ועוד הוא רמז אל השפע שהוא
בעולם העליון והוא דומה לאשה עובדה שהוא ^{רצה}
להוליד ולד' אפי' עולם העליון מוליד תמיד שפע
וג' מורה על ^{העמוסים} העמוסים בבטן כי נקראו

ספר הכבוד

המלאכים אשר הם שכלים נפרדים והם צבא
השמים נמצאו מסכת מצואות כתר עליון שהוא
שכל הנועל שלהם ועמד בדוח אלהים חיים נאט
פידשתו בספר עץ החיים וזהו וברוך פיו כל צבאום
למשהוא ית' ישלטה וגרון וריאה שיתנשם הליכה
וחם ואומרו תקדמון נתן להם שלא ישנו את ^{תפקידם}
הוא שב אל המלאכיו שאמרונו לל כוכל מלאך
ומלאך יש לו עת וזמן ידוע לשירותו ובספר
אוצר החכמה שהוא ספר פרקי היכולות שנחבר
אחר זה המאמר נבאר כל אלו הענינים בביאור
רחב אם יזכנו צוראי ואמרו ששים ושמחים
לעשות רצון יוצרם לל כו כל עבד שאסדת את
אדונו הוא מתעצב לפי שהם בעבודת ולמך
המלאכים אמנם הם ששים ^{לעבודת} העבדו
לפי שכל זמן שהם עובדים ^{למלכות}

יש לו
פה

מעלה

המטעם במוהרה בזמנינו יבנה בית המקדש והיה
 הגבואה שהוא השפעת השפע ואומ' שהן עתידין
 להתחדש בשנתם ולבודות ליוצרים על פלגיו מעשיו
 כלכי הנבטות הכמותות שלבנה כמו שמוה שהם
 עתידים שיתחדש להם אור השפע מהשכל המטר
 נתחדש לך אור השמש אחרי העדרן למך ואקמרו
 לעלת העלות שהוא יוצרם על פלגיו מעשיו שהרש
 להם שפעו הטוב ואז יענו ויאמרו באי בחדש
 החדשים" הנה כפר הארכנו בעירוט קו הברכה
 ויצאנו מנה שמינו בועתה טחור לדבר הראשון
 וטאל כואנו ואת הכובנים הם איברים הראשם
 והם טוח' ולב וכבר ובראשי תיבות עולים ללך
 ועל זה אמר שם זה ולמשול ביום ובלילה ולהבדיל
 בין אור ששמשך וירא להים כי טוב" דע כי
 אומ' ולבט' ופ' החש' כוצה בזו כואן טום

הטובל הנרמז במים בחומר הגוף כמות אשר ^{קראים}
 קצת והכח נשנות והם ההום הטבעי ומה בדם
 שבלב אשר עליו נאמן כי הדם האצטכט והאזיר
 הנכנס בריאה לכבוד האם הכבוד ברו שלא תשרף
 הגוף ולהוציא עשן הגוף ולזה נקרא רוח יועץ
 יעוץ על הארץ לל הנשמה תתקאה ותתשא על
 הגוף שהוא ארצי בעוף אשר הוא מתקאה בכריחתו
 על הארץ וקרא לנשמה עוף לפי שבסוף תעוף אל
 מקומה כעף השבאל אדונו כאשר וקראנו ואומ
 על פני דקיע השמים לל במטכף המוח הנבחר ^{מטאר}
 איברי הגוף ונרמז ברקיע ושמים כאשר בירשנו
 וזה הנשמה לפי שהוא משכלת על כל עמדות
 לעד כי בגללה נקרא האדם אדם לפי ששם האדם
 הוא אלף וקראו והאלף מורה על השכל כאשר
 פירשתי בענין גן עדן ומאן שאין לו שכל הדיו

ערך זשוס דמונן בזה העולם התחתון שידמה לאוני
 העולם העליון כלל ועל זה תמוה הנבוא פשה סיג קצט
 במראה הנבואה ממעלת העולם העולם העליון
 ואמ' מחרב טובך אשר צפ' לירי' וגו' ועל זה אמר
 (למדבול בין האור ובין החשך ל' בין אותו העולם
 העליון שהוא אור ובין זה העולם התחתון שהוא
 חושך יהיה הבדלת והכרעה ועל זה אנו מבדלים
 במוצאי שבתות לפי שהשבתות ממוין העולם
 העליון ודוגמתו ואחר זה אמ' וירא אלהים כי
 טוב ל' כי נכח ומתוקן כ'ואזו ההבדלה ואחר
 זה אמ' ונהי ערב ונהי בקר יוס' ל' כי נהו השכל
 והנפש והצורה והחול הנקראים בעצמם צל' נפש
 תורת ומארה שהם י' דברים יצרה אחת ^{התרכבו}
 מן הארבע וסודות ועל זה י' ^{הוא} צואכור
 אלהים ישרצו המוס' וא' ^{הוא} מן השכל
 וז'

על שנת ומהם בבריכות כנפנו והוא שחמ"ו ופ"ך
 את הקול לטעמים בקולם ובעל פנים להחזיק
 בכנפיהם וכלזה פת הדם דבו מסה שחמ"ו ופ"ך
 בפירוט התורה שחזר בפירוש שזכר שחמ"ו ופ"ך
 לדברינו ונימ"ל כי אומרו וירא אלהים כי צדקה
 כי כבוד ומתוקן הוא זה הסדר" ויברך אותם אלהים
 ואל ידוע כי הברכה היא תוספת הטובה כמו שכל
 להניח ברכה א בותיק עתה אומ"ו ויברך אותם ופ"ך
 ל"ל שולידו בדומה זיכרו וירבו ואומרו ומלאו את
 המים ל"ל שהיו שלמים ומלאים מסבת הטבע
 הנדמן במים ופירוט מלת ומלאו היא מקדרת^{יוטבות}
 על מלת שאומרו והעוף ירב בארץ ל"ל תגבה בה
 הנשמה ופ"ך הארציו והרבה עליה" ויקי ערב
 ויהו בקד ארץ ל"ל כי נתערב עם החומר שכל החומר
 שמוא לטעם ופ"ך נפרד נהיו הסבות חמש ופירוט

אין לרובש אינו בני נחמד וממון אומ אלק ושיארן
הבת רחם שהם דם והוא גבע הבהמוי נמשל כבהמוי
גדולו והוא באמת בחמה על צורת אדם ויברא
את התנינים וגו' רשמי קרא לשכל החומריו ולגש
קצעים ודבר בהם לשון בדיאה לפי שלא נבראו
מאלו הכחות שאמרנו אמנם מן השכל הנברך
ואומרו ואת כל המה הרומשת אש של המ הם
הכחות שדברנו ואומרו ואת כל עוף כנף למיניהו
רמז שיש גם לעתות השגות לפי שהם טסוס באויר
ויש למזלעת שרים ינהגו אותם וחס בעשות לפיכך
הגלגליו שרי דגב וטלה הקדובים לארץ הם ^{הקדורים} אים
נגדו הקלי יודיעו בעתידות ומהם בעשותם
סימנים בעופות שבהם יודיעו בעתידות ולא
לזמן גדול ולעתידות כחוקות ^{הקדורים} בעתידות
קדובות לבוא יודיעו מהם בקל ^{באלמור} כחוקות

לגמרי בעבור השארות המין שהוא סבת מציאות
הנמצאים וכטעמבאו האדם וחוק היה אומג האבר
אצלם בענים וידיים ועל כן לא יתבוששו עס פל זה
שהין גור עינים כי לשארות קמין ולא היו צחריסבו
הדבה ולא היה להם התשמוש אכן אחרי אכלם חנץ
הדעת בא להם כח הבחירה והחפץ כמו מה אדם
ותרעהו לל תחפוך בו וכך ידעתך בשם לל בחירתך
מכל נמצא ועל כן חטאו אדם וחוק כי פסקו ^{בחירתם}
מהדיבוק בשמים כי קודם אכלם מזה העץ היו ^{עושים}
בטבעם מה שראוי לעשות בעבור השארות המין
לא בעבור התענוג והבחירה וכאשר אכלו מעץ הדעת
נחית להם אבולתו סבת בחירת זה הענץ כאשר כתב
רבי משה ברבחמן לל בפירושו ויעש אהים
את חוק ^{אדם} לנו בזה הפסוק כי השם יתמטיח
גם למוני ^{השם} בזה המור דק הוא מטגיח עליהם

מלת טבל חומרי הוא כח ההדגש / ניאמר שהים
תוצה הארץ וגו' עתה בא להודיע סדר בריאת החיות
והאדם אשר הוא נבחר ממיונם ואומר תוצה הארץ
נפש חיה למינה לל ^{הבהמו} במצא חן החומר נפש החיה
ואומר לינה לל כפי אלו החיות והבהמות הם ממין
החומר שהוא הארץ כלומר איך בהם חלק עליוני
כלל כי אם ארצו ישן הם דודפים אחר תאות ^{החושגל}
שהיא תאנה בהמות ועל זה אמר למינה ואחר זה יזכור
סדר בריאת האדם שהוא הנבחר במיני החיות
וכפי יוסף מזגו ותפארת מעלת נשמתו יאריך ^{בסדר}
בריאתו ובסיפור יצירתו ~~הוא~~ ובעבור ^{איך}
החומר חלק עליוני כלל על זה גזר ^{סיבולת} את שחת ^{הוא}
אבר שיש בו כח זו התאווה יתר על שאר איברים ^{אוחכב לו}
שהוא ברית מילה כדי שתתמנה ^{התאווה} כחון
ביציאת הדם שהוא סבת העדרת ^{הוא} להשתנות
עגרי

על החומר האדומה תחיה מעלתו למעלה ^{מעלת}
 המלאכים יען הם אינן להם שום מונע ולמה ^{מונע}
 והכריח את ^{מונע} ובעבור היות אנשמתו העליונה
 מחלק עליון שהוא עולם השכל אשר הוא למעלה
 מעולם המזלות אם בעת הלידה לא יוכל ^{למנוח}
 לבזור עליו להיותו צדיק או רשע כפי לא יוכל
 לשלוט התחמק על העליון כאשר פירשתו
 בתחלת ספר אמוד העבור אם בן רשות כל אדם
 נתעה לו ואין בגזירה עליו להיותו צדיק או ^{רשע}
 אומנם שאר צרכיו כגבורה ומודק וכולות ושוע
 ועניות ועשירות הם תלויים במזל לפי שאלו
 העצמים הם מקרא הגוף לא צרכי הנפש ועל
 זה גזר ^{השם} הכל בודי שמים חוץ מיראת
 שמים ^{השם} ורשעותו הם מסורים בידי
 כאשר ^{השם} נתתי לבניך היום את החיים

השמה כללית ועל מין האדם משגיח השגחה
 טריוויה ולפי שהשגחתו ית' עליהם אלו וועש
 אלהים חיות הארץ "ויאמר להם נעשה
 אדם דעבי באשר בדא דאל ית את המלאכים
 ואת הבהמות גזר ית טאם המלאכים יעבדוני
 אינו שום כלל יען הם אינן להם שום מונע נאם
 הבהמות לא יעבדוני אינן להם שום עון בזה
 לפי שאינן להן מנהיג על כן הוצרך לבראות
 בריאה אחת וכן מעורבת מן החלק העליוני
 שהיא הנשמה החכמה ומן החלק השפלי שהוא
 החומר החשוכה טאם חס ושלום תגיד את
 תמותה האדורה על הנשמה החכמה ^{מעלתה}
 ציוס הדין יתבר כחותיה וגרועים ^{מעלתה} הבהמה
 לפי שהבהמה אט לה שום ^{מנהיג} חכמה וזה ית
 שהיא נשמתו ואם ידבר ^{החכמה} ית טאם

על החומר

עדי עד ל' כו עם כל זה שהרשע הוא פורח
 כמו עשב בעולם הזכאן השמרו הוא בעולם הבא
 שהוא עולם ג' עדי עד כגלא יזכה שמה וזהו
 פרוש עדי עד וזה שהצדיק ודע לו הוא שאותו
 הצדיק כל ימיו עבד עבירה אחת והלוי וזה
 בזה העולם ומוצערנו כרי שיתכפר עובו ביום הדין
 בזה העולם וידכה לחי העולם הבא כמו שכת
 וסביבו נשערה מאד ואמ' דבן ע' מלמד שהיה
 מוקדק עם סביביו כחופי השערה וכבר יצאו
 מכותנו ועתה טחור לרבינו הראשון ונאמ'
 ב' אומרו נעשה אדם בנלמנו כרמותנו
 ל' אומרו לחציוא עכלו מן הבח אל הפועל
 בסבת מ' אומרו ע' עליו ואז ישוב שכל
 נפרד כ' אומרו כ' מונע יהיה שכל נפרד ויזמן
 וירדו מ' אומרו בעוף השמ' ל' שובלו לנחות

ואת השבוע וגו' וכתב בתורה ובחזקת בחיים לחיים
לתודיענו כי השם ית' אינו עוזר עליו שיהיה
צדיק או רשע חלילה חס אמונים מעשיו כולם
הם מסורים בידו מחרי אשר מעהיגו הוא חלק
עמו שבו ועל זה אמר דגו עה נמלך בפמלוא
של מעלה ואם בעלם שלי ובעלם שלך ואלי
יטעך זה מה שאתה רואה צדיק ורעלון רשע
וטוב לולפי שהשם ית' הוא ארך אפים לרשעים
אולי ישוב בתשובה ולפי שיתכן כי אותו
הרשע עשה מצוה אחת כל ימיו או מצות ^לצוה
והשם ית' צופה לו טובה בזה העולם תחת אומנו
המצוה שעשה כדי שלא יהיה לו שום שכל
בעולם הבא כמו שגזר ית' ומשלם לשמואל
כעו וארוענו מטה עה אם ~~אשר~~ רשעים כמו
עשב ויתכלל און ויתלל ~~ל~~השמים

שדי תבעם לל בעבור שיש לו נפש משכלת הוא
 יכול להביץ את כתר עליון שהוא נשמת שדי
 שהם המלצנים שנקראו שדי אשר בידו הוא
 מבצע מערכות הכופנים ופי שהם מנצחים^{מערכת}
 בכופנים ואזה הענין המזבאזמ נדינט נשמת
 אדם לל כי נפש האדם הוא אור העליון ומנהיג
 זקוף וכחותיו כאשר כתר עליון מנהיג המלאכין
 ואותו הנד הוא כמו עליו שהוא עלמו ואומ בצלם
 אלהים ברא אותו לל בצלם נורא ונכלא בראו
 ולשון אדם הוא ממלת אדמו עצם מפניעים
 לל כי האדם טעמו בעצם פני עבומן^{החלק}
 העליון שהיא נשמתו העליונה ואומ זכר ונקבה
 ברא אדם לל חומר ובצורה בראו כי בידו
 צורה זכר ונקבה חומר נקבה לא שברא אשת
 אדם עם אשתו ריון לא נברא חוה...

הנחצלת מן השבע הדמוץ בים וכש שוכל להבין
את כחות הגופנות שהם ארציי והבן דברי היטב
כי זה סוד כל מצות עשה ומצות לא תעשה ואולם
פירוש מלת צלם הוא כמון דברי העראה צלו
פיראמותנו ועצמותנו ופירוש מלת דמות הוא
מגזרת דומה כי המדבר אדם גם השומע אדם
וכבר פירש פירוש אלו השמות רבו משה בר
מימון בתחלת ספרו הנבחר ספר מורה הנבוכים
ועל כן אינו רוצה להאריך בפירושם יותר מזה
ויברא אלהים את האדם וגו' ר"ל כי בעבור
שנבחר שם עשוייה בענין האדם לא תחשוב
בו ענין יצירתו הוא כמו יצירת שאר המין
החיות על כן אמר ויברא אלהים את האדם
בעלמונ'ל שסבו חלק מן המין עליון שברא
מאין כאשר אמר הכת אס' ויבטן אדם ונשמת

שיעור קומה וכל מה שאמ' לעם כיפני הקב"ה האמך
 וכך ועיו כך וכך כרמאות וכגליוסך וכך כרמאות
 כוונתם שלשון נעים באכתי עליון עמא שפע מולוכו
 וידיו הם רומזים ל המלכותם ורגליו רומזו ל הגלגלי
 כמו שאומ' השמו' כסאיו והארץ הדום רגליו לא שפטם
 ות' הוא גוף שיהיו לו בעים וידיים ורגלים ושוקים
 חלילה וכל אותם הדברים הם רמזים שכלים שהקדו
 הרדים חלויים כשערה " ונאמר להים הנה נתתי
 לכם וג' לל' כי אחרי שנברא זו הבריאה הנכראה
 בזו הצורה הנבלאה אם כן צריך שיהי' לו השארות
 בזה העולם ועל כן הוא צריך למזון לפי שהוא בעל
 עשיית ועל כן סופק לו מזנו ואח' לו הנה נתתי
 גם את כל צרכי חרע זרע וכעבור כי הוא בעל
 בשמחה ושמחה על שאר הנמצאים בזה העולם עדיו
 לו שאר הנמצאים כמלה ונתנו לו למאכל כאשר

ויברך אותם אלהים לל כי בעבור שנברא זו
 הנדיאה הנוראה והועירה הנבלאה בזו העלם כ
 האלהי שהיא ההענה העכלות והואם הדברי
 ונברא באמצעות הגלגל אשר כפרש מורה צדק
 בחלק הראשון בפרק עג ויש בו חלק ארזי מלא
 כל גופו כאשר כבוד הנכבד מלא כל הגלגל וחומי
 שלו היא יותק נקווה מחומר שאר החיות אם כן
 לכמו זו היצירה הנבלאה תאומ למשול ולרדות
 בחלקי עליונים ותחתונים ולכבוש אותם ויפדה
 וירבה זרעם ועל כן אמ לו פרו ורבו וכבשו ורדו
 ואמנם אמ לאלו הטלות בלשון רבים ואע"פ שהחבר
 הוא יחיד מכני שהוא מדבר עם הנפש החומר
 שהם שתיים ודע לך כי זה הכינוי אשר פירשונו
 ואמרנו כי יש חלק אלוהי בחלקי הנכבד
 השם הנכבד מלא כל הגלגל והוא פירוש כל ספר

בזיור המושכלות אגף זה דק עשר שושחוט לבח
 מרגיש פמנהו ויפסד חו' בעבור גזלאת קאנת גשו
 דק הוא פסס ועמלני דעלך כג אגף זה אמת בג לפי
 שמאחר שנעשה בשכונם אותה הבהמה חלק רמיו
 ונעשה אמתו החלק כח הנפש ואזה הנפש והוא ^{הוא} קביראום
 מסבת אותו הדמיון ^{הוא} ומצוידים המושכלות ^{ועובדים}
 את האל ביו או אפטר לו פאדם לעבוד אתהל והוא
 חולה אם כן הוא גמולת טובה לאותה הבהמה ע
 שמעלים אותה ממעלת הבהמו אל מעלת האנושי
 ולפי שלא ימצא וראת הל ועבודתו דק בנפש חי
 דחמן לא בנפש חז אכזרו על זה באסרו עלינו
 בהחלט לעבוד הדורסים כדי שלא יתהוה גם
 נפש אסרו בהחלט מסובת אכילת בשרם ואחר
 זה אמר "דק" ^{הוא} אכל אשר עשה וג'
 ללכו אחרי ^{הוא} הבטן ונגמר המעשה חזק

מיל בספר עץ החיים והסמל באומרו זורע
 זרע לל כי כמו שזה הצמח הוא זורע זרע בזה העול
 בן סוף באדם צריך שיזרע זרע חיים בעולם העליון
 כי בעמר זה הומד לל אכילת הצמחים והבהמות
 פחד אמ אחר זה" ולכל חיות הארץ וכל
 הורד לו שחיטת החיות ואכילת גשרם לפי שנתנה
 הוא עליהם בציור המושכלות לא שואכל גשרם
 והוא יהיה כמותם בלא דעת וזונה כואז אין שום
 הכרע בינם וציגו כי כמו שהאוחי ומרגוטגסן
 הם חיים ומרגשים נמשל כבהמות נרמון ועל גזר
 בתורתו הקדוש בכל אות גשך האכל גשר לל
 שצריך לך לדעת שאם לא נשלמת שלמות ^{אנושי}
 אין ראוי לך שתהרוגו ומה צד שמוך ותוכל
 גשרו לפי שאין לך עליו שום דבר וסמלה ואם
 תאמ כרגם בעת שיתעלה עליהם על הבהמות
בציור

כי מספרה הראשונה שאף כתר עליון ימצאו כל
 אלו המצאים וכן היה כי הוא שני לעל העלות וטלס
 הם עלולות לו והמשכיל יבין ויכלל השמים
 והארץ לל כי נכלל בשפעם והחומרים יחד ^{והתרבו}
 העליוני עם התחתונים ונהיו עצם אחד כי סגור
 מלת ויכלו הוא נשלטו וגם כן הוא מתקדש בכללו
 ועל כן תרגם המתרגם ואשתכללו ואמריו וכל
 צבאם לל תולדותיהם ויכלל להים זיוס השביעי
 לל כי הכסוף כצונו לצדע תמיד הולדת הטבע
 במצת היום כזה המקורט לפי שעצם היוס הזה
 מוליד השפע כאשר גזרו רבו עב באת שבת באת
 מלמדה ואמו וישבות דעתי בו כדעת הרמב"ם שאח
 במפר מזהב הנחובים בחלק הראשון בפרק סז כי
 היא סגורה ומתקדש שלשת האנשים לענות את איוב
 כי נעמדת מתקדש בא בז לשון ניהה והוא אומריו

וקיים האלה את מעשיו לעד עד שלא יפקדו
 ולא יאבדו לעולם ולעולמו עולמים כפי דושויה
 הוא תדוק כמו חוזה אני את דברי ארסון כלומר
 מחזק אני את דברי אומרו והנה טוב מאד לל
 כי אני מעיאות החומר שהיא טובה כהטבת
 השכל הטוב מאד מעיאותה לזה מפני שאם לא
 תמצא כחמנות החומר החשובה לא תראה מעלת
 השכל המעולה כאשר אם לא תמצא כחיקות
 החושך לא יתבררם מעלת האור ואומרו והי
 ערב והי בקר יום הששי לל כי נמצא מעיאות
 האדם שהם שהם בעל שש קצוות שהם מעלה ונחה
 פנים ואחור ימין ושמאל והנני מאיר את עיניך ^{ההנהגה}
 מאמר רבועה שאם ^{בעצמה} פגעשמוחה נבואה שלם ^{הערע}
 כו' מאמרות הם כנגד עשר ^{העשרות} ואמנם
 אמרם והלא במאמר אחד נכלל ^{העשרות} חזנים בזה

בעבור כי הפולקין הוא ימך לכתר עליון כמחשבו
 במפרגן ענין ומאחר שביום זה השפע נשפע בדוניאם
 אין צורך לדבני השפע ענין כו דבני השפע מתיק
 כמו שדבני השמן מוכר את האורה אלא אם כן מ
 שוערנו עדה אלוהי כאשר עודד לאיש נבואקסם
 ועל כן לא נוטם התפולק ביום הזה ומפני שגם
 זה השפע הוא נשפע ואינו צריך למשוך אותוכי
 הוא נמשך מעצמו והשפע הוא נמשך באור כמו
 שפירטתי בפירוש ביום באורך ערא אור עלכן
 צריך שיהיה גב באור הגופני בזה הלילה מאורה
 מעצמו והשמן יהיה נמשך אחר התפילה כדו
 שפירטתי באורה נמצאת תמיד ולא יצטרך לתקן
 הר כל צדקה על כן הוצד כו רבותי עה להבדיל בין
 שמן המצות והשמן התפילה ובין שמן שאינו נמשך
 אחר התפילה ~~במה~~ במה מדליקין ובמה אין מדליקין וכו

שביום

ויאמרו אל נבל ככל הדברים האלה בשם דוד וינחמו
 עמינו אצלי ועמדו מדבר עד שישמעו המענה כי
 לא קדם להם טורח בשום כניס עד שיפיו טרחו היה
 אומרו ייבואו זה בספר אחד שיהיה דבריו לל
 ועתה דע כי הושאל לשם ית' לשון אמורה בענין
 מעשה בראשות לרצון ושם רצון נופל עליו ית'
 בשיתוף ויברך להים את עם השביעיות לל
 כי ימי השבוע צריך לאדם להפס אחר דבר ^{שיניחהו}
 אמנם ביום השבת איננו כן אמנם השפע משפיע
 מעצמו ועצמו של יום הוא השפע כמו שעצמו של
 יום הכפורים מכפר וזאת היא הברכה וראית ועל זה
 אמר ויברך להי את יום השביעיות כי הברכה ^{השפיע}
 הטהרה כמו להניח ברכה אל בשם ויברך ית' ^{אמר}
 להלוי ובעבור כי השפע בזה השם משפע מעצמו
 כמו שאמרנו על כן אינו צריך שיהיה ללבוש תכלית

בגבור

שתי נפשות לאדם בשבת בנתת לה הדבר הוא
 מתענג במקריאת התורה שהוא סבת השארות נשמו
 ואחר כך מתענג בתענוג התענג שהוא סבת השארות
 מינו כאשר פירש רבנו ע"ה ואמר תלמודי חכמו לערב
 שבת לערב שבת שהנה זורע זרע חיים בעולם הזה
 ובעולם הבא ובאמת כי העוסק בענין זה בזו הכונה
 אין ספק אצלו כי קרוב הוא מעשהו לעבודה ותפלה
 כאש' אמונת כחיים ביד גבור וג' אשרי הגביר אשר
 מלא את אשפנו' ואולי פרי צדיק עץ חיים ואומרו
 ויקדש אותו לל' יחדו מטעם ימי הטובות לתענוגות
 עת שלם כל המלאכה וזו צוה את הברכה בסבת
 הטובות סך הברכה ונפש עבדו הצעיר אל טובותיו
 חובה לחקות המעשי מעיני הברכה ולה צולו מן
 המצובות במקום שבו בתורתו הברכה אשר בכל
 מיני החיות שהם ערוכה ואך תעלה לחמתו ארובה
 ארובה

ועל זה נהגו העם לקראותה בערביו שבתות בבתי ע
בנסיות כלומר כיומאחר שבת שבת באות האורה שהא
הטענות מאריך בפירוט דן מטעם טאע עתיד
לפרט בספר העשר שפלתו אם יעזרני עוזר
אלים והרב רבו משה בר נחמן כתב בפירוטו בדרך
רמז על ענין סוד השפעת שפע בשבת אמר האמת
כי הברכה בעם השבות הוא מעין הברכות והוא יסוד
עולם וקדש אותו כי משך מן הקדש ואם תבי
דברי אלה תדע מה שאמרו בבראשית רבא לפי
שאין לה בן זוג ואמרו כנסת ושדאל תהא בת זוג
ותשכיל כי בשבת נפש והורה באמת אלו תבריוול
והם סוד כונת השבת על דרך האמת וצעבור
כי האדם מתענג בעם השבת שתי תענוגים והוא
תענוג הגוף באכילה ושתיה ושתיה וצענוג הנפש
בשמועת תורה ותכלה מה שצריך אמרנו על

כך הנה היה מצויד את העולם לפניו ולא היה שמד
עד שהבא את התשובה "אבורך בעבור היות כל
בעולותינו ית מעולם בפועל ולא בפה באש הם פעולתנו
כי הוא ית אינו גוף שצא מן החאל הפועל אם כן אצל
ית לא יתחדש דבר כי אם אצלנו לפי שהוא ית עלה
וכל הנמצאים הם עלולים לו וכשימצא העלה אצל
העלה להמצוא את העלולים אם כן אף כלא שובל
הוא ית להמצוא את העלולים מאין ליש ועל קה הדרך
נצמל כי הוא יתעברא את העול וזה מופת חומק מצדן
גולגולת הפילוסוף המזין עתה אמר זה החכם עד
שלא נבדא העולם היה הקצה ושמונבלבד רל כיוקודם
שימצא זה המצוי ויולד זה היש מהאין היה הגנה
שמקלל אמתתו כי שמו הוא עצמו באש
קפבלקו ששלל שכל הס דבר אחר וכבר בארנו
פירוט שמונבלבד עליו ית בספרים שחברנו קודם

ברכתי אין יבקע כשחר יורף וארוב מה תציל וג'
ואול כבוד חכמים יחלוי צערתה דע אתה המעיון
במאמדי זה כי אחרי אשר בירשתי לך כבודו של עשה
בראשית כפי היכולת ויסבלנו להרחיב לך המאמר
בפאת דברי ל' אלניעזר בן הרקנוס שמצאתנו זכרו
בפרקין וצראים בסברות ודו"ת יצלבעלי חכמת
המחקר בתחלת העיון והאמת כי דבריו צריכים
עיון רחוק והסקפה שכלית ועל כן הרצה לפרש לך
כפי קוצר דעתי שתי הלכות מדבריו כדי שטרע
בניהם תפוחי זהב במטכיות כסף ולא תטעה בהבנם
פתח ואמר עד שלא נברא העולם היה הק"ה
ושמו בלבד עלה במחשבה לבראת העולם והיה מצויר
לפניו את העולם ולא היה עומד ממש ללכת בשר
ודם שהוא רוצה לבנות כלפניו שכלו אין מצויר
בארץ וסודותיו ומוצאיו ופניו מן מתחול לבנות

מן המוקדם והוא עולם השכל עתה אמר שמים מעו
 זה מקום גדול מאד לבוש כלום כי כאשר המלוכה
 מסתיר עצם הטוב והמונע מלהבינו כן שפע המלכות
 אשר נקרא כסא הכבוד ועצמן בכתר עליון הוא מונע
 מלהשיג עצם השם ומלהבינו כי הוא כסא המלוכה
 כאשר כירטנו במחלת זה האמל בפידוע כסוקאחשך
 על בני מהום ואומרו מאור לבושן לל כי כרא טל
 המועל שלנו מסבת טטע כתר עליון שהוא כסא
 הכבוד לל כי קיום השלי של עולם השכל אשר
 נקרא ארץ הוא מסבת הוולו של שמים שהוא
 למטה מכתר עליון וכונה בלשון שלג לכי שהוא
 בתחלת הזכות שלג הלפך והנה גודעלך בישני
 החלשים עין בוסמר הגלגלים חתר זכים לחומר
 הוארטים זקק מאד אין צורך להאריך בו
 ועל זה אני רוצה לכתוב הקבר הזה ולהתחיל בספר

זה המאמץ וגם נחצר ספר אחר בכבודו שמוזה ונקרא
שמו ספר בתי גורא כאשר יעדנו בתחלת זה המאמץ
ואמרו ומה מצויר לפניו ולא היה עתה ללפי דעה
עוהיה השפע נמשך בלהחול ולא היה אפשר מפני
שאמרו היא נגאולת החטאים והשפע האנבול
מכת מי החטאי ועל זה לא היה דוצה להתחבר עמה
עד שבאה התשובה שנסידה את כתימי החטאים
מן החול ומזככת אותה כדי שתוכל לזכך בשפע
ועל זה אמר רבו עלי גדולה תשובה שנגעת עד כסא
הכבוד של ישראל עד יוט אלהיך יעורך אמר שמים
מאי זה מקום נבדאו מאור לבושו שהוא לזכשט
עוטה אור בשלמה הארץ מאי זה מקום נבדאת
משלג שתחת כסא הכבוד לקח דמיון עלבני המים
ובעטה ארץ של לשלג יאמרו המה ארץ ארץ יעבו
הורא לשכל הפועל שלנו ומה שנסקחא כיקחא למענה

מן המאמץ

שיר לוויה שחק מאילת'אן יהיו עטוי עני

יער: או יהיו ימים דיוני לאוי חוק משבח

הטר מעט מזערי: קל אט שגול

ככה ירגל הלו

בשם יוש אל עולם

הספר החמישי ממאמ' ח"י הנכס ונקרא ספר אוצר

ההכנה פתוחת הספר שיר

הרבשרו החושקים כי הכרירה נשלמה"

שמחו וגילו עד מאד כי עת דבקותו קרבה:

הנצלו ממאסר קומן סעו מתוך עט" ארץ ושכנו

תוך כזה ערץ אלנה נשגבה:

שם תאדובירות אשר כל טעמם יהיו לאיך תכלית

ושמה תחזו עולם לאין קץ רחבה:

עם תצטו עם ^{דלדקו} תתקו עם תלחו עם תשמחו: שמה

מנוחה תמצאו יקטו ועלו ערבה:

התקוששו הפקדונות עשו חושבושן: לא מחצב

אוצר החכמה שהיא פירוש ספר פרהי הכלות כאשר
וערתי נשם אפרש לרוב אלה הסודות האלוהיות ויתוונ
אהי הצבאות יעזרני למען שמון הנפסד והנורא אמון
חתימת הספר אשר החבר זה הוא תבנית מה
שדעותי לפי ש מפירוש פוסוקו מעשה בראשית
בעבורך העד היקר לאלוהו הלוי ואתה ידעתה זהרת
רבו עלי מלמד קה הענין לאדם ומנועם מהמון
אמרן ולא במעשה בראשית בשעה אמנס לפי
שהכרח הכרחתני לא יכולתי למנעך כדני שלא
איהם מכלל מונע ברי וזוני מהקה ומך שעם
ההשתכלות הטוב הבין דברי היטוב ומשום סגולתך
אלוהים ולא תרפא בכם ומשום מנחם עשותך בלימודם
כי זה כל האדם והאל הגדול הנבזר והנורא ושמוך
לעטרת בני וצפירת מפארתך לסודר בנות
הבחירה ולהחזיר ליושנה הטהרה אמון שיר
שיר

גדלך ואת ירך החזקה לדעת השכל וידוע כי אתה
 יוט עושה חסד מטבא וזרקה בארץ אשר חיו אל
 בשמים ובארץ אשר יעשה כמעשיך ובגבול אומי
 בשמויע כל תה לותך ואולם אתה כוסח עינים להטטל
 באמתך להוציא נכסות עבדיך ממוסגרות ולהשיבם
 אל אור המאורות וטם ופענגל עם הנשמות המבודות
 אשר בערוך החיים צדורות וישנובו בדעות הנגדות
 הנותנים למלכס תושבחות והודות כמאמז נעים
 דמירות בדכי נפשי את יוט וכל קרבי את שם
 קדשני ובאשר השיגו עבדיך השלימים גוד לעצם
 מעלת נשמתם ובחיתות מקרה גופתם על כן בחרו
 בהפטר המקרה ובקיום העצם והפרו את נשמתם
 באהבת רצון צדקם כדי לגאול משחת חייתם ולהטיב
 מראשיתם אשר יתקם כאשר אירע לבותי וחכמוני
 המה איתע עליהם וטו עליון רבנות האימווראים

ללון
 עבודות
 מלכה
 הדור

שכל אשר מוטע אלהים ישבה

עת תהיו האור אשר כל מהמאורים לזכרון חלק

ושפעו טוב אפי' על כל נפשות רבה

אז תענו התענו הבנו התלוננו פיזה מקומכם

באמת קשה ועזה אהבה

ראו לאור אל ודעו כי בטובה יחזו עובדי

לבה אלי מקום שכינה נצבה

זינו אנשים בוערים לטוב אלי יוצר אשר יסלח

לחטאות חוטאים נכ' לפני שובבה

רב בי רבי יוסף שמח כי נמשך דבחה באלו גם

שכלי מתוך באר חיים לשכל שאבה

לרב תרבה נחלת

מה רב טובך אשר צפנת ליראיך פעלת

לחוסים בך נגר בני ~~אד~~

יוט אלהים אלה החילת לחטאות את עבדך את

גדלך

ההם הוא הספר היקר מכל כלי חמדה אשר לא ישכנה
זהב וזכוכיות הוא הספר הנודע בספר כדקי היכלות
אשר ידועתו הוא סבת הטבעת השבע והסדר את
רוח הקדש שהוא בנבואה כי בהתעסקו בו הוא כשוכה
השלם לשדות עליו הנבואה יעסוק בו ומיד תשרה
עלי הנבואה כי בהתעסקו בו הוא מתבודד מדרשות עולם
הטבל האכל ועלכן הוא מתנבא ולפי שאין שורה
אנא בארץ ישראל על כן אפעם שאנו יודעים לזה
הספר לפי שאנו בחוצה לארץ אין אנו מתנבאים ו
ובעבור זה נתנו לבנו אנו' ע' עבד התורה ישעיהו
המבונה בשם רב בן הרב רבי יוסף ז'ל לפי שישו כפי
קוצר יד שכלי ועם כל זה שלא נמצא לו כוונת
שום חכם טענת שמובר ומהנה אתחול ואומר
דע בו של אחריהם כלולות גזה הספר ועלכן
האיש השלם אחריהם נקרא חכם אמתו ולפי שכל

המפורסמים בעטרה הרזוגי מלכות והס' ו' שבב
 הספר שהיה משבט ראובן ו' יהודה בן צבא שהיה
 משבט שמעון ו' ישמעאל בן אלזע שהיה משבט
 לוי והיה כהן גדול עובד בקדש הקדשים ו' שמעון
 בן ממליאל שהיה משבט יהודה ו' עקיבה שהיה
 משבט ויששכר ו' הנניה בן תרדיון שהיה משבט
 דבולון ו' אלעזר בן דוד שהיה משבט דן ו' הנניה
 בן חבינאי שהיה משבט נפתלי ו' הצביה התורגמן
 שהיה משבט גד ו' אלעזר בן שמוע שהיה משבט
 אשר עליהם השלום ונשאר שבט בנימין שלא היה
 במכירת חסף ובעמר כי אלן הקדושים זכו בחסד
 עליון ובדבקות המעולה רצו לזכות במנוח את
 אחרים ועל כן חברו במאור עיניהם ספרים יקרים
 ונכבדים כדי שיזכו בהם אחרים וישמחו אצל
 ממוניהם בידיעתם בדבקות שלמנו ומכלל הספרים

ואפשר שהיו
 בר עקיבא
 כ' טאס
 ו' משבט שמעון
 יששכר ו' כ'
 צריס ואס הם
 ה' קטיא

ההם

כאשר הוא ידוע ומפורסם במלכותו הנבלי כי
כטורדה אמו לטבול ועליוה מטבולתה נזדמנה
כנגדה בהמה טמאה ועוד ירדה וטבלה וכשעלתה
מטבולתה עוד נזדמנה כנגדה בהמה טמאה ועוד
ירדה וטבלה עד ארבעים פעמים ובסוף גזר רצון
העליון נח למסדתו שהוא המלאך הגדול מוטבולתו
שר הכנים שירד מלמעלה בעולם השכל ויראה עצמו
לאות הצדקת בצורת אדם כדי שתעלה מטבולתה
השתכל בצורתו הנורא ומטהר ואל יקשה עליך זה
הענין לומר כי איך יתכן שירד מלאך מן השמים והוא
ראש המלאכים ועקרא שר הכנים בעבור שהוא מטיב
השגת עלת העלות ומודיע רביון נח לנביאיו והוא
שכל נבחר יתכן שיחגשם ויראה עצמו לאשה
כי מפני שהיתה האשה הכריחה עצמה וטבלה מבעמו
וצערה עצמה שרצתה ללדת בצורת אדם לארצה

החכמות הן בלילות בזה הספר על כן קראתי שם
 הפירוש הזה ספר אוצר החכמה ולא חתמתי
 על שם שום אדם אחד מגדולי דורנו אמנם וקרתי
 לעצמי כאשר דרשו רבנן ע"ה בפירוש פיסוק דבש
 וחלב תחת לשונך אמרו דברים שהם כדבש וחלב
 סמו תחת לשונך מפני ביקה הספר הוא מעולה
 על כל הספרים ואין אחד ספרי הנבואים ע"ה ספר
 אחד יוסר נכבד ממנו לפי שהוא כולל בנות מעשה
 מרכבה וידוע כי לא במרכבה ביהודי אלא אספן
 היה חכם ומצוין מדעתו ואין מוסרין לו כאשר כרתי
 על כן יחדתינו לעצמי ויוט אלהי קצבאות יעשה
 עמי חסד ואמת לעחני בדרך האמת אנוני
 הקדמה ידוע ביזה הספר חבדו פאר האמוראים
 לישמעאל בן אלשישע אשר תורתו יעשרה
 הקדושים והיה הורתי בקדושה ולתת בקדושה

כאשר

קט"ג דידק
 ג' דידק ודין
 חסד ככה כתבתי
 ש' ה"ק ש' לחוד
 לעצמי

א"כ תורה
 בפאר ה"ק
 אמיתק ל' יסמן
 לא מלוגלים ומה
 תע' וס' ה"ה
 מוצא ולי' חוקש

שהיה דושה וסיה קרא להדר נוט שהוא מלאך השמר
 והיה מודיעה העתידות שהיה גדבק בטבל הנטר
 שכלו וכאשר אירע לו ולחביריו עה המורה ההוא שגזר
 קיסר הרטע ישתחקל עצמותיו בהפסד גופיתם רצו
 לרעת אם הגזרה היא אלוהית עליונית או אם מקרית
 טבלית ואמריו לחכם שהוא ל' ושמעל חבירם מן המור
 את הטעם ולהדבק בטבל עליון ולדעת סוד תכלית עובנת
 זה הענין וזכר ונדבק וכאשר נדבק נגלו לו תעלומי
 החכמות ושלם שלמות האנושי והצליח בתכלית
 ההצלחה והבין תכלית הביעה והטכיל תכלית ההטבל
 ואז הוריע סוד חכמה לחביריו וביאר להם מעשה
 עליונים ופיתח ואמר "פרק ראשון אמר' ישמעל
 מהאל שנתת שדיה אולי מי שמבקט להסתכל בצביות
 המרכבם ליתח באלים ולהעלוס בשלוס גדולה מכולם
 להזקק לו להטעם ולהביאם לחדרו היכל עדבות יקוע

העליון להיות יגיעתה לריק והבא ליטהר מסייעין אותי
ועל כן גזר למשרתו היקר להראות עצמו לה בצורת
גשמות וכאשר נראה לה בצורת גשמות כשנסתבלה
בו בשעת העיבוד השנה באותה צורה ועל כן היה
קורא אותי המלאך הנזכר כי היה דומה מראית
פני למראיתו והנה נודע לך כי אין הקבה מקטח
שכר כל בריוה ובשעת מולדתו שהוא תכלית הצלחתו
לפי שמתמעט מאותו הנהמות בהוצאת הדם מאותו
האבר הידוע היה מלאך הנזכר בעל בריותו והטליתו
בשתי שלמות תחלה בשלמות הצורה הנמה שהיה
דומה יופיו ליופיו כאשר אמרנו ובשלמות השנה
האלוהית שהוא סבת הטארות הנשטת העליונה
בידיעת דרכי ההתבודדות והדבקות בשלמות הנערך
ולמרדך קריאת השם הנשטת הנודע מאתו שהוא
מעין כל הידיעות וההשגות ועל כן זוכרו כלעת
שהיה

אל מקומו שהוא גוף וזהו לידר בשלום ולעלות בשל

עוד אם ידעה לשוט בעלמו היקר שהוא שכל הפועל

שלבו הרמוזה בחכמה שהוא למעלה משכל הפועל

שלנו ונקרא שם עולמו היכל וערבור ורחוקי

ואומרו לה עמוד לימין כסא כבודו ל' שיהיה לו

קצת השגה מן כתר עליון שהוא שכל הפועל של מלאכים

שנקרא כסא הכבוד ואומ' פעמים שהוא עומד בגד

יוט אלהי ישראל ל' כי פעמי יהיה שמאחר שישיג

יותר יהיה לו קורבה לפני האל ית' יותר ואז יוכל לדעת

מה שעתיד להיות בעולם עוד אמר למו מטפלים

למי מגביהים למי מרבים למי מגבירים למי מרוששים

למי מעשירים למי מחיתים למי מחיים למי פגולים

מאנו ירושק למי נומנים ירושה למי מטחילים למי

נמתין לנחמה אמר דעכי אין ספק בדבר

שכל זמן שדבר שידע את פנולד וגם ידע

הרי ל' עולם
למסך יעין
בבגד ית'
ועין בעצמו
ועין בגלגל

על אף שג
הפועל שג
מולך למי
ושכל הפועל
למלך למ

פר

להעמידן לנימין כסא כבודו בעמים שהוא עומד כנגד
 בעצם יוט אלהי ישראל לראות כל מה שעושים לפני
 כסא כבודו ולדע כל מה שעתיך להיות בעולם...
 אפך דע כי הפני בפירוש הזה לפרט כל הלכה והלכה
 מזה הספר כפי אשר תשיג ידי אמונם לא אפרש
 אנהגם הנזכר באותה ההלכה כי כבוד אלהים
 הסתר דבר ומעתה אהחיל ואומר דע כי כמון
 שקיום הגוף הוא באכילת המזון כן קיום הנפש
 הוא באמירת השירות לפני גודאן כיהוא מזונ
 עתה אמר מה אכלו שירות שהיה אולם וכו' ללכ

יב ל מהחכמים
 מהחכמים כל
 מזונם מזון
 יאמי לזון הוה
 ויהלל מלכות
 כפר ליה
 וכשן בעלם
 וכו' וכו'

מאחר שקיום הנפש הוא באמירת השירות אם
 פן בעיני במהומנו העליון כי אם באמירת השירות
 ועתה צריך לידע איזן היא שירה יאמי שגיב
 אל כנו ויוכל להבין בצפויק המרכבה שהוא
 ידיעת השכל הנברך ואך יעל עוד לחזור ולטוב

למקומן

מטף מונע דף תאוותו הגופנית וכיון שצדקת בטל
כבר נכרד מן הגוף וניצל מן מחזורו ועל כן ידע
כל דבר יען איך לזנוס מונע " ערך גדול מכלם
שהוא מובדל מכל בע אדם ומבדל בכל מדותיו
ונבדל על העליוני ועל התחתני וכל הנכשל בו
הכשלו גדולה ורעות קשות מפלאות גופניות
עליו מן השמים וכל הטובה בוד מיד בית גן של
מעלה שולחן ביד " אומר דעני כאשר יעלה נשי
הטלם ויגיע לזויעת שכלים הגדלים איך ספק
בדבר כי ימאס ויגעל לעולם השכלי ולמעשיו ולצרכיו
ולתנאיתו בעבור שידע פחיתותם באמת ועל כן
יתבודד מנרדכי אנשיו הארץ ומהבלי עסקם ויפדו
מבם בגלות צפריטות ויעסוק במה שיעולנו
תועלת אמתו ובאמת כי אז יהיה בכבוד על העליוני
ועל התחתנים ואין ספק בדבר כי כל מדותיו ומעשיו

כד
דקט אלמית
יה ומישי

ס"ד

את המעשה התחתונים כי כיון שידע את העליונים
 מצד הרבנות אין ספק שיכול לדעת את התחתונים
 ואין צורך פירוט לקו ההלכה ² ערך אמר גדולה
 מכולם שהוא ² ענה בכל מעשה בע אדם שעושים
 אפי' בחדרי חדרים בין מעשם נאים בין מעשים
 מקלקלים גנב אדם יודע ומכיר בן נואף אדם
 חד ² מכיר בן רוצח נפש יודע ומכיר בן עתק
 על הגדה יודע ומכיר בן ספר לטון הרע יודע ומכיר
 בן גדולה מכולם שמכיר בכל יודעו כשפים
 אומר רע כי בעבור כי העבש הוא עצם פניני
 ואינו כחושי הגוף שוצטרך לידועת דבר בקרבנו
 אליו באחד מהמסת חושיו עד שידענו לא אמתנו
 אמנם השקפתו הוא והשקפה שלילת אל אין ספק
 שאפי' אם יעשה אחד דבר אפי' בחדרי חדרים כי הוא
 ידענו ולא יסתר ממנו אמתו אשר אין לו שום
 משך

בגוף וניסמא בטומאתה ומפני שכל נפש ונפש
לא תשכון כי אם בגוף הדאוי לנו על רמקו דצב
ז"ל ואמרו איך מונעין לו לאדם אשה ולא לפי
מעטו דלל בו כל נפש לא ידעו בויאם בגוף הדאוי
לו וגם רמק לזה הענין הפיסקו שאומ' ודאובני
העלמים את בנות האדם וס' כמון שפירש
בספר עץ החיים ואם כן עתה כשנפש השלמה
שם הוא רואה מעלת כל נפש מה הוא שם וכשהוא
בא בעולם הזה נודע מעלת כל נפש ונפש ומשכחה
עורך אמר והא בקדמונא שהיה מובדל גדול
מכול שכל המגביה ידיו עליו ומכהו מלבושיו
אותו רגע ומכסוק אותו צדעת ומעטרי' אופי
בהרות גדולה מכולם שכל המספר לשון הרע
עליו מפתלין אופי ומשלושין עליו כל טובות
צמחים וחבורות צנועות שירד מהן שחן לח'

יהיו כמו מבוהלים לפני עמי הארץ העעיים לפי
שאונם יודעים כוונת מדותיו ומעשיו מפני שהם
הטובעו במחשבי הכלי הזמן והוא גבדל מהם ועל
כן יתמוהו על מעשיו לפי שאין להם ידיעה ממעשיו
ולכן יתכן שיכשלו בו וילעגו על מעשיו בעבור
גבדל מהם ואין להם ידיעה ממעשיו לנבטל
האשרי שגבדל מהם " ענין אומר גדולה מכולם

ענין

שיהיו כל הבריות אצלו בכסף צדוק לפני צורף
איזה כסף ואיזה כסף טהור ואף הוא צופה במטמחות
כמה למזרים יש במשפחה כמה בני ידה " כמה
פצעו דבך כמה כרותי שפכה כמה בני עבדים
כמה בני ערלים " אומר דע כי נפש השלם כזו
באשר ידבק עם הטבל ויגעאל כנג אזוראה
ודע כי איזה נפש הוא טהור וקדוש לפני בוראו
ואיזה הוא רחוק לפני בוראו בעבור ששכן
באף

פרק

פרק שני אמ גזולה מכולם שכל המעשבים
 בו מכה מאור גלגלו עיניו גדולה מכולם שכל
 הכוזה אותו אינו עוזב שורש וענף ואף לא יורש
 גדולה מכולם שכל מו שמפטר בגנותו עושין עליו
 בלה ונחרצה ואין חומלין עליו" אומר דע פראמ
 שכל המעוז פניו בו מכה מאור גלגלו עיניו
 כי כל המעוז פניו כנגד זה הספר אם כן הוא כופר
 בו ופאלו אינו משגיח בשבע שהוא השכל ועלכן
 גם שפלו שהוא מאורו כאשר אמ הכתוב אור
 ראה אור לל בשבע שהשפעת מאת
 עליו ולשכול אורך הוא בכה וממעור ואנו
 וכול להשיג המשפלות וז הוא עורון האומני כאשר
 אמ קנשא ולא נתקן וטלכם לב לדעת ועינים לראות
 (ג) ומאחר שפוא בזה לשבע ולמאכלו כמו כן
 גם אמ סר המעוזאין ספק כי אז יכשל כאשר
 גם השפע

מכה

גם השפע

אומר דע כי נפש האדם קודם בואו בגוף הוא חכם
בוחר ויודע הטובה אמתית אמנם כשהוא בא בגוף
והוא שכח מה שהיה ונדע מפני שהוא בעולם שהוא
הפך עולמו ואמנם קצת שחול שהוא לומר הטובה והכמות
כוא נשלם בתכלית הטובות כמו שהיה מקודם
שהוא אומר והאדם קדמיון שהוא מובדל לך כי נפש
הטוב כשנדע את זה הפך ומשיג ממש ענין
מעשה מדבבה שהוא תכלית הצלחה ההשגה
מיד הוא מתהוה כמו שהיה מקודם שכל נפרד
והוא נבדל ממששה הגוף ומקרינו והנאותינו ומתעורר
שם תכלית העידון וזו פי הטובה הצפונה
לצדיקים ונקרא עולם הבא ומאחר שהוא מוקד
כך כל מה שלא יכבדנו וירצה להזיקו מיד הוא
עניש באלו העונות אין ~~שם~~ בדבר ואמר
הנהר טמנו

כ"ק

יהיו אלו המדות הטובות שהן תיקון הגוף כל
 כללות באיש השלם לא יוכל להגיע למעלת
 הדבקות בזה ידוע ומבואר הוא כי מן שלא יסיה
 לו תיקון הגוף לא יוכל לקבוע מתיקון הנפש
 ותקון הגוף הן אלה המדות היקרות ומתיקן הנפש
 הן השגות המושכלות כדו שידבק בעולמו ויחזיק
 בבית דין של מעלה רומק אל שכל הפועל של
 מלאכים הנקרא כסא הכבוד ואומרו של ~~מלאכים~~
 מטה רומק אל שכל הפועל שלנו שהוא למטה
 מן המלאכים ולמעלה מעל המתיק ואומרו
 החושש במרכבה לל בעדע סוד המרכבה וקרא
 לודע חושש לבי שפא חושש ומכחד של נפש
 שיוכל לחדר בעולם ולעלות בשלום וגם הכתנים
 הנגשים אל ~~עולם~~ ~~העליון~~ ~~ועוד~~ אמר אמר ר' יו
 ישמעל כך ~~הוא~~ ~~הוא~~ המרכבה החושש

70
 71

פרק

אלהי חסד איך לדבר יחבל לנו בודאי שלא יניח
 שורס וענף כי לא יזכה בטעם לא האולא זרעו
 זון היא המיתה הנראית והכרת האמת והאז
 למעבורי צילבדמובלל החטאים וכל שכן מחטא
 אבי עוון אמר גדולה מכולם שתוקעין ומרעין
 חטקעין ואחר כך מניין וטובדין ומנידין ומחרימין
 צפנים בכל נוס בזאת דין של מעלה מיום ש
 שניתה רעות לישרים ולכשרים ולעניים ולעלובים
 לנבונים ולברורים ולפרושים לירד ולעלות
 למרכבה למי ורא בנידוי לטעצט יוא אלהי
 ישראל ולכסא כבודו ולכתר כבוד ראשו לבית
 דין של מיטה ולכל צבא מרום ולכל משרתיו
 ולכל מי שעומד לפניו או שש במרכבה יעזוב
 אותו אומר דע כי אסור מיום שנתקיימה
 לישרים ולנישרים וכו' פסוק זה כי עד שלא

וקין

גדול ומכני סנהדרין מפני המלך הוא בעבור
 זה כי המלך הוא תמיד עוסק בתורה כמון שאמ
 והיה עמו וקרא כי וג' ועל זה לא יוסר ממנו השפע
 לעולם ואמרו מפני כהן גדול בעבור כי כהן גדול
 תמיד הוא בבית האל נת שהוא מקום השפע והוא
 עוסק תמיד בעבודתו ואם כן הוא דבק עמו ואמ
 מפני סנהדרין בעבור שהם מוכתרים בכתי קרה
 כמון שאמ יורן משפטך ליעקב וג' ועם כל זה
 גם בהם החמור ואמר וסנהדרין בזמן שיש בו
 נשיא שהוא במקום אדונינו משה ר' עה כמו שאמ
 אמר לי שבעו איש מן ומשה על גביהם ערך
 אמר ר' שמעל מה הפרש שירות שאדם מטורד
 ויורד במרכבה פאשיות^{שירות} תחלת שבת וראשית
 שורה תחלת יום ראשית רעה מטורדים השדים
 כמשרתים גדל^{שירות} אלו ישראל כסא כבוד

12

במחצתה אין לו רשות לעמוד אלא מפני שלש
מדות בלבד מפני המלך ומפני כהן גדול ומפני
סנהדרין בזמן שיש בו נשיא ואם אין בו נשיא
אף מפני הסנהדרין לא מעמוד ואם עמד הרי
זה מתחייב שעומד מפניו מפני שממעט את
יאותני ומקצר את שנתני" אוכרך דע כו' לפי
הצדק מעלת קד' החכמה הוא ~~הוא~~ כיבוד
יודעה וידוע כי הקימה מפני חכם הוא הדור
ופיבור כמו ש' מפני שיבה תקום וג' ודרשינן
זקן זה שקנה חכמה וענף אמרונן שמעון ה'
העמוסני היה יודע כל אפיו שבתורה כיון ש'
שהגיע לאתיוט אלקיך תירא פירשנו ער שבא
לפני ד' עקיבה ופירש לו את פ' לרבות תלמידי חכמי
לפני שהם תולדות השכל ואמרנו פ' אין לו רשות
לעמוד אלא מפני ג' מדות ~~מפני~~ המלך ומפני כהן

ג' ר"ל

והוא נעשה סוחר מן השכלים הנבדלים ונשחאה
אותם מסודרים לפני עלת העלנות בני זון הוא צריך
לידע כי און שורה הוא שהיא דאניה לאנתה קמעמד
המקודש שישוירד בה אטב פותח ואומ דאע שורות
וכו' ואומרו כסא כבוד ריג ריג הראשון הוא פותח
וצדי וריג השני השמי אומנות הם בצרי כי הששון
כמו גזרה והשני הוא לל הנכס אומ' לכסא כבוד
שהוא שכל הכול של מלאכים מרגן אתה כסא
כבוד עלת העלות מרגן דעה והדיע תדועה תשבח
אתה הכסא שאתה כלי חמדה שנעשיתם בהכלא
ופלא שהוא גם ואות ומופת שמה תשמח מלך
שעליך לל לעלת העלנות שהוא בודאך ואמ' בשמחת
חתך בבית חופכו דע כי לשון חביבה בבאן כוונתי
קוא כי שכל השעל של מלאכים שהיא כסא הכבוד
הוא מחופף ומלבוש מכל צד ומכלפנה ואמר

הם מנשאים גילגול כסא כבודו דין דין מושב
עליון הדיע הדיע כלו חמדה שעשה בהכלא ופלא
שמה תשמה מלך שעליך בשמות חתך בבית חופתו
ישמה וגיל כל קדע מעקב וכשבאתם למסגת חתך
תפיק בשמות לבב ששמה בך כי שוחתק עם
שמות מלכך ועם מוצרך אתה מספר כר'ט
קדוש קדוש קדוש יוט צבאות מלא כל הארץ כבודו
אומר דע תחלת הגדת מעשה עליונים הוא
מבין וזו היא התחלת הספר ומעשה נתחיל ונאמר
והאל ית ברוב רחמנו ועזרנו אל מלה הפרט שיות
שארם משורר ויורד במרכבה ל'כי השירות
שארם רוצה לשור אותם בעת שושפע עליון
השפע שהוא דוח הקדש אינם אותם השירות שהוא
משורר בהם בעוד שהוא בשולם מאספני באותה
העת נפשו הוא נבדל מן השירות שש מעולמו הקדוש

וקוא

להשיגו על פניו כי כבודו מלך קדוש הוא נבדל
 ופרוש כסא קדושים תהיו פרושים תהיו ודע פו
 בעבור היות הכסא דמין למושב הנכבדים עליו
 והנשט לעלת העלות לשון כסא אמרו כסא הכבוד
 לא שהוא ית גוף שוין טרדך לכסא לשבת עליו ולילה
 ערך אכור משבח ושודה שליום ^{ויס} כגלה ודמיון
 עתים ועתים ומכיון היוצא מכו קדושים ומכיון
 המתגבר מכו משרתים הדיאש וגבעת ולהנה
 שדרות וגמזות ונתכות בכל נוס כד סל קדוש §
 קדוש קדוש! אומר דע פו בהגיע הנפש באותו
 המעמד המקודש כל עת מתחדש לו שפע וכל
 עת שמתחדש לו שפע הוא משבח ומשיר שירה
 חדשה יותר ומה משירתו הראשונה וזה הוא
 שאולו מנשמת אמת שליוס ויוס וכו' ואומר
 ומכיון בא צדק קדושים ומכיון המתגבר

פיר

תגרי יב

ושמח ונגיל כל זרע יעקב לל כי כאשר תשיע
שפע על זרע יעקב כאשר גזרתה ביווט להק
בקרוב אין ספק כי אז ושמח ויעז כי יתנבאו
כי הנבואה לא תשדה פואס על זרע יעקב בלבד
אשר בדת ברית השם ית לאדונינו משה עהבאומרו
גם אנכי כורת ברית נגד כל עמך ואזה הפלא
היא השדאת הנבואה ואולי וכשבאתי לחסוד
כנבין לל עתה באפי להשתתף עם מקבלי שפעך
שהם המלאכים שגם אני אקבל השפע כמותם
ואומרו כי שיהתך עם שוחת מלכך לל כי אין דבר
מבדיל ביןך ובין בוראך לא תחשוב כי אתה
יודע על אמתתו כדאוי כמו שתאן יתע על כל
קדיעות שאם אלולי היית אתה יודעת אתה כמו שחוא
לא היה הפרש ביןך ובין אלו שחוא נבדל מכל
קדיעות ופרוש מהשגת שחוא ונבאין שחוא
להשיגו

מו הוא שיצא לא אעלא ארתע מו הוא סירתע
 שאני גראצ לבגדה שש שעות בכל יום ואף פעמו
 סוחבים אותו על רכובתיו עד שאני מגיע לבמא
 כבודו וקיה הקול משיב ואמר כמו שכת וקיה קול מעל
 לרקיעו ואלו העושים לך כל המעשים הללו
 כל ימיה על דבריהן ואין סותר על שיתקן משפט
 הדדי נקראין מלך הדור נושב בחדר היכל דימיה
 אימה ויראה ומדועה וטהרה כדשבת קה"ק יוט צבא ותג
 אומר דעכי הנביאים כלם בשעת הנבואה
 איצריהן מדרעזעין כמו שב צעען אברהם
 אבי עה והנה אימה חסוכה ובעפן דעאלאומ
 נהדיו נהפך עליו למשחית ולא עצרתו כח: חוץ
 מארון הנביאים אדונינו משה עה כולא היה
 משתעז כלל בשפת הנבואה כאשר אמר הפ כאשר
 ידבר או שאל פתח לבי שאמרנו למעלה כי

מכו משדתיים הרי אש צדעמות ולהזהר וכול ז' כל
 כך יתאוו גופנית שעת לבליך בו חנפס הקדוש הוא
 מתוך באותו הדעת כי תאוו הגופנית באשר מתעוררת
 היא דומה כמו אש וזהו המכשול ואשרי הגובר
 עליה כו הוא יקרא גבור בדרך האמת לא צדק
 הצדקה כאשר גדורו בו ל' או זהו גבור הכובש
 את יצרו ועוד גזרו אם עמד עליך מכולל משכח
 לבית המדרש אם ברדל הוא עתק ואומר כי שם
 קדוש ק"ק כי מאי זה " אני אומ' שותחדש לך כל
 שעה שם שפע מפני כו לשמה הוא נברל ונפרס
 מאלה התאוות הרעות כו פירוש קדוש הוא הגדלה
 וההכרטה כאש פירשתי למעלה
 פרק שלושי אמר מה לך אתה נבול עבד
 נאמן מה לך אתה מרדתי עמדת ואהוב אמר
 לפני זה הריא יוט אלהיך ואתה אש אע לא אבהל

כ"ה

מיו הוא

אמנם הנפש הוא מעאל בכתמוז הגוף ועלכך מונעים
אותו ממלאכים עד שמתגבר הנפש מעט ומגיע
אל כנוכי מתחמק אל עלת העלות ואז מתקרב
אליו והוא יתע אומ' הללו שעושים לך כל המעשים
הללו איך כלומה לדבר דוק דלאך לאטוים למה
לפי שהם משרתי הרדי ועל זה נתחייב אדונינו
רבו משה עה בחטא מו מרובה לפי שגזר לו באל
ימ' ודברת אל הסלע ונתן מויכיוו כל השיערהו בקבלת
השפע הגססוז במים פאשר פאשרתי בספר עץ
החיים נחת ושוב לא פסוח וגזרה והכרח והוא עה
פאם עליו והבהו עד שנתן המים שהיא נשפע ועל
זה גזר לויג' ואמ' פולא היה לו לכעום על דבר שהיא
מחלק גוסך פו אני שאני מכם בתכלית ההבדל
אני פועם ואני גזר ולא מוכה אמ' הגוף שהיא חלק
עפרו לקבל את העצמות שהיא חלק אלוהי אכן אני

הנפש הטלם בהגיעו במעמד ההוא המקודש הוא
נחל ושתע מיד אומר לזה שבינה מה לך אמה נחל
עבר נאמן וכול ואמנם מה שמעב ואולי אם יגיע
לא אהל מוי הוא שיבהל אם אני לא ארתע מוי הוא
שעמנו שאני נקרא לבנודח'ל' פנון שאני בא וקרב
לפני כסא כבודך שנברא בכח וגבורה איך לא אעבול
וארתע מלפניך ואומרו שש טעות בכל גוים ל'ל' כי
הוא אינו נרבה בשכל תלמיד אמנם בעת הדבקות
הוא דבק ובעת הפרישות הוא פרוש הש זמנו
לשם חצי האחר לעסקו זה הוא מרתכל הנביאים
אמנם ארונו משה ע"ה לא היה כן אמנם היה כלול
לשם ולא נכסד דגץ אחד מרגעיו הוקדים ומה שאולי
ואל פעמים סוחבים אותו על רכובותיו שאני מגיע
לכסא ל'ל' כי המלאכים מונחים לפני מלך הקדוש
ומלהתחבר אצלם זען כוונתו כגאולו בתאות הקוף

אמנם

עליך

כן יזין לך כי אם לשתוק ולרום כאשר אמר הכתוב
 ולך דומיה מלהיות המדומם על כל בדכה ומהלה
 עוד אמר מלך בשון מלך גבורות מלך נפלאות
 מלך כרישות כסאך כסאו מעובף משעה שתקעה
 יתר אדיגת במוסכת שוט כלול העולם ומלכות עומד
 עליה טעם רבות דורות אין קץ ועדיין לא הגיע
 רגליו על קרקע ערבות רקיע אלא מעוף מעופף
 ועומד תחתך גאו גאים קשורי כתריו וכל מלכי
 ראשי מרות עצראתה חבושים ועומדים תחת
 כסא כבודך והיו מנטלין אורו בעוד תוקף וגבורה
 ואף הן לא הניחו רגלם על קרקע ערבות רקיע
 אלא מעוף מעופפים ועומדים תחתיו ג' פעמים
 בכל יום ואם היה במא כבודך משתטח לפניך ואומ
 לך זחרדניאל ונט אלתי ישראל אית כבוד ושב עלי
 מלך מפואר לפני זחרדניאל חביב לי ואין כבוד עלי כד

מדפיבו עמון בעזת ובוטוב במו בן אני מטפיע עליו
הטבע לאט בלי כעס וגזרה ומחשלה אעפ שתאות
לו לגזור ואתה גוזר בפעם ובהפאה על דבר שהוא
עפרי בטוץ לקבל הטבע אם כן אתה כאלו נראה
לקשאתה יותר מושל וגזר מומע כי אתה רוצה
להרכיב הטבע עם חלק עברי סמוך בכח ומחשלה
היה לך ללמוד מומע כי איך אני מקריב את עברי
אעלי ואיך אני מטיב את לבם ואולי להם ואני
הדור ויושב בחדרי היכל דמחשלה בכל מעלה
ומעלה שמעלה ומקרב אליו בדמיעה התפורך לומר
שירה חדשה וקהלה נופאה אכונם בהגיעך בחדרי
היכלי אין צד יפולת לומר עם שום שירה מופע
כי חדר היכלי הוא נעלה על כל שיר ומתן ומתנות
ואין לך שמה כי אם לשחק מופע שמיגע אל לשבח
אות מומע אנך אלפי אלפים שדמחשלה שבה ועל

ומתעלים השכלים הנבדלים כל אחד בכני עצמו כפי
 מעלתו לפי שהם מוכמרים בבתי השבעים וזה הוא
 פירוש קטור כתרים ואומר וכל מלכין ראשי מדות
 שבראת חבוסים ועומדים תחת כסא כבודך ללבי
 ארבע מחנות שבינה שהם מנכאל וגבריאל ורפאל
 ואוריאל וכל אחד מהם הוא מלך מחנה וזהם בראשי
 עלת העלות הם חבוסים ועומדים תחת כסא כבודי
 שהוא שכל הנועל שלהם וכן מנצלין אותם בעוז
 תמך וגבורה ואף הם לא קניחו רגלם על קרקע
 ערבות אל בעוף מעופפים ועומדים תחתנו לל
 כי גם אלה המחנות עדיין אינם משפיעים על
 הגלגלים אלא בעוף מעופפי ועומדים באש פירטנו
 ואומר ואם היה כסא כבודך מנתפח לכנף ואיני
 את כנףי ושם עלי מלך מוכמר לפי שמשאך חביב לי
 לל שותפא כשנתפח מאור עלת העלות כמון שאומר

שכל קרקע ויט צבאות ואי אמן. העכו הנפט כשמיניע
למנו שכל הפועל של מלאכים שהוא כסא הכבוד והוא
לדיו השביעה בותח ואומ' מלך נסון מלך גבורות מלך
נבלאות מלך פדישתת קורא את שכל הפועל של מלאכי
מלך נסין וקורא לעולם המלאכים מלך גבורות וקור'
לשכל הפועל שלנו מלך נבלאות וקורא לנפש מלך
פדישות ומה שאומ' כסאך כסאו מעופף וכו' ל'כני
שכל הפועל שלנו שהוא כסא של שכל הפועל של
מלאכים הוא כמו שכל הפועל של מלאכים שהוא כסא
עלת העלות ואומדו משעה שתקעה יתר אדיגרת
במסכת שוש כלול העולם ל' משעה שנוצרו שני
סדני הגלגל ונתנועע הגלגל ואומדו שדיון לא הניח
רגליו על קרקע ערבות שהוא מקום השכלים הנברלים
אלא כעוף מעופף רוצה לומר נקרב ואינינו נדבק
בו לגמדי ואמרו גאוס גאוס קשענו כתריום ל' מתגאוכ
ומתעלים

היה יוט צבאותו או כומר דע כו נבט השלם מאשר
יזכה וישג לאלו ההשגות העליונות שאמרנו אינן ספק
כי אין יותר שבו באות מופלא ושדרה משונה לל מתחרט
ומתעלה לו מעלה יותר רמה ויותר מעולה לא שבט
השלם יגאה חלילה וחס אלא אדרבה יתחשש לו ענה
ושכלות כאשר ^{נשיכה} שיהיה ארון הנביא במעלת התורה
כמו שאומ' והאיש משה עניו מאד וכאשר הגענו
בזה הענין היקר נאריך בו מעט ונאמ' כי מה שאמ'
והאיש משה עניו מאד ולא אמ' חכם מאד אונביא מאד
או חסיד מאד או צדיק מאד לפי שבמלת הענוה הם
פלולים כל אלו המעל' כי עד שלא יתכנס האדם
בראוי לא שבא לו מדת הענוה איך יועיל שכל
ידע האדם בחינת עצמו מודל מצואות הנמצאות
העליונות לנפשו לצדמות זו המדה והמשל בזה
כי כדור הארץ נגד גלגל הירח כנגד ציר הדרלבים

באור פני מלך חיים ואומרו לבי שמשעך חביב ליל
 אני אוהב להדבק בך לפי שקיומי בך כמו שקיום
 הנפש הוא חסבת השכל ואינו כפד עליו לפי טאנו
 גמיות הנעלה על כל המעלות יעודך אומר גאות
 מופלא ושדרה משונה גאות של רומי ושדרה של
 דהיון של מלאך הפנים מתנהג בה בכל יום בבית
 דין של מעלה וכשהוא הולך ובא על הדקיע שעל
 ראשי הכרובים ושעל ראשי האופנים ושעל ראשי
 היות הקרס הכרובים והאופנים וחיות הקודש
 מרתיעין ומתבהלים ומתעלפים ונופלין
 לאחוריהן שבמאה ושמונים וחמשת אלפים רבבות
 כרסאות אין כל בדירה יכולה לנגיע באחת מקום
 מפני קוולי אויות שטורדן ונצאן מפי הכרובים
 וחפו האופנים ומפוחית הקודש שמתחין את פיהן
 לנגן קדוש כשעה שיעדל אצלן קדוש לפע בן של

ספר

קת

נחזור לדברינו הראשון ונאמך כימה שאומך גאות של
 רומי לל גאות של גמט שהוא דם ונשא במודנה ובמעלה
 כיכודוש מלת רומי היא מקדית רוממות ועליונות
 ואמרו ושדרה של זיהיון דוזה לומך שדרות של שכל
 ומחשלתו שהוא מאוד ומזהיר ואומך שמואלך הפנים
 מתנהג בה בכל יום בבית דין של מעלה שהוא עולם
 השכל ואומך וכשהוא הולך ובא על הרקיעו עמו
 מתריעין ומתבהלים לל כי הנפש כשמועע בכתר
 עליון שהוא הרקיע שעל ראשו הרובים השכלים הנמרדים
 הם מודתי עין ומתבהלים ממנו מפני שהם אין להם
 רשות להתקרב שם ומא תקרב שם ואין כל ברירה יכולה
 לונע באותו מקום מפני זחלו אשופ שמוצאין מפיה
 האופנים ומפי חומת הקד שוב עוד אמר מדה של
 קדושה מדה של גבורה מדה בוראה מדה של דת מדה
 של צדע מדה של חכמה מדה של הלחלה של חלוק של

22

הגדול כאשר כירשתי בספר יסוד העיבור וגלגל הורה
הוא כנגד גלגל המסוף כנגדיר הדרל צים הגדול ועולם
שכלים הנפרדים כנגד כתר עליון כנגדיר הדרל צים
הגדול וכתר עליון כנגד עלת העלותית הוא פחות
מנגדיר הדרל צים הגדול כי גבוה מעל גבוה שמו
אל על והאדם הוא חלק אחד קטן מאד מכבוד האין
אל מה ^{שם} הוא לפני אלו העליונים מאחד שהוא
בתבלות הפחיתות אם כן צריך לו שיהיה בתבלות
הענוה מאחד שהוא בתבלות הפחיתות ואל זה דמה
דוד ע"ה באומרו כי אראה שמוך מעש' אצבוג/ כה
אנוש פו חסבוג/ וכאשר השיג ארוננו משה ע"ה
לכל אלו ההשגות הגיע - בתבלות החכמה והנבואה
תנה לו מדת הענוה וקידה על כל אדם ועתה שאמ
והאוש משה עניו מא כלל בחד החולת כי הוא חכם מאד
וכיוצא לו וצדיק לו והסוד ~~הוא~~ פירסנו ועתה

ובמדת בורא וכו' למנוי ק"ט להי ושרא שבאיווסם על
 כסא כבודו וחקוק ומלא בולו מבכעם ומן החנינו
 וטונוט ל' מבכעם ומבחוץ הוא מלא דעה ואומרו
 ועיני כל בדיה אינה יכולה להסתכל בו ל' כי חשבת
 שום בדיה אינה יכולה להשיגו לפי שהוא נעלה על כל
 החשבות וגם השכלים הנפרדים אינם יכולים להשיגו
 אע"פ שהם משרתיו וקרובים אליו אינם יכולים להשיגו
 על בודיו "ואומן והרואה אותו או חזות מאזרות לגלגלי
 עיניו וכו' ל' כי כל מי שהוא דרעה להינינו בדרך עזות
 שלא בדרך מוסר כמו בן עזאי שהציץ ומת מיד אש
 יוצא מעיניו ושורפו ל' שמעו בעצמו ומזיקתו למה
 מבע שהאנפה זיוט והרוד בזיוו כל ש' ק"ח ווט
 דבאות וגו' והוא הציץ בלא מוסר " פרק רביעי
 אמר מן כולתו על גאות טכסו תפוסו חלפות
 מן כיוצאין מזה עלהינו מן בקושרי קשרי

פ"ק

זהררואל יוט צבאות אלהי ישראל שמעוטר ובא על
 כסא כבודו וחקוק נמלא כולו מצפנים ומן החיצון
 יוט יוט ועיני כל בריה אינה יכולה להסתכל בולא
 עיני בטרורם ולא עיני משרתיו והמסתכל בו והמצוי
 בו וקרונה אותו או חזות מחזרות לגלגלי עיניו
 סבלטיו ומוציאין לפירו איש והן מלהטין אותו והן
 שורפין אותו כי איש הוא מואת אדם המסתכל הוא
 מלהטת אותו היא שורפת אותו ומפני מה מפני דמות
 עינים של חלוק של זהררואל יוט אלהי ישראל שמעוטר
 ובא על כסא כבודו וערב ומתוק ווכיו במראה חפיו
 הדר עיני חוות הקדש כל שב חקוק ינו צבאות וכו'
 אוצר דע כי בעבור שאמרנו כי הפש מתגאה
 בעת השגות עליונות לא תחסוב שהוא מתגאה ומסניף
 בעצמו ואינו מתקרב במועד אפילו לפני כתר עליון
 לאכן אמנם הוא נקרב במעשרות וצמדת גבורה

אויבין

הצל וטורדן שינום דמעים הוא יעקוב בזה הספר
 בפרקים ויציגו אנו וברשם לבנים וחדר בד עשיל
 המנגנים לבגן כמו שביארנו בבאנו השקפת העכל
 בספר רבינו למונן שהוא ספר השגחה בפרק ימיני
 מן הספר ואין צורך עוד לטבותי העה כעם אחרת
 ועתה נחזור לכד בדינו הראשון ונאמל כי הנביאים
 כשתשוב נמשו אל גופו וברוא ישב ויתחול לספר
 מה שראו ויאמר מן כמלכוננו בכל גאות תמשי
 תבוסו מלכות וכו' וכל מן עמל שכלים הנכרדים
 פמו כתר עליון שהוא מלפני ומי בעלת העלות שהוא
 יושב אלהינו ושוכן עליון ומופקו ערו קטר יפתים
 וכל מן פתח ארבע פתחות שבינה שאמרנו למעלה
 שקוטרם קטר לעלת העלות ית וית ופידוש קטורת
 הכפר אנו שכל למשכיל כבוד אלהים המתרדר ית
 יתע ומוסר וישיב וכות כשורדים לפעול כל בשעת

כפרים שבסטה קולות מטורפים לפניו מזה נוסאי
 כפא בצדו הרופים זה אכנס זהות הקדש בקולות קול
 שמעלה מחברו ומשופח משל פניו קול הראשון
 קול השומע אותו מיד מהגעה ומשפחה קול השני
 כל המזין לו מיד תועה ושוב אינו חוזר קול השלישי
 כל השמעו אוחזתו עוות מיד יקול רביעי כל
 המזין לו מיד משתברת גולגלתו וקומתו ומתעקין
 רוב השני על עותו קול החמושי כל השוע אותו
 מיד משתפק בקותו קול הששי כל המאקין אוחזת
 דקירה לוללבו ולבו מדעו וטמק את בני קרבי
 מעיו ושדת מדור ותו בקרבו להיות כמוס פלש
 קח יוט צבאותו אומר בענין צבא בשורה
 לחתבא צדיק תחלה שותבותם דקידוע ויטבול
 טבולת הודעות לו ואחר פקשם במוקם המוחזר
 לו ואחר כך יביא אצלו מנהגם וסוד ינגמ
 אצל

לשי

ומכאן עד מאד מן דמות שומעיו שמן דמוון למי
 שאין לו דמוון זמנות ועל כן חוקר שד ואומי מוכחלפנו
 זכול ואכן אומרו חמה ולבנה מפלוט ומוציא וכו' לל
 כי אור העליון העמוץ בחמה ואור הנפש העמוץ ללבנה
 כאשר בירשנו בספר הכבוד שהברנו הוא מפלוט
 ומוציא לל הוא דוחה ומוציא אותם בתר ראשן שהם
 השם הנכבד ית וית לאותם החשבות ולאותם השפעים
 לפי שהם אינם חלק קטן מוכונו ואינו יכול לפרשכו
 כבוד אלהים הסתר דברי זאמנם אומרו כימה וכסיל
 וכופה וכו' כל כי גם ל כוכבי לפת עם המזלות אינם
 ופלים שועזרו לאדם שיוכל להבינה למה לפי שהיא
 חלק אלהי וזה הוא פירוש מחלוקתו ואומי ואור
 גדול היה מפלוט מן עיניו לל כי שפע נורא עד מאד
 שאמע מלמדתה מוכח עולין ופירוש עיניו הוא השגחתו
 כי השגחה היא ^{בענין} בענין ועל כן הושאל להשגחה

להבינו

יהיו מאור עיני מאר צחים" עתאקדעם במוך עפר
 מה"י
 ההוד והכבוד שניהם לי" יען אע עבד לרת מטדה"
 לורב בנו יוסף רחי חוסק' אל תחשוב בלתי ברות מטטה"
 יש הע גודע כו השיג הוא למענה פאמכתד עליון"
 ועלכן גזר לווית גם את הדבר אשר דברת אעשה
 ויוט הטוב וכפר בערי בגילוי אלה הסודות ובלשון
 בגילוי זה הסוד והוא ית יעך עלי כי בכרשי אתה
 ההלכה מרוב היראה והפחד היו הקאלמוס והמגלה
 נעים ביו הידים כאשר יגוד הקטה במים"

עור אומר ל ישמעל כל אלני השורות הללו
 שמעל עמיבה בשידך למדכבה ותכס ולמד אותם
 מלבנ פסאמבד שהיו משוררים לפענו משדתי
 אמרל ושמעל דתת דום חמישי בשבת היה בשבאתה
 שמועה איהדומים שמועה לאמר ותכשוף אנשים
 מאשרי ושידאום שמועה בן גמליאל ושמעל

מעעק
 על עשוק
 ידעי מ
 מלבב
 שלק נכבו
 כלל אץ
 נכבו
 וישר וטע
 וחגיג
 ועדין
 והם נעט
 מלכיס

שם עין כמו שני עיני ונט' המה משוטטות בכל הארץ
ול' השגחתו הוא בשכלים כמו שהוא בעליונים וכמו
עיני ונט' מלהיך בה' ל' השגחתי שם בתכלית ונדמה
ל' כמ"ה כי מזה האור הויקר קרן עור כני אדונינו
משה' דני' ע"ה ועל זה גם אני עבדו בהגיעו כה' נתנו
ל' ל' ל' שורר ול' ל' (אע" ו' אמר " ש"ר

ביביב האור אשר זכרה עלי עולם " מאור

אשר הוא על בני משה " שמש וירח ב' שמים " ^{מאד}

מקונו אשר שכן עליו משה " א' גלגל ומחלות וכופים "

קוראום טבח הלל על בני משה " :

חיות וארנאים ומלאכי " שלחיים ברמות שב' עלי משה

ריח אשר ממור דרור יבא " דומה לריח שערות משה "

ישמח לבני עת אשר אקרא " תורה אשר ניתן ביד משה "

שלום ושלוחה לאו לי עת " אערוך דמורתי עליו משה "

על ראש משנאי אהיה דור " קעת אשר אתמט

משה
יהו

מעול משה "

ספר

ושוב עם אחד לפני מותי יעד אמר וכן שרוא
 וכן ויבא בן הקשר גזירה אעמד והוריד אותי למרבה
 ובקטתי שאלה מן סורי ישראל הכנים ואמל לי בחבו
 לי בית דין של מעלה ונתנו לסמאל הרשע שר של
 רומן לומר לך והכחד מאבירי ישראל כל עת טוב
 ודרך וכתף להטלים גזירה וגונב אוש ומכרו ונתפא
 בידו מ' יומן ושמודה לושמה להנקם ממנו עי
 שתגיע וכקוד יוט על צבא המרום במקדוסי
 שיהא נשחט ומוטל הוא ומלכיוטא במרום כגדיים
 וכבשים של יום הכפורים אמר דעבי אנעו
 עמד והוריד אותי למרבה ללכי אנפ שהיה
 דבו ושמעל חבם סבלית החכמה אמנס עדיין
 לא יצא סמאל שמה אל הכועל כלום עדיין
 לא נקד מן למדך שמה שידע כי איך עדין
 שורבא עדין חוניה בן הקנה שאיך

בן אלנטיע ור' אלעזר בן דמארו ויהודה בן בבא אלו
ד' מאמרי יושדאל ושמורת אלפים הלמודי חכמים
מהרש"לם כדיוק שלהם: אומר דע כי אומר על
השירות הללו שמע ל' עקיבנ וכו' כל כי בעבור
שאמרנו למעלה כי השירות שצריך הנבשלאומ
צ"ע שנוע בעולם הרוח אונם אותם השירות
שאמרים בעולם השכל על כן גם ל' עקיבנ בשבין
כי אינה שירות הוא שצריך שואמרו שם בא
והודיענו כדי שאם נזכה לנגע באותו העולם
נרע מה נשיר ואמרן אמ' ל' ושמעל אותה עם
חמושי בשבת היה ל' כי חמושי בשבת הוא ערב
שבת והמשל בזה כי כמו שבערב שבת צריך
אדם לזמן מה שואכל בשבת כן באותו חיל' אדם
צריך לחטכיל שזמן בנדבר שואמר בוקיום
בעולם הבא שהוא שבת וכו' על כן גמרו רז"ל

ומכרו דע בני באמת בתחלת העיון זו המורה שבא
 על אלו האיתנים ע"ה סוג העלילה הוא דבר זק ער מאוד
 וזה בני אם אחי יוסף חטאנו וגו' בזהו ומכרנו לה
 חטא על אלו החכמו' אחדו כל אלו הסנים ואפלו
 יהיו החכמים אחי יוסף עצמם לא נתחייבו מותה
 כי עדיין לא נתנה התורה שידונו בהם דין ונגזר
 אוש ומכרו עבוד כי חיסוסהרשע אינו ביה רשע
 הגדול שידון את זה הדין אפ"י ^{מחוייב} יקונו ^{מחוייב} כי
 מיתה ולמה יקרוגד שע אחד' ערל אחד לאלו
 האיתנים שהם עמודי התורה אינו נראה זה
 בתחלת העיון כי אם עול גמור וחלילה ללאמרשע
 ושדו מעל אל אמתה ואין עול צדיק ושד
 הוא אמת כעצמ' על בעון האמת בדין תמצאה
 טעמו ושד' ^{כי} אמת לזה הדין וזהו
 אלו האיתנים ^{כי} גישו לתכלות השלמות

יתגבא ואיך יצא מן הכח אל הפועל זקה ידוע הוא
כפכ דבר שנוצא מן הכח אל הפועל מוציא הוא
זולתו וזה מבואר מאד לפני בעל החכמה המחקר
ואנחנו ביארנוהו בספר מפתח הלמוד ועל זה
אנן עמד ופוריך אותי למרובה לל בני הוציא
את חכמתי מן הכח אל הפועל ואומרנו לך והכחיד
כל עתה טוב ירך וסוף לל מפרח חכמוי ישראל
וגאלתם ואומן ירך וכתב ידוע כי קיום הגוף
והעמדתו אינודק על הירך שהם הרגלים וגם
קיום אותו הדור לא היה כי אם באותם החכמים
ועל כן דימה אותם לירך ואמנם אומרים כתב
לל בני כמו שהכתב הוא נחמד קוד במקום דבוקן
והיד הוא שולט בגוף ומשלים צרכי הגוף כן
והחכמים הם שליטו עלם ומשללו צרכי הגוף
ועל כן דימה אותם לירך והוא נחמד וקוד אומ

האנושי שהוא סוף כמות ספוק הנפש בגוף איך ראוי
להם עוד שותאחרו יותר בזה השלם כדיו של אופחת
מעלתם לפי שכל דבר שנגע בתכלית השלמות והוא
לחגר עולה הכחת כי איך שלמות שלימה פואם לעלת
העלת יותר וזה ועל כן הם צריכין לנסע מזה העול
כדיו שלא יפחת מעלתם אמונם ותוסף לה מעלה
על מעלתם בעולם העליון כי ידוע הוא כי פואם
יוסף היא תוספת דבר כמו יוסף יוט לבי כן אה ועל
זה טעם מיתתם בעונן של יוסף ואל מותה בזה
יחזק הטת באומרו ואורח צדיקים כאור גובה כל
כי כוכב נגה הנקרא בלשון ערבי זוהרה הוא
רחוק מן השמש לזה מעלות פאסד פואם החכם
הגדול הרב ל יהודה הכהן פאסד הנבבי כפר מירוש
תמכמה וקודם עלות השמש המעלה ומאור וכל כן

זוהי טוב ויחס
כעס בל צדק
לזה תאמר
הנה כח
מעלת הטה
קטנת והיו
מה מעלה טוב
טוב פשלת לו
הזה של קטן השמות
עם פסוק ואור כדור הזה
שמש מאמר פחים
כדיו ממחרת הלי

אם כבוד קטן אומר
אשר קטן דעשה
הוא והיו קטן
למה מעלה
הוא והיו קטן
למה מעלה
הוא והיו קטן
למה מעלה

וכל מיני נעים סוף על דומי הרשעה שואמ
 אדם הווי לך דומי הרשעה הילך וכל אשר זה בכרופה
 אחת ונאמ איני מבקש און סדרן דע ש אומר בלגמות
 ה' הללו וכו' כל הרעות הללו התנו והתדולו לסמאל
 הרשע הוא אומ קבלתי עלי ויכחדו ל אצורים הא
 למת מפני שהיה רוצה להכרית לשאר עמו אות
 הדור והם היו קיימים בזכות אלנו העשרה אפוס
 וזכותם היה מוגן עליהם ובשיספרו הם מן האמצע
 לא ישאר לאותו הדור תקומה ויובל הוא לשלום
 עליהם כאשר דרשו רבג' ע' צענין מותת אהרן
 הכהן שעשה דוסם ש' ווראו כל העדה כי גוע
 אהרן וכו' בתורה ויטבע הפנעני בלך ערד ופאשר
 קיבל עליו סמאל הרשע כל אלנו הנפלאים נדון באן
 הרעות שאמא אים צדיקים פירוט לפי שם מוטארים
 ודע פועל זה רמז ~~הוא~~ ותקע כף ירך יעקב

עיק

וגדולה תשובה שמצעת עד פסא הצבור שכל טובו של
 עד פסא כל **כרך חמיו** שיהיה יושב על כל
 המדות הללו וכל התנאים האלו המדו והתנו בהם
 הרשע שהוא אולי קבלתי עלי ויפחדו עשרה אפודים
 האלף אמר ושמעל מה עשה זה הריואל יוט אלף ישר
 באותו שעה לא הפכית לוט למוכר כתוב גזירות
 חצות גדולת עזות וקטות כודאות ומבוחלה בידות
 ומבוחלה על רומי חד שעה מופי חמה שנמצא על
 סמך סקסל עלו כל העני האלו אל אמר שכל הוא
 נייך וכתב עליו יום נקמה שעתידי שמור לדורתי
 הרשעה תעלה ענן אחת ומעמוד למעלה מרומי
 ותוריד שחין לה שעה חדשים על האדמה על הבמה
 על הכסף ועל הזהב על הכרית ועל כלו מתכות
 ואחר כך תעלה ענן אחרת ותרחיק את חבדתה ומעמוד
 במוקד ומה / הרשעים תעלה עליהם ופסוק ובהמת

אל

ושמעו כשבאתי והעדרתי וכו' לל כשהושעת לו
 טוהא בן הקטן ולשאר הבורי כי מחוסכת לנומעה
 על מעלתו ונדבקות נשמתינו באור העליון כאשר
 נרשנו אז טמא עד מאד אמנם היה נעצב מצד אחד
 כי אמר שלא יטעו דלקהעם ויאמרו כי איך הוא
 מקוסר הרשע ויטבחו עזמותיו לגהנם יעשה
 כל אלו הדעות ולא יטוב לו השם ית גמולו בראשון
 ויחטבו כי שמוא השם ית אינו משגיח בעולם הש
 השכל אמנם כששמע שהשם ית משגיח גמולו
 בראשון טמא עד וגר שזביאן לבעני מנגנים וינגנו
 אצלו כדו שיתכרסם בעולם כיהעס ית משיב לו
 גמולו בראשון וידעו שהוא משגיח בעולם השכל
 ונדאק לו כי על זה הביא אצלו מנגנים כדו שזיכה
 עליו רוח הקדש פמא טל והיה כנגן המתקן ומתי
 עליו רוח אלהים ~~שזיכה~~ שזע למעלה ונתבא

ואותו היה סמאל הדשע ועם כל זה נתרפא יעקב
 אביו ^ע כמו ש' וברא יעקב שלם עור ועלה ארוכה
 למחלתו כמו שאומ' רבות רעות צדיק ומכולם
 יצלבוחט וג' אחריו נתרפא מחליו ועצ' משעבוד
 צע' עשו המיוחסים אל סמאל הדשע אך הם לא
 ינצלו לעולם מצרות ולא תעלה ארוכה למחלתם
 כמו שאומ' ולא אסאור לבית עשן שרדף ופלוסי'
 עוד ^{אמר} אמ' לוי שמעאל בשבאתי והעדתי עדותי
 מפני כסף הבבזד שמחו כל החברים ועשו אותו
 הוח' יוס' טוב לפני' נחונעא בן הקנה עם כושתה
 ושחה ולא עוד אלא שאמ' הנשיא בסמחה הכניסו
 לפניו כל מיני זמר ונשגה בדם יק' המויל ועמד
 זהרמאל יוס' אלבי ישראל לעשות נקמה ונבלאות
 וכלית והכללן ג' פלאות בה בחוס' הדשע ג' ג' ונשחה
 בשמחה כגור ועני' דע' אומ' אמר
 ישמעל

ס
פיק

שתצטרף לפרסם זה הענין לבי שהוא דת אינו מותר
 לשלם לו גמולו אמנם מיד משלם לו גמולו ועל זה
 אמרה עשו בית דין שלמעלה באותה שנה צוה
 לטלאפו חבלה ר"ל כי לא נתאחר לשלם לו גמולו
 מוד טולב לו גמולו כדן שירענו העם ויתבבסם
 בעולם כי הואות משגיח בעולם השכל ואיך צורך
 פירוש לזו הקלבה וותר מזה ^{עוד} אמר מה שצו
 לולאותו רשע עוולתו עיבלוהו במותו ^{מכניסה}
 מפני שהיו מוטלק ^{מכיו} לפינו ובין שהיה שולח ידו
 בלבדיה לייטול אחד ממאותם של לופיינוס קוסר
 להשתט על המטה להציאו לקוברו היה בולעו פהום
 ובין שמוך דגו ממתו היה כולטו תהום והיו מוטלין
 לפעול ולא עזר אלמם אסרחו ועצטו בכל היכל
 מלכות ונתן אטמיס סמם שדיו מלכות שהיו נבסין
 ויוצעין ^{אנשי} ~~העונות~~ העונות נחלקות

פ"ח

פירק

ויכרך מזה העולם בשמחה כאשר אמר הכתוב לבי וצטרי
 ירננו אל אלהי עורך אומר אמי ושמעל מה
 עשו בזה דין של מעשה באותה שעה צנה למלאכי
 תבלה ורדו ועשו עליו על לוכיונום קזמר בלה
 וצורצה ולא נשתייר לו בכל היכלו שריד וכליט
 רופא אשת נעוריו וכל גבירותיו וכל אמהותיו וכל
 בולגשו היו מוטלים לפניו והיו טורפין ומוטלין
 לפניו כל בננו וכל בני ביתו וכל מהמדי עיניו
 אומר דעכי בעצור שאמרנו כי היה נעצב על
 זה רחמיאמן הקנה שהיה אומל לאיבה שמה יטעו
 דלת העם וואמרו כי איך הוא שכל זה ידעו
 קוסר הרשע ישתחן עמו ותמולא יתקום ממנו
 האליף ויהי מפחד כן יחטבו העם שהוא יתקום
 מאתן שמא ועל גב' ה' יתקום אצלנו כדו שיתקום
 זה הענין אצל העם ~~אשר יתקום~~ כי איך צורך
 שמצטער

כל לא תתעב כי יוסדו ומותמו כפרה הטאון
 ויזכה עוד נפשו להתקרב עם לא כן אמנסע
 שתנוול ונתגבל לקבור אממתי שהיה צולעותהום
 היה בעבור זה שלא יקברו בסכרד ויהג מגאלכים
 על הארץ וכל מי שיראם ושאל על מה הם ^{יתברסם}
 בעולם הנקמה שמתנקם האל מזמנו ומצותו
 ועתה דע כי ארבע מנות ששטוו בית ^{וכן} בין
 והם חנק והרג ושריפה וסקילה וכל אחת מהן היא
 חמורה מחברתה הוא בעבור זה כי הסקילה היא
 האבן הוא חלק עברי כלו ואין בו שום זיכור כלל
 בן אדם מגורל החטא שהיה עברי לגמרי ואין
 בו חלק עברי כלל ועל כן הוא נכרת ממוקומה ^{במקומו}
 הצלתי ואינו נרפא עוד שם כלל ועל כן סקילה חמורה
 מן הכל ושריפה היא סוף שהיו מתיבין העופרת ושופין
 אותה בפי האש ^{היא} עונו כומר כחות

לכמה חלקים כאשר רחם מצונו במסכת וזמא
עבר אדם על א מצות עשה תשובה אונן
זמסם עד שמוחלק לו מיד של שובו בנים טובים
אראו מטובותיכם עבד על לא תעשה ועשה
תעשה תשובה וזו ויום הכבודי מכפר טע
בו ביום הזה וכפר עליכם עבד על כרותות ומוקות
מת דין ועשה תשובה תשובה ויום הכבודי
תולדו ומדין ממרחין טע ופקדתי בשבט כטעם
וג ודע כנישחטא שאני המיתה אינה ממרחן וקא
הנבמות במורתינו הקדושה במלת כנת ופנינו
הוא כי לא ראשון לא חסר עוד אנשי העולם
לדבק בעולם הרוחני לפי ששכלם שכלם
ועתה עבר ועל זה יהיה מעלה ומרוחם זמנו
כמו בהמה נבלה שחור מרוחם כלפי בני אדם
עתה אם מה עשו למה שיש עוולתו עבדו

נכבדים מן המהצבים ועבדך זה הוא שדוק בדבר
 שנתעצם אומרו יותר מן המורה הראשון והשני והשלישי
 ועל כן הטאו יותר קל מהטבאים הקדמוים לו
 והוא גרמיון יצילנו מאלה החטאים ומענשיהם
 והאל יראנו נפלאות מתורתו **פרק ששי**
 אמר אהל ושמעל אמלי סודייה של הפנים ידוד
 אולי לך כל בושח זה וכל חרבה זו וכל כלומה זו
 לאותו רשע יזכשמה על לך חנניה בן תרדיון סנגע שהביע
 יום שכתב עלינו להודגו אומרו לו מריוסר חזר
 כך על אותו חכם שלא יחרג אמ ימות הוא ובלבד
 ביום הללו אף על רמות תבסה עמו לדבר זה אינו
 חוזר "אומרה בעפוש עונשים רבים לחטאים
 רבים אמנם יש אומרה שהיא בתכלית הרעה
 יומכאבל העונשים אעפ"י העונש הוא שוסגר דלת
 התשובה כגון **החטאים** ולא יתכרך לבו לשוב

ועל כן היה עידון בדבר שנתעצם חומרנו יותר לחומר
המוחצב הראשון רמז כי יש לנו השארות מעט אחרי
מותנו ועל כן היא יותר קלה מן הראשונה והרג
הוא בטוח וידוע כי חומר הגדול שהוא הסוף הוא
יותר רך ונכבד מחומר העופרת ומחומר האבן
ועל כן עונו יותר קל מעון השריפה רמז כי
אופו הנבש יש לנו השארות יותר אחר מותנו
מהנבש הקודמת לו ועל כן הוא עידון בדבר כי
שנתעצם חומרנו מחומר הראשון והעני כי חטאו
יותר קל מן הראשון והשני וחטא הוא בסודם
שניתן סודר קשה בושף סודר רך וכורבן על טאור
זזה מושף אצלו זזה מושף אצלנו ^{כפסק} שיוצא
שמותו וידוע כי הסודר הידומות קצת חיים ^{כפסק}
זמור גמל או בצמור שהחיות יצא מהם סוף או
מן העצים וידוע כי ^{כפסק} חיים הם חיים
נכבדים

ערל עבד שאני מטעום אותי טעם אור ומאשונה לי
 כדברים ואופני וחיות הקדש לאותי דשע בתוך גיורם
 על להנצה בן תרדיון אוןך דעכיוחה נעצבר
 ושחטאל עלם הפדיונות מן העולם הזה למא לא
 מוכנשקה אורה לזה העולם והיה שונץ לעולם הבא
 חלילה וחס אלא מוכנשלא היה נודע בעצמו ששכלם
 בתכלית השלמות האנושי שיוכל לקנות באותו המעמד
 המקודש ועתה אמוך לול החלקי יודאכל תעצב עלזה
 שאתה נספור מזח העולם ומחשד שעריון לא שלקותה
 שלמות שלימה כו כפר אנה שלם בתכלית השלימות
 וכפר שיקחו בניאתך ובביאת סביריק צבאוך מעלה
 למה לבי ששפדוהו עתה צדו להם קדושים שלימים
 אשר יהללו אפסלה דהכלת ית נומל יחד ויאמרו יהו
 כבוד יוט לעולם ואלים קדושים הוא כבודו תמיד קיום
 כדו שמסבדו נוסל ליהודים ספק כו בעמידהו שיה

ועל כן הוה איש יודע עיף אוטם שדה לל אום די שיע
 סופר דמים ואמנם כל זמן שהיה יצחק ע"ה בחיים היה
 מדרישם בדרכו הצל ית בעל כרחו כמון שידריך כל צד
 לבנו והיה שומר מן שבע מצוות מעט אסונם בשעתן
 יצחק אביו ע"ה אל צדור החיים שכל היות כשם רוצח
 באשר היה מחוייב טבעו הויע בעת יצירתו וגם שבת
 אביו עזרו שאמו לו ועל הרובך תחיה ומאחד שזה
 הקיסר היט' הוא חזר עו ומטלטלת שלן אם כן גם
 הוא היה בקוהו רשע רוצח כמו שאמו מרשעים
 יצא רשע יצוד אמר אמר ושמוע אל אמן
 סורניה טר הפנים ידיר אל תעצב על מותי
 שאתה גשטר בה לבית עולם שבתאמו זהו יצא
 אט עליי ישראל כיו חזק חזק עליו על אונס
 רשע ואמן הדר באוקיסם גרתי שני שרני בו וכסא
 כבודו על סילסולו

פ"ק

עכ"ל

טהור זיו קדר רחום נוט אלהי ישראל באומה טעה
 צויתי ונרדתי וטורדתי ודחפתי את לופיינוס קיסר
 מהיכלו שהיה ישן בו בלילה ולבתי אותי צבית לונת
 חזורים וכלבים והכנסתי את ל חנה בן תרדיון והלחתי והמלכתי
 אתו בהיכלו של לופיינוס קיסר למחר באו הרומים
 על ^{על} הנצטוו בן הקנה למור נבלאות יושב ועוסק צבית
 המדרש ויושב ומלמד לטבורי נשל התיזו את המא
 נדמה להם לופיינוס קיס כד נחניא בן הקנה וחמבו
 את ראשו וד נחניא בן הקנה צמח צומח ודחניא
 איתרדיון קשר קשר מלכות ומלך על רומי הרשעה
 צנורם ^{על} לופיינוס שאם הרשים והרג בה שעת
 אלבים הגטעם ^{על} כל הרש ומדע והעמידו
 והעמידו בצורת ל חנה בן תרדיון להם לבני רומי
 הרשעה ותפסוהו והטילוהו באש ומוהא שהטילוהו
 באש תחת ל חנה ^{על} לופיינוס קיסר שמאחר

רצוים לפניו יען כי עשינו רצונו וכוונתו כי כפרתו
 יג. כבודו את העולם היה שנכפרו ועשתה שהכדונו
 כבוד הוא מרוצה סמלעטי שהם אנחנו ושמח בנו
 מפני שנעשה רצונו וזה הוא ישמח יוט כמעשיו ועל
 זה אמר כבוד מלא יוט אלהי ישראל כיו בצחוק ואומרו
 וצחק עליו על אמתו דשע ואמ' הדר גאון וכול סבועה
 הוא זה שאנו נשבע בפסא כבורי כמו כי יד עלבסיה
 שאתי עוזבו שנקרא ערל ולא למו שהוא מזדעו
 של קיסר הדשע שלם מוטעומו ערפם אש בג'הנס
 בעבור עוז חריגת ר' חנניה בן תרדיון יודע ביהושע
 לשם ית מלת כפא לעטן גדולה כמו שפירשנו למעלה
 בפרק שני ומלת יד הוא דמא לחמש ספירות העליונות
 כמו שפירשנו בספר גן עדן לא שהוא ית מן שיהיה
 לזוד חלילה וחם ענין ענין אמר לי שמעל אמר לי
 סודיה שר הפעם יודק הוא אפיפה עשה כדר

סדר

כונה

מלאכי וסגד פום אריותאי ואפך אכלו לאותך שהלשינו
עליו כמ שני זלא מטו לארעות גובא עד די שליטון
בהן אריותאי וכל גרמיהון הדיוקו ואנומ ישנוב עמלו
בראשו כיו חלילה לאל ית לעשות עול על ברוואון
וכל שפך על עבדיו הקרובים וכי כחו ית יותר קצרמבוח
בן אדם חללה וחס הלא אם אחד מבני אדם שהוא בשר
ודם הוא הולך ומקריב עצמו אצל בן אדם כמותו
אותו אינו מניח בכל יובלתו שינסק אותו הטוש על
אחת כמנה ובמה מני שהוא עלת העלות וסבת הסבות
הוא מני וקיים לעדי עד ולנצח נצחים יבר ויתל און
יניח שישלחו ויזיק כלב אחד עדל אחד על עבדיו
הקדושים הקרובים לאלהם ועל סבאם המלאך
הנזכר לר ישאעל חותם טעה צויתי וידדתי וטרדתי
ודחפתי את לונסיתום קיסר מהיכלו שהיה ישיבן
בלינה והלכתי את חותם אלעת חזירים לכי שהוא

שהטולוהו והמותיפי חזרו והחניו אותי בבית דין של
מעלה ותפשוהו והפילוהו באש והיה בשינוק במקד
הסריפה צמדה לו לכל עשרה חמיו ישרי אומר
דע בני כלמי שיהיה דבוק בשם ית לא יוכל בעולם שום
דבר להזיקו כאשר אודע לאברהם אביו עה כשהטולו
נחרוד להרשע באור כשדים ולא שלט בו האש
וכאשר אודע להנביא מוש ועזר עה למה חפני
כו אחרי שהם המרו את נפשם באהבת דם בוראם
להצילם והצילם כמו ש' באברהם אני יוש אשר
הוצאתיך מאור כשדים וכאשר אודע להנביא מוש
ועזריה ש' בהם ושער ראשיהו לא אתחרך ואדרבה
אותם שסומו כשריפתם ששם ימנו ש' גובריא
אלין די הסיקו לטורף סמך ועבד בגו חטל המון
שבבא די גורא וכאשר אודע להנביא עה כשהטולו
אתו לבור אריות ואלו הן כמו שסמו להו שלח
לצאני

כי מאמר שהמראות האצמקדן והמקרה לא נצמדו
 לעולם והנכש הוא עצם אסבג המקרה תשנה כו היא
 כחומר ביד היוצר ומה שאומ' שמאח' שהיה לנאש
 שהזנו והתנו אותי בבית דין של מעלה תבטחו בנאש
 ועל כלום כי לא תחשוב שהניחו בו שום חלק קיים
 אמנם איבדוהו לגמרי כהו שגזרו דבוע' בענין עונש
 הדשעם בגיהנם יב' חדש גידונן בו ולא יב' חדש
 גופם בלה ועמותם נשפכת דלכי אינו שאר במאוס
 חלק לא שכלי שהוא העף ולא רוחי שהוא קמט ומה
 שאח' יב' חדש לא יותר ולא פחות הוא רחוק כי זה
 ידוע הוא מי סבוב האמותי של כלכל חמה יב' מקלות
 וז' בוכיו לכס איש נאמר מי אס ב' יב' עשר דלכי ^{צבאות}
 מעלה הם מוסמכים ומוסמכים בהכסד אולי הדשע"
 עוד אמר מופי שהכח המבא מעופות דקוב
 מכריז ואומ' ביה דין של מעלה לאמר נאשבה שהשבע

לפי

מקום מטוננת ומסרח וטבע הטוב נרמז בריח הטוב
 כמו שאוה לריח שמנך טובים וכמו שכיר שתי בקוד
 הקטרת בספר גן עדן ואם יעפר הטבע הוא כמו
 ריח הרע ועתה שהשליכו המלאך במקום מוסרה
 רמז לו שגער שפענו ועל זה יתחייב מיתה ואמנם
 מה שהבטס אתר הנגה בן תרדיון בהיכלו של קיסר
 והשכיבו שם היה מבע זה כי ידוע הוא שהיכל המלך
 לא היה אלא מגושם בריח הטוב ורמז הוא הטבע
 הנכבד בריח הטוב כאשר כירשנו אם כן נשפע הנבד
 על ל הנגה בן תרדיון ועל כן יהיה גבר נחמיא בן
 הקנה נדבק בטבע הטוב כי היה נושא זעוסק בבית
 המדרס ועל זה לא יוכל לשלש עליו גזירת קיסר
 הרטע אכן שב גמולו מרשעו כי שונה המלאך
 את צורת פניו עד שהשתחוה שחייבן הקנה והרגו
 ואל תתמה על זה כי ידע שמתנה ספעות בני קיסר

כי טעור

במחלת זה הפרק פג בתים ואען ואומר יי שיי

בגדי הגוף גמשי קרעו גס הקריביל

אל שועי ובעת תראי לשפיעתו אמרי

אליו אשא דעי הנדלי ממאסר סבלות

ובקול גדול חיש הרועי ואני ביוט אעליזה

אגילה באלהי ישעי אלי בטעם את מצפוני

זכירתה ארעי ורבעי רבבי רבי יוסף

תימר תאמר לבט האל יפון זרעי יי ים

אומר לי שמעל אמולי סוריוה טר הפעם ידוד

טבחן של מלך וכסאולך נא כבודך על דוכי מעלה

דומסעה ואופני גדולה פאשאות אותו זכיות כפור

זכריות קטנה זכריות דליתק מעופדות בגאזה

זכריות ועוני שרי שאאות בהן והט מושפות תחתיו

באילות תמת המהבשה נטווי על דאעם בעוד

תקף וגבורה גמלי ייט צבאות ולי אומר

פ

פ

רומי הרטעה על אצורד ישר לבמד אותם זהדיאל
כוט אלהי ישראל היה מסכים ואפי' הרהור הלב שרומי
מההרות על בני הטובה היא לכם פאולו עשה אותה
אזמך דע כי בעבור שיתכרסם זה הנס בשלם וידעו
הכל כי הרטעה לא מוכל להזיק את הצדיק אך ישוב
עמלו בראשו על יצא נצא כדוז מן השמים והיה מ
סכריז ואומ דע שלא מוכל קוסר הרטעה להזיק ללו לא
הצדיקים כאשר מירטנו שפולו בנם ומופת ועליו
שבה מחשבתו הרעה אפי' הוא לא הזיק להם אחר
שלא היה יכול אלא מטב בלבד להזיק ועם כל זה שט
הזיקם הטוב הוא לואלו הזיקם ואינו יכול להצילם
העונשי פרח שבטני דלפי כפר ביארנו בזה
הספר כפי סליטה הנביא להתנבאות
צדיק לו לעסוק בנס ויחיה ועלן גם אינ
קוסרש עפד התורה ויכרד דחסף זל חברתי
בתקלה

חגגלים הנראים הם שאינם כאלו מודעתי בספר
 עזרדעת משאום אותו בל מהדרים אותו למעלה
 לפי שקיוםם הוא משפעני ואומרו ובריות כפור
 ובריות קיסור ובריות דליקה וגו' כמאן זכר את ארבע
 היסודות אך לא זכר על הסדר אך בו מלת ספור
 הוא מורה על יסוד המים ומלת קיסור הוא מורה על
 יסוד הרוח מפני שהרוח מעלה את קיסור הים למעלה
 ועשהו אור וענן ומלת דליקה הוא מורה על האש
 והנה התחיל מלמט ועלה למעלה איך בו תחלה זכר
 המים ואח"כ יסוד הרוח ואח"כ יסוד האש אפי' לא
 זכר ליוש העבר בעבור שכלתו הנה מלה ה' יסודות
 הם בנגד ג' היסודות הרומבית שהם נשמה לנשמה
 ואומרו ועינו שדי נשמת בהם לל כיהחלאכי שהם
 שדי נשמה צביות לבתר עליון כי מתי יתקדש להם
 כלבנים שפע ואומרו ונשמות תחתיו באות

בתחילי שעדי צדק אב צדק זה חט לזוט צדק
יבנו דעבי אומריו אמלי תוריה שר הפעם יודי
שבח של מלך וכמו דל עתה כשתרצה שתדבק
נפשך בעולם העליון ותרצה להתחבר עם צנאות
קדושי מעלה צדיק אתה לומ שבה המלך שהוא עלת
העולות ויתל על הכל וכמו לך לל כי כפי כבודו
הוא אצלך כלום נמשך הוא כפי און ואם תרצה אמור
כי כפי כבודו שהיא כתר עליון בעבור שלמות נמשך
נבדא כפיטם הוא משכנו ואומריו נא כבודך על כדתי
מעלה לל בבקשה מנפשך כי לשון נא הוא לשון
בקשה כמו אם נא מצאתי לך בעשך וכן תהיה ענין
את דרכך סלוח בבקש חתך ואומריו כבודך על
כדתי מעלה חומות לל כי כפי עליון שהוא העלית
אומי על מלאכי מעלה חומותם כדוריתם כמון שפרטתי
בספר עץ הדעת ואומריו אומי חילוק משאום ללבו

מעולים בתכלית האטלה בגדולה הרוממה ותעלה תתרום

מזו שעבודתי הוא מלכות עוף אמר תתהדרת ^{פירק}

תתרום תתנשא מלך ממואר שעל כסא רם ושאו

נורא ומבוהל אתה שוכן בחדרי חרדו וצבובל גאון

משדת בסאך מצהילים ומזיעים עדבות הנלך בכל

יום בקול רנה ופרעש לל זמרה והמוץ שירה בראש

ההק' יוט צבאות ו... אומר דע כי בעבור שזמנו

בו המלאכים הם צבאות שמתקיימת חדש להם כלבנים

שבע כשמתחדש להם הטבע מוד הם מתחילים

ואומרים תתהדר תתרום תתנשא וכו' ואומ' מטרתו

בסאך מצהילים מזיעים וכו' לל בילא תחשב מ

בעת שמתחדש להם הטבע והטגה הם יכולים להחסיים

על תוקםם וחוקם ואינם משתנים מרצו לדבר

ואינם נחלשים בעבור שהם צורות נכרדות אין

הדבר כן עומם גם הם נחלשים צאותו העת כמו

תחת המחרושה לל כיהם מעשכמות יחד בעשיאתם מלכות
כתר עליון כמאחבהמות שמשכות עול המחרושה כחוד
בלוי פרוץ כי אם בחבור ואמנם מה שדומם באילות
ולאדמם ~~לכמה~~ אחרת מפעזה כי מלת
אילת נגזרת מן תוקף וכח כמו יש לאל ודי לל
כי הם בעלכח וגבורה ועל זה נראה פראה לוי פראה
שפראה לאברהם אבינו בשעת העמידה אול ולא
באמם אחרת מפעזה שג' מדלו האל נח וגזר כי
אחרי שקיימתה ציווי גם אני הגה נתתי לך כח
וגבורה על כל באו העולם כאשר גזר הכת כי כרך
אברכך וג' וצוהרן גבוני על ראשיהם בעת תוקף
וגבורה לל כי זה כתר עליון שמוס הרקיע הוא נטוי
על ראשו שכלים נכבדים הם יש להם מעשיותו
עוז ותוקף וגבורה לאתמו ותבין ש' ק' ק' ק'
כלומר נבדלים הם כחם וצווי תבין אמנם הם
מעולם

שהנבואים נחלטים בשעת הנבואה מפני שאותם
התוקף והכח והגבורה כיוצא בעלת העלות ית ונתן
ועל זה מבהילים ומחיעים לא שהם גוף שידעו
כי הזועה לא יבא דתמן הרטובות שולך בגוף
מסבת המאכל והם אינם אוכלים דבר אמנם אומרו

מנע

שהאיות גוף שיהיה רגל ויהיה לונג הדום רגל
 חלינה וחם אמנם הדום רגליו הוא רחוק אל ערבות
 שהוא למטה מפתח עליון כאשר בירשנו בספר הכבוד
 בפירוש טיטוק ויברך אותם אלהים ואל עוף אמר
 עידי גבורה ומפעיומי שכינה מרעיש'קול גורל
 מגדולי שירה ועזרה לקול קדושים לקול משרקים
 לקול אבירים בחיך ערב ובנועם קדושים טובין
 בדמיון עמלי להבה הם מנשאים גלגל כמא הכבוד
 כל ההלכה כולה כמו שאמר יושעאל מה הכדש
 שירותי אומר דע כיוקרא לפחות הגוף עידי
 גבורה ומפעיומי שכינה למה טופע שהם מטאגי
 הגוף ושליטתיה ברוח אצבעת הנפש שהיא טבעת
 האל עתה אמר עידי גבורה ומפעיומי שכינה
 מרעיש וכו' גל בוי כחות הנפש הם השפוחים לשם
 ות בהסכמה וחד כחש בגבורת הנפש בעול העליון

פתיק

[Faint, mostly illegible handwritten text in a cursive script, likely a manuscript or letter.]

מזועים כל גר תעים ונבגלים ואומרו ערבות הרום
דגליו בכל יום בקול רצה לל פישלם המלאכים
הנרא ערבות והוא מקום מעפן פתר עליון שהוא
פסא צבורך בכל יום אהו לפנך שורה בכל יום לא

שקא

ומה יתחיל לומר ויבא ויאמר שופן בדנין נחלו להבה
 הם מנשאים בגל כסא כמד ואחר כך יתחיל ויאמר
 כאש שירות החלת טבח ופא כמו שאמר לי שמעל
 למעלה " עורך אמר עטורי כמר מבתידי
 בתרים מרנני עליון בעיור גולה רוממו אתם
 לארון להבה כי בשכינת שכינת סדר הדרהדרין
 אפס חונים הכלוא את טמכם משם משרתנו
 תבדיל אתכם משרתני מרכבה המזכיר עם אחר
 זכם לונטל למה סובבת טלהבת מקבת גחלי
 רוחם מנחמת כר ע"י ק"ק יוס צבאות וג' אונכר
 יעני גבע גמלם אשר מוגע בעולם העליון וואח
 מעלת כל שכל נכרר בסמי צמח וידוע כוונתם
 הנמרדים הם עשר שפלות מאד דברנו בעני
 עץ החיים וכל מעלה מאת יוסף חסד שמשנת
 מעלה שמי למוט מוחם ככל אמת מהמעלות

פירוק

(ומדני מנה
 סמל יורק
 הם זכאים
 וחשובים
 לפי הקד
 כן המלכה
 מנע שש
 מנעדים
 אה עם
 אחר
 שני תיבת
 שני סופע
 ישנה ה ית
 מלכס
 עננה ש
 זין וזמר

אונכרית המלכות
 שירה וילך בעקרי
 ערבות עד כה זאיו
 מלכות
 כל סדר יתקנה

און סמל מלכותם
 ועל דרך האמת אין שם מלכה בעי גולה גמור
 וכינא חומרים שיה נכנגעים אלה ע

ושומעים למעמלק מוצא משדת הדרון נקראים
 מלך הדר יושב בחדרי הכול דממה אימה ויראה קחשה
 וטהרה כל שם קחקי וט דממות ו/ אומק רע כיו בעבור
 שאמרונו פי כל מעלה ומעלה ממעלות שכלים הנמדדים
 הוא מעולה יותר על הצירן מסבת השגתו עתה הנפש
 כל כך שמעלה עתה למעלה במעלות שכלים הנמדדים
 הוא משבח לאותה המעלה כפי כבודה ועכשיו בשתקמה
 לזאת המעלה המעולה שב מעלות חבירו אומלן ולצמחין
 מחמדיו נורא ברורי עליון כל אתם שאתם מחמדיו
 נורא ברורי עליון בעבור שאתם הדודי שמה כלול
 שאתם מושפעים את עלת העלות נתקשר בתכלית השבח
 וההלל עם כל זה אלתמעבו בהתבלות דוממותי הוא
 שבחם הלינה והם מוטע שקרא בחדרי הכול דממה
 דל כיו הדיו והדר תיכל הוא השמחה נדממה כיו למחלה
 שמה הוא חסרון באשיות חבלי דרומיה תהלה וכבר

ה בדיל אתכם ממשרתי מרכבה לל בוא עפ. שאמ
 יש לכם השנה אמונם השגתם אינה בהשגת משרתי
 מרכבה כי השנתם היא יתירה מנה שגתכם וזה מסבת
 קורבתם בכתר עליון כאשר כירטנו ואומן המזכיר
 שם אחד מכם וכו' לל כי כלמי שדוכה להשיג השנה
 אחת מהשגתכם איש ליהטות להבה טובבת כלומ' שפעו
 והעגתי הנרמז באור ואש ולהבה הוא מקיף אותי
 מכל צד ובעה עד שהוא שב כליל ליוט ועל כן אמר
 המחבר הזה " שיר

העת אתה דוד עם נבטי" וסח לוז גופי מעלי"
 אראה עשודי תקי מלאכים" ושינת אל טוכן עליו"
 אי חכת הגופות אצא" ואחזה אל דובר אלי"
 בוא עברי רב בי רבי יוסף" ושבה אתי ושמה עלי"
 עוף אמר מחמדיו גורא ברורי עליון נשואי נעם
 כי הדדי טמחה נענתיים נסמתיים בעות שדי אומרים

כ"ה

ונשמעים

ס
עיק

כיר שתי את זה הכסוק בספתה עין זעל זה אינו רוצה

להאריך בכירושו הנה" **פרק שמיני**

אמר מבטלי גזרה מפורי שבועה מעבירי חמדי

משיבי קנאה מזכירי אהבה מהדדי דעות לפני הדר

גאון היכל נורא מה לכם שאתם מרננים בעמדי לכם

שאתם שמחים מה לכם שאתם נוראים ובעמדי לכם

שאתם נבגלים אמרו כטאופני גזורה עומדים אנחנו

בפלה גדולה מאיריך שמחים אנחנו שמהרבה שני

קח' יוט צפאת' אן אומר דע כי בעבור שעולם שגלים

הנבדדים הם למעלה מעולם המזלות אם כן יכולים הם

לפטל גזירת המזלות ועל כן נקרא מבטלי גזרה

מבירי שבועה ו/ ווסרו מה לכם שאתם מרננים

בעמדי לכם שאתם שמחים ל' בני גזמון שהשכלים

הנבדדים שהם למעלה מהשכלים הנבדדים שנקראים

יוכני גזרה עומדים ה' עם משתנים כי העמידה ה' ה'

שוכני

בו מור נהרע הלבו אונם שמתחדטלו השנה עם כל זה
 אינו דאון שיכרוץ הקדרו וביט במה שאין לו יכולת
 להביט ולהציץ בו לא יתחייב הכסד אמותי פמי שהעין
 זכמגע ואומרו המטרען אותה היום שוב אין אשתמן
 אותן למחד לל כי כמו שהמזון החדש הוא ערב ונפד
 כי גדוע הוא כי לחם חם הוא יותר ערב ונזה זכמג
 מלחם נבש וכן בשד בהמה שנשחט היום הוא יותר
 ערב מבשר בהמה שנשחט אתמול ולכן גשח והלל
 וההשגה על שעה שניה הוא יותר טובה מהשבח וההלל
 והשגה ראשונה ועל כן משרת סליחות אצל דאון
 שאם רשע יתחזק בו שירות של היום יתע ויתר יקרה
 משירות של אתמול יעקב אפרוך משרתים אהובים
 משבתים נאום משרתים חמהרים משרתים קלים
 העומדים על אפן בשם המבדד והנצבים על גלגל
 מרכבה כשאין סמך משרתים יחזיד עליהם כשאגלגל

כ"ד —
 —

אותי כיעזש כוחם והסחידו עניהם ונתה לבם ונתשכו
 עיניהם אחר הדר זה הדרו של מלכם טל קלק יוט צבאות
 ואל אומר דעכו מלת פנים הוא שם משתתף נוסל
 על כל הפנים הנראים כמו ופניהם איש אל אחיו ואעכ
 שיש לו סוד ואין זה מקל ונופל על ההשגחה
 סוד פני אלו וחנני ופניתי אליכם ביהיא השגחה
 על אומר פנים נאים פנים הדורים וכו' כשהוא
 מתווסף שפע כחה עליון שאהבם אפבורו על האדם
 אז אותן המושחז מתנאה ומתהדר כו' כירוש ישיבה
 הוא קיום ואמורה גבורת הדרו מעולה פקדון חתנים
 ללכס כמו שלד יולף ולי אלע כשהיה למולד
 כה גבורה כן הנפש השלם כשהיה לו סבה טובה
 וכפחוק איז מכל לקבל הסעו ולחוסס מעלה יולד
 לו חטקה עליונית ויתחזק להבנה אה שנה ויהיה צדון
 ומשגבן כמו שהולך הוא שיהיה יאומרן המוסקבל

ארבה הם ארובים וסביבם ועל זה אמר משה
 ארובים משרתים נצים ואמנם אומרנו העומדים
 על אבן כסא הכבוד לל הקיימים מסבת טבע כתר
 עליון שהאבסא הכבוד כי כירושמלת אבן הוא קי
 קיימת והשענות ועמידות לא שיש שם אבן חלולה
 והם ואל זה דמו באומרנו וכצבת על הצור לל השם
 ועמוד על תקך ועמך ואין זה מקומו להאריך
 בכירוטו ואומרנו כשאבן כסא הכבוד מוזר עליון
 וכו' לל כשוטטע העליונים מתרבה מצד טבע העליון
 שהוא כתר עליון אלו שהם עומדים בגלגל המרכבה
 שם למטה מהם הם מתנוקף אותם לל הם מוטטים
 הטעם מהם כדאי שגם כסא הכבוד מאתנו בטבע ואומרנו
 העומדים למען מורדום ועומדום לטמאל לל כיואתם
 שיהנו עמה מסבת הטבע הם נפגים אל צד אחת כדי
 שיהנו האחרים וכן מובן בזה מה אצט איתם טעמו

ועתה

מרכבה מחטיוף אותך העומדים לזמין חוזרים
ועומדים לשמאל חוזרים ועומדים לזמין והעומדים
לפנים חוזרים ועומדים לאחור והעומדים לאחור
אין חוזרים לפנים הרואה את זה אומר זה הוא זה
והרואה את זה ואומר זה הוא זה קלם תרפנו של
זה דומה לקלם תרפנו של זה והקלם תרפנו של זה
דומה לקלם תרפנו של זה אשרי המוכר שאלוה
משרתיו אשרי שרתים שזה מלכם אשרי העין
הניזונת והמוסתכלת באורה מופלא ומטונה מאד
מאד כד שיש קלם תרפנו של זה צבאות וגו' אומר דעכי
בעבור שאמרו כי השרתים אותה חזו שוב
אין משרתים אותה למהר לארצות שוב כי על זה
אין משרתים אותו למהר מפני שבמאסו לפני
עלית העלות ואינה אהבת עלין אינם משרתים
למהר מפני ששם יתקן בודים חלילה וחס לא

ערכה

כיואנתם ששרתו ה' וצדקתם עתה ואינכם משהתנים
 למחר דע לך שלא נפסקו שבעים אפן שבעים הוא מתרבה
 וזוסיף ושבעים של שמונה שבעים מהם חסבת שבע
 כתר עליון שהוא כפא הכבוד אשר חטפוע זהו לך
 בשערי נתיבות ערבות רקיע שהם עולם שכלים
 הנברלים ואז גם חיות הקורט ששים ושמונים שכל
 מיוני שמונה חסבת השבע הנורא והכבוד והשכר
 בשעה שטרואל אול קקק ומשפטים בהכבוד שאת
 כבאות מעלה עם כבאות ומשפטים אבז חומרים
 בתפלה כתר ויקר ותנו לך של חלקי וית השלח על
 כל המשפטים. כרת השופר אכור בקול
 ומיום כרשע כחוד בל כרשע שרונ דר ומור שורד
 בהם בקול שרת של כסא ספר מומר ומעבה לאלך
 ממואר קוון קולות בשע גחול הדבה יהיו עורכין
 בו קולות בבסי כבוד השור ולמזקד שחן ומזמר ומקלסו

פקד
 5

למחור ענין אונס שביום לעתים למה לכו שמאחר
שנדרו נדחא וכדי שלא יהיה בו נבחה מעלתם
ונחסרו משלמותם על כן אמר הדין אתה אומר
זה הוא זה וכו' כל לא תחשב שנמחתו ונחסרו ממעלתם
חלילה וחם הם על שלמותם השלימה ועל זה צריך
לומר דברי המלך שאלו שחשבתו לו עוד
אמר נדרי שמחה נחלי שטון נדרי גילה נהרורעה
אברה נדרי דעת משתכין ויוצאין מלפני כסא
כבוד ומהגדיל המלך בשערו נתיבות ערביות
בתיב דוקל פתח שדות חוותו מקול רעת חופי
אופניו מקול דודית על עלי כרוכני מהלך חזני
בדעט גיול בקדש בשעת ששדאל אומרים לפניו
קקק פרטע קקק יוט צמחתי אכרך יע בודימה
השפע לחים באטרסודי שששששש החיים עתה
יחד נדרי שמחה עולמות כל מי בעמד שאמרנו

פרק

כיונות

כד שני קה"ק יוט צבא תולש אונקר דעכר אומוד
בכול ימים לל כי בעבור ששפע שכל המועל שלנו
הוא רמז במים כאשר כירשית בספר וגם בהלכה הקודמת
לזו ההלכה שאלו נהרו שמהה ופ"ל ומה דות והנחלים הם
קטנים מאד בערך אל הים לא תחשוב כשפע עליון
הוא מפני שמו נהר לא כך אמנם הוא רב מאד אדובה
הוא מרוב מדה ארבה מביים והוא בעל קול חזק מאד
לל כי בעבור שי הדברים אינם נודעים כו אס בקול
כזה עמום קהל יונם נודעים רק מסבת רבוי
השפע והתקב וכל הדבר בקול ימים ואל זה דמז
דור המלך על בעבור קול יוט על ארץ לל כי כח
שהדברים והענינים הם בעבור הים כח הים כח בקול
ודבור כן ידעתו ית על דרך השתדלנות ודע כי
אם מסבת השפע ועל זה הדרך יאמר לזו קול ודיבור
ואחידה לא שושלו יע"פ המעשים ולטון שאר חושים

הגוף

הניח בכל עולמו שראוי ענין כל כי בעבור שרצון
 הטעם הן לא היה בכחיה שאלם דק חשבו וקבלה להות
 ודעתו קצרה מלשעת תכלית כונתו אם פן באמת
 כשקבל אלקותו עליו איך נהיה דעוים לבגזו חתך
 מעת הקריבנו הקרבן כי בונת הקרבת הקרבן הוא
 החשבת השמע מאתו לית עליו עד שעבד לה
 בופאשר כידעתי בספר עז הרעת בשם אלו חתך
 ובעת הקבלה אנוני נרדקים ששאלות מהות
 אסמן עשיית התבלה יותר מהות היא מהות דבר
 ועל זה אמר כי הקול היוצא מהם מוחה יתעורר
 ושלה לפעמים שחוחי אלה אסמן יתעורר לבס
 מה עזות אקדחיהם אוחה מה שטע עושה לקלסר
 כעני של עקב אפוס שטעו דקוקה לו על כס אכודי
 כי בטע שאת אוחי לבס קדוש טודיעאני עליה
 ומקבץ אותה ואתה האסונה שטענה צדי על דעונית

לח

שאתם אומן לפני קדוש כבוד הקול היוצא מפיכם באותם
שעה כבוד ועולה לפני כבוד ציחוחי און כור דע כי
הגדלה היא תוספת הטובה כמו לחצה ברכה אבותיך
ויברך יוט אותך להגלי וכבר פורשת ידה העשן בתחלת
ספר גן ערן עתה אמן ברופים אתם ליופן רל כי
שתי פלוק שהוא סכל המועל של טבלים הנברלים
אלה לטבלים הנברלים שהם טופני השמים וגם כן
יהא לחדד לטובנה שהם טופני הארץ ברופים אתם
לי רל אתם אחר פלוק סבת שפע זה המצוק סמכ
שגדיו לטובנה שפע עושה בתחלת שחרית המנוחה
אומן אחר שמו עינים לרזע כנצח ביות פולתכם
רל שומן כונתם לעלת חלוקת את וית שהוא בונ
תבלתכם ולא תשימו כונתם לשום דבר אחר חוץ
מאנו כולו לברן וית יאתה מלכות האלהות ולא לאחד
מנבר און ותהעלה עלה כל אמן אומן וביאור
הנאית

ובעת שהיו דנוה בתארו ללכת לבנות היה נושא אותם
 על לבו שהיו מקום המחשה וזהו החשבון והיה
 מתגבא ביהויו בעשותם הטורחות עוזרים לבחן לקבל
 השפע והיה מתגבא כי הבי לטהר מסייעין אמנו
 ואמנם מה שבהקף שנים על אנשים טובות רמזו כי
 נזכר המדע ונתעצם חלק עברי שהם שהתאמנם
 כמו שזכר חומר אלה האנשים שהם שהתאמנם
 מסבת זריחת השמש ומאחר שנתעצם חומריותם
 העברי כ"ט על אחת כמה וכמה שהם שהתאמנם
 ברוחני ועיון כל לציאותם קרוש עליהם עליון שגור
 יצאנו מן הרוחני ועתה נשוב לרבינו והוא שכן וכוונת
 כי בעבור שהיה זקנה אפ"ל בעל פה ההולדה בתכלית
 החודק והסוף וש בפתר שהוא שכל הנוצל על שכלים
 הנבילים ונקרא כסא עבוד פה הולדת השפע עלכן
 דומן כה ויעקב אפ"ל לך לפת הולדת האנשי שלחתי

חזק ער שיגדל תקף הדיבור הוא שם הדיבור
 הזה נשיקה כנגם הנשיקה דיבור שפנים ודובחובה
 ואומרו וידי על זרועותי לל כי כמו שהיה הוא
 בעל עשר אצבעות כן שפנו הוא רמוז בעשר פטרות
 שאשר כירד שתי בספר גן עדן בענין הלוחות שאמ
 כנזכרים באצבע אלהים ואומרו ויד על דמאמני
 לל כי כמו שכה היד מסבת הזרועות כן מסבת הלוחות
 עשר פטרות הוא מסבת כנאמרו שפנו וסמו
 כירוש וידי על זרועותי לל כי אפי מוחזק לל
 פטרות ית בעל הזרועות אמותו כאשר אמר הכת
 לך זרועים פנתו לי... עוף אמר מו לי מחדר
 למלך החדר ומי לזרועה למלך המטובחמו לי
 יקדש למלך המקודש בכל יום ויום גבורות נבלאות
 רבות מתרועעות לבטא מעולות ומעונות זרועות פי
 חזק כל אף שדי סר אמרתי שפודד וינצל מביבם

ו
 ו
 ו

השם הנכבד והזכרתי האזכרה על כל ענין וחטא
 לפי שודיעתו הוא סבת ידיעת כל הנמצאים בעליונים
 ותחתונים ועל זה היה מתכפר עונותינו ביום הזכורים
 כאשר היה זכות כהן גדול ואינו יכול לפר שבו
 כבוד אלהים הסתר דבר אע"פ שגלות קצת סודו
 בשלשת הספרים הקודמים שהם ספר שיהיה
 וספר עץ הדעת וספר גן עדן וג' ספרים כדעת
 בדרך סוף זה המאמר אחר המאמרים שהם
 ואחלק בירושלם לפרקים קטנים יחד וקלות
 ואמנם אחרון שם קטנים בארבעה ונתייחס
 ומסתובב כלפי שאלותיהם לל' בולאד בסוף הכמו
 ויזכר בני יעקב הקדוש שיש בו ענין אלוהים
 גדול והנהיג את אשר אקראו החמה יקרב הסמותו
 להביטו עמוס מרשמים ויאוור צדיקתו לא יזכה
 בו ועל זה אמר בראשית קטן וט' שבעתה ל' שהיא

כשמוכרין אותן השם עם הנכנס באדנים ויוצא
במה ומשתדל מלב שאק המן לו כד ש' ק'ק' יוט
צבאות וגו' און כד דע בו מודאי באשר ישכיל
אבין בבע שלם שעה שכל נפרד צודד חזק ^{התחזקות}
השפע שמרבה אורו עלת העלות ית וותי באשר
פועל יורה וואט מולא יהדר למלך המהודר
בן המלך המהודר כי מהיכל אף שריסר אפודתו
שמונה ויוצא שמהם כשמוכרין אותן השם וכו'
ל' שנים נבש מדד מתכבה הוא לעט מוגואל
מתנהה המדות בו חוקים צדוק באדן אשר
רשע הפוזב ולא יחשבו ועתה באשר הוא דווח ל
להעדר עם קהל קדושים וזכרים שהם המלאכים
הם פועלים עליו באהבה חסד הדנים לפוררוני
מהכלם כשמוכרין את השם הנכבד והנוראות
וישג הוא בכל מאכל האדם מוסע שידועת אומי
השם

באור באטל פירטטא ואז פרא אונדזכך גמאור מסבת
 דעבע פלוג שמזכנס ואיריס אלה פלומנים
 העבריים שהם חזקב והכסף ואבעס טווחות מסבת
 אדחת השמש עליהם ואמנם אומדו שפאצנדאו
 בושמים וארץ לל כי בעבור שכלולים זו הכנת
 מצואות כל הנמצאים מן מצואות על שם
 מצואות מתקנים כאשר פירשנו ~~בשם~~
 מצואות כל הנמצאים בדוך ~~בשם~~
 פרק עשירו אלה ~~הנמצאים~~
 גתשאן התשאן ~~בשם~~
 גזרה ~~הנמצאים~~
 עולם גלגל ~~הנמצאים~~
 זיהוקים ~~הנמצאים~~
 במסבות ~~הנמצאים~~
 קף אלפים ~~הנמצאים~~

כ"ד

עד אלכסון דמיון כדמיון רלבו חרדט הגדולות
 בין מודת דמיון הכמות בדמיון ומין למין דמיון
 הדמיון בדמיון שחל לא שהמית גוף שיהיה לדמיון
 ומין ודמיון שחל חלילה וחס "עוד אמר בוסמה
 גבורים הם מנטלי במאבדודו של מלך גבורה
 טענים ועוזרים מוטם ולולה עד דמיון
 בחרדה בנהלה באימה ברית ובגבורה
 כמה יש בהם משרתי אל קיינו ומהם שיש בהם
 לודברון שמוכרם עולם דמיון דמיון דמיון
 דמיון כדמיון קיינו שיש בו דמיון דמיון
 החלפה אמר דמיון דמיון דמיון דמיון
 הדמיון דמיון דמיון דמיון דמיון
 אחרי עוד אמר דמיון דמיון עליהם יודעו ודמיון
 אם לא דמיון דמיון דמיון דמיון
 עלמה שראיתם על דמיון דמיון דמיון

כ"ה

עַד דְּרוּב שֶׁמֵּאֲלוֹ עֵץ הַלְבָּיִם רַבּוֹת מִכֶּסֶּאֱוֹת
רַחֲבֵי אֲנֶנְקֵד דַּע כִּי הַנְּבִיא כֹּאשֶׁר יִשְׁרִי וּשְׁמוֹ
בְּאֵלֵי הַמוֹטְכֵלוֹת הַעֲלִינֹת שֶׁאֲמַרְנוּ וְדַע מַעֲלַת
הַמַּטְשֵׁה עֲלִיּוֹן וּמַעֲלַת הַשָּׂכֵל הַכּוֹעֵל שֶׁלּוֹ וּמַעֲלַת
הַשָּׂכֵלִים הַנִּפְרָדִים וּמַעֲלַת כְּתֵר עֲלִיּוֹן שֶׁהוּא שֶׁכֵּל
הַשָּׂכֵל שֶׁל שָׂכֵלִים הַנִּפְרָדִים זִיתָחוּל וְיִאמְרוּ כִּנְגַד
קִסְטָה הַשָּׂכֵל עֲנִיּוֹת הַתְּגַבְדוֹ הַתְּגַבְהוּ בַעֲלֵי דוּמָה
וְהַתְּגַבְהוּ שֶׁכֵּל הַשָּׂכֵל שֶׁלָּנוּ הַתְּגַבְהוּ הַתְּגַבְהוּ
בַעֲלֵי הַתְּגַבְהוּ וְהוּא שֶׁכֵּלִים הַנִּפְרָדִים הַתְּגַבְדוֹ
הַתְּגַבְהוּ בַעֲלֵי גְבוּרָה וְהוּא כִּנְגַד עֲלִיּוֹן שֶׁהוּא
שֶׁכֵּל הַכּוֹעֵל שֶׁל שָׂכֵלִים הַנִּפְרָדִים הַתְּגַבְהוּ הַתְּגַבְהוּ
בַעֲלֵי גְבוּרָה וְהוּא כִּנְגַד עֲלִיּוֹן שֶׁהוּא
אֵלֶּיכֶם רַבּוֹת מִכֶּסֶּאֱוֹת הַכּוֹעֵל הַכּוֹעֵל מִכֶּסֶּאֱוֹת
אֵיךְ לֹא שֶׁעוֹר לֹא שֶׁהוּא יִכְתֹּב שֶׁכֵּסֶם בַּעֲלֵי שֶׁעוֹר
הַלֵּלֶךְ יִתֵּן וְהוּא הַזֵּדִיעַ וְהוּא עַד דְּרוּב שֶׁמֵּאֲלוֹ

יעקב אלה אלפים כתרדים קושר לאפני הדד
 לכל אחד ואחד מהם בראשו אלה אלפים שבעים ו
 ומשתחוה ובכפל ומשתחוה לפני כל אחד ואחד
 מהן ג פעמו פתדים קושר לחיות הקדש לכל אחת
 ואחת מהן בראשה ג אלפים פעמו כודע ונסל
 ומשתחוה לפני כל אחד ואחד מהם שבעים
 כתרדים קושר לנגבה באור לו ולשמונת אלפים
 אלפי אלפים ודוב רובי דגנות כתרדים ג אלפים
 כודע נופל ומשתחוה לפני כל אחד ואחד מהן ג
 כתרדים קושר לבזק ג אלשים עשר אלף אלפים
 אפי אלפי דודים דגני דגנות ג אלפי פעמו
 כודע נופל ומשתחוה לפני כל אחד ואחד מהן
 אכוד דע פי אומרו בשאלך הפנים גבים
 פועו במלך הפנים בא מטרען של פנים
 במנועירטנו בחלק סבד ונך אלף הפנים

וזימון שמתנשאות מתנשלות מתקששו ומתגדלות
מתגדלות ומתגברות ג' פעמים בכלים במרום ואין
בני אדם יודעין ומכירין בהם "אומר דע כי סכל
הפעל שלבו הוא אומר לנפשות העליונות של
יודדי המרכבה בזירת שמים עליכם וכו' ואומר
שם המלה ובגובה לל כיימי שידפה באותה הפנים
שם המלה עליונית בויאוי שותרומוס ורתגרי
המלה ואומרו א' פעמי בכל יום דל בשעת תפלת
ג' התכלות הידועות הם שהרית ומנחה ו-
וערבית בויאוי ספק שיהיה כי בעת תפלת התכלות
נחמק הענין העליוני עם השם העליוני וזו
כונה ומטגיה עליה אדוני שם הוא עלת העלות
ובאות כויאוי מתרוממת ומתגברת ומתגאית"
פרק אחר עשר אחר פסולת הנשים נפס
לסכל ולסר לכהבוד ולסמן מושב ליתר

עקב

ועקב

נשבע טוהיה נשבע על נפש בעיני עקב טכס אבירי
 עם וענה באטר חוכן בעבורם הטעם באר יחזק
 וקוטר כתרים לכל מעלה של טכלים ופועתק אידת
 הכתר במקאן הוא התרבות השבע והנה נתאמל לך
 בביאור כיו נפש השלם אחרי כרידתו מן הגוף
 הוא מולה למעלה מן הטכלים הנכבדים ~~הוא מלאך~~
 הפעם הנזכר בתחלה הוא מכין שם ~~הוא מלאך~~
 הוא מורה טעם של טכלים ~~הוא מלאך~~ "נו"
 עור אכור בקטה ~~הוא מלאך~~
 כהן של טעם ~~הוא מלאך~~ ואין יאמר ענין
 מוסת ~~הוא מלאך~~ יאמר לכו טעם
 תכלת בענין ~~הוא מלאך~~ לכו טעם
 בטעם שם אחרים לטעם פסא פכוזי - אומר
 דע כיו כתר אליון שמוי טכל חפועל של טכלים
 הנכבדים אומר לטעם הנכבדים בקטה חכם

עק

הכנסת משיג עצם כפי עליון והוא שכל הפועל
של המעשה הכפריים והוא דמוי בפני עלת
העלות מפני שהוא קרוב לו ער מאד ודבוק בו
ועליו דמוי באומדן ופני לא יראו ושכל הפועל
שלבו שהוא למטה מן המלכות ולמעלה מן הגל
הוא דמוי באחור ועליו דמוי באמרו
הוא דמוי באחור ופניו עתה אמר כשמלאך הנפש
הוא דמוי באחור שטר צבא הגדול לפני המלך
והוא דמוי אלו בפינו הוא הנפש לפני המלך לטרנו
למדת קודם מעמד קודם ואחר כך נכנסים
עמו בזה בן זה המלך שיהיה לו מאד
הוא עבדיו ופניו קודמתו עליו עליו דמוי
בפנים באטר פידעו הוא שיהיה כפי המלך
שהלעלת העלות ולפניו הלו לכה כפניו והוא
כפי עליו ולפניו גמול למפני יעקב לל להפני
למע

לחיות חיות אע"אומלכם פצעת אע"חטאתי חיות
 חיות נשאת כם אכפדי כלבד שלם ונמט חפצת
 תתברך שעה ~~שעה~~ שבראתי אתכם בהתרום חסון
 שונתתי אתכם בן יאירו אורז של אנתו היום שעליתם
 במחשבה על לבבו שאתם בלי חמדה שהיכנתו ושכללתי
 אתכם בן כי החדושו לזי כל נעורין שבראתי חסון
 ואזין לקול תבלת בעי " אומרך דעתי ונשאתי
 לכו בוי בבל יום ויום עתה שטענת חסון איך חסון
 הוא והודיענו כי עתה השתה חסון בראש חסון יום
 והוא בערב ובקרב כמנעם חסון חסון חסון חסון
 כי זמן חסון חסון חסון חסון חסון חסון חסון חסון
 כח חסון חסון חסון חסון חסון חסון חסון חסון חסון
 עלת חסון חסון חסון חסון חסון חסון חסון חסון חסון
 העור וכו' ואמנם חסון חסון חסון חסון חסון חסון חסון חסון
 ובהתרום חסון חסון חסון חסון חסון חסון חסון חסון חסון

מדת נשאי כסא פצואו כל המדות ש מכס אתם שכלים

המבדלים אתם מנשאים ומבדלים מסבתו הוא

שגדולת גילה ודנה שירה וזמרה וכו' ואמנם יומרו

ואין יומרוין נדיב מדת צען יוס' אלהי ישראל

כל פי השמעך הטבע מלפני עלת העלות ית אינובורך

שמה שיהא טאם ירצה אחד ית נדב לאדם אחד טובה

ישראל ואלו שעה לא יתנדב אימנם הטבע מאת ריית

אין טבע כולו שיהיה מעיאותו ית נמצא

ולאסמך מעטות שיהיו אפטר שיהיה דסמט

במדתו יתן קמור כסמט ואמרו ישמח לבוב טעם

תגלעטכי קמור דסמט חס כסמט וכו' וכו' שנו

אדון ויומרו וכו' דסמט להכנסו ילפי כסודבקר

טעם יוגר ומרבה בטעם יתרון טעם טעלה

מאמלם ירון ידעונו וטעם יתרון אמר בכל

וט ויום דטעם עלות דסמט קמור חסמט ומכרך

לחיות

כ"ה

וזו לשלם כדך בפני עצמו שמשפיע עליו והנה גורם
 לך מקום שכלים הנפרדים הם והוא מהם והכללים
 והנכונים אלה אלפיך ישמשוה ודבוא רבבון קרמוה
 וקמוני ודעפיה הכלים טחלקום לג' מעלות תמלה השכלים
 הנבררים הנקראים מלאכים ונקראים נפרדים לפי
 מה שיש להם מן הגוף והענין השכל הפועל והשכל
 הנפרד מהגוף מודרכת שכלים הנבררים ואינם
 נפרדים לגוף והגוף איננו הוא שופע עליו והשכלים
 הנפרדים מהגוף הנבררים ואת בוראה והוא
 מנספח והשכלים הנפרדים היא למטה מודרכת
 השכלים על גבי השכלים הנפרדים והשכלים הנפרדים
 מלאכים והשכלים הנפרדים והשכלים הנפרדים
 על גבי יכולת הוא למטה על גבי השכלים הנפרדים
 למטה מעולם החידושים והכלים הנפרדים השכלים עושה
 איותם ומביתם יסם למטה מן השכל וגם מכללות

נא
 מדרגות

5

מעד ימין ^{זה} שהיא פירוש אמת לזמנינו ואותו שהיא
 ראוי לקבל אמת הדין מהכל מעד שטאל וזה היא
 פירוש אמת ששטאלו לא שהיא גוף שהיא לזמנינו
 ושטאל פנים ואחור חלילה וחם ואומרו ומגמגמ
 ומגמגמ אמת כל נדבקים בן באשר פירוש ולמעלה
 ואם אומרו ומלך הכבוד מכסא כניו ~~למעלה~~
 אור שבעו עליום פירוש שומעם ~~אשר~~
 וקורו כמלך שבשמיים האדם ~~שם~~ ~~הוא~~ ~~הוא~~
 את עיניו ואינו יכול לקבל ~~אמת~~ ~~אמת~~ ~~אמת~~
 כי כח דמותו היא חלש ~~למעלה~~ ~~למעלה~~ ~~למעלה~~
 פירוש אמת ~~אמת~~ ~~אמת~~ ~~אמת~~ ~~אמת~~ ~~אמת~~
 להבין ענין עלת העולם ~~אמת~~ ~~אמת~~ ~~אמת~~
 פשוט ואמת אומרו והוא שבת דקנין ~~אמת~~ ~~אמת~~
 בפירוש מוסף ^{הוא} ~~אמת~~ ~~אמת~~ ~~אמת~~ ~~אמת~~
 על השכלים השפירי ~~אמת~~ ~~אמת~~ ~~אמת~~ ~~אמת~~ ~~אמת~~

דרך הטענת שבע של צדקה עתה חודי ענינו עתה הטענת
שבע של צדקה ואז כלל וכלל וכלל וכלל וכלל וכלל וכלל וכלל
כלל הדין יושב וכו' ואז כלל וכלל וכלל וכלל וכלל וכלל וכלל וכלל
תה בכנפיהם מלא גולה ויהם מנגנות ודאליסם
מרהדות וכו' כל שאונם מתבלים חילוף פועלים בדרך
הטענת שהם כמו האיש המתפלל בלשוננו ולבו
שבעותינו רוב תפלתנו הם כחול
אז אחר כך שיהיה אור אחרות שיהיה בין חלון
הטענת שיהיה אחרותם הם כלל ולכלל וכלל
אז אחר כך שיהיה אחרותם חלוקה וזה הוא פירוש
שיהיה אחרותם חלוקה וזה הוא פירוש
שיהיה אחרותם חלוקה וזה הוא פירוש
שיהיה אחרותם חלוקה וזה הוא פירוש
שיהיה אחרותם חלוקה וזה הוא פירוש

אשר לא תלב לבן מלא את פיהו כי יאמרו חוקיה
אין ויהי עין העובד אשך נדרבב עם אשך
שיתחזק עמו טבע בתכלית אין יוכל להשיג
חסנות עליונות אחר אשר הגדולים ממוצאם
אירע להם מעשות ההטגה בארזים בלה אשר חה
יצא איזופיקיר ועל פן כשהטעם נלמד
פוצה עזר מחבריו הגדולים מאת המלך
גזירה מבידי צוועה וכו' אמר המלך
ומתירין את מתניהן כלם הם מנצחין ומוצאם
ומזבז טום אחולה ומה על הטעם העלם בלא
תאמר להם המלך המלך המלך המלך המלך
וכן יאל תתעורר על המלך המלך המלך המלך
אשר המלך המלך המלך המלך המלך המלך
ממעלתם לבקש מהם ואלו כחות מהם במלכותי
כרב עם ארצם ולפי שכן מלך נדרבב

הגדולים

ע

כ"ק

הדרי הוא אומר לך חוט המדגל והגמולתו ואלו מה
 מעשיך חוט פניו אשר חתכתי בתרומתו ממנו
 אמרתי מתברר שנית בה תקדש טוטה למה אמרתי ענינו
 כי אטענוס במה הם ומכרש אותם בדרך כלל וחדירך
 ברט ובבר כירטנו בתחלת ספר עצה חיים שתחננו
 כי בתורות העלמות הם שש והוא כח ~~המורה~~ המורה
 בגולה והכמה הדמוז בגברה ובי ~~המורה~~ המורה
 וחמר הדמוז בנצח ובמר המה ~~המורה~~ המורה
 הוא אומר מה דבר בעשי ~~המורה~~ המורה
 רבות יתירות על ~~המורה~~ המורה
 תקדש ~~המורה~~ המורה
 והטעם אים כי אם בעולם שפלים העברים כדמוזים
 בתכסו שהם לטובה מכתר עליו לא כבתר עליו
 וכפי מעלתם וקרואים הארעה ומעל ומתקדש
 שנים וכבר חתנית בתחלת זה חסר כי כבוד להם

מלך מבורך מלך יקר חלף עבדי למהלך איהם
אשר יצאם למהלך קנאה עם זרע נצחק למהלך וחרות
עבדיו יעקב ביקטן שמים וארץ קראתה אותם
ויוצאות קרנות מתחת כסא כבודו פחלות פחלות
ותקיעות ומריעות ומברכות ברוכס אתם מלחדי
אשר יצאם לבס מסלמי אבות וכל עבא מרום
אשר יצאם לעטו להם אדרי אטהם עד עוררי
אשר יצאם אלהי ישראל היו נקראו "אומר דעבי
הפס כאשר מבקש יהוה כלום הנפרדים שותכללו
אל איונו שיהיו למהלך שול מה חוזק הטבעי
מתקדשים הם להתכלל על פניהם ומומדים
מלך נורא מלך יקר לחלף איהם עם זרע אברהם
ובזע ואזת מרחם עליהם ונאות מעלה שחם תחת
הפס מברכות ללו שבקשו יהוה וסליחה אל קנא
ואוחדים ברוכס אתם מלחדי דבות" עוד אמר

וכמו כן כל מלאך ומלאך צפני עצמו הוא ממונה
 על מעולת אמת ועל כן שאינה שום מעולה
 שום מעולה שצדוק שסאתו הכלואך שהיא חסונה
 על אותה הפעולה מוד גדבמת שמותו עם אמת
 המלאך ויודא מלאכת אותו החכם מן הפה הטוב
 ומפן זה היטב ואע עבדך להרחיב לך ~~הפיה~~
 מענין ובפירוש שמות כמות בסוף ~~הפיה~~
 רחב בעזרת אומ ועושה אצלה ~~הפיה~~
 שלשה עשר אומר ד ~~הפיה~~
 מחוץ בין הקנה את דמותה ~~הפיה~~
 על אבדי יש לומר אמת ובוד וגילת אור
 עולם מדה שאין דומה ליה שהודאון לחמת כלב מלך
 וסא הדיו ציפא והיות הקדש כדרכי גמורה ^{ובאופני}
 שכינה בצדק שמתל מחשול גווא מדוען שמוקף
 חבוץ לבסוף בגשפיו ומלכת שמת גדות ועולות

ס
 כ"א

עין

הסודי ועל פני אבני נזרים את עלה שמות

עוד אבני נזרים טוטרומסין טוטרומסין טוטרומסין

טוטרומסין טוטרומסין טוטרומסין טוטרומסין

טוטרומסין טוטרומסין טוטרומסין טוטרומסין

טוטרומסין טוטרומסין טוטרומסין טוטרומסין

טוטרומסין טוטרומסין טוטרומסין טוטרומסין

טוטרומסין טוטרומסין טוטרומסין טוטרומסין

טוטרומסין טוטרומסין טוטרומסין טוטרומסין

טוטרומסין טוטרומסין טוטרומסין טוטרומסין

טוטרומסין טוטרומסין טוטרומסין טוטרומסין

טוטרומסין טוטרומסין טוטרומסין טוטרומסין

טוטרומסין טוטרומסין טוטרומסין טוטרומסין

טוטרומסין טוטרומסין טוטרומסין טוטרומסין

טוטרומסין טוטרומסין טוטרומסין טוטרומסין

טוטרומסין טוטרומסין טוטרומסין טוטרומסין

טוטרומסין

הדי הוא אומן לך ונט הדגלג והגבורה ואחזמי מיה
 מענין ונט לבן ואמר חקבד תתרום פתחא פתח
 אמאר מתברך שעתה מתקדש טוט מעסא אומניענו
 כי הטעניס במיה הם וספרט אותם בדרך פלג זמירך
 ברט וכבר כירטנו בתולת ספר עצרה חיים אחרנו
 כי העכירות מעלנות הם עש והוא כעסא אומניענו
 בגולה והכמה הדמוז בגבורה ובי כעסא אומניענו
 וחסר הדמוז בנצח ובחר הדאם פתחא פתחא אחר
 הוא אומן מה דבר מעש פתחא פתחא אחר
 רבות יתירות על עמא אומן פתחא פתחא אחר
 פתחא פתחא אחר פתחא פתחא אחר פתחא פתחא אחר
 והטענין אים בי אם בעולם עולם חבדריס אחר
 בממה שהם פתחא פתחא אחר פתחא פתחא אחר
 וכפי מעלתם אחרתם אחרתם אחרתם אחרתם
 טעם וכבר חתמתי בתולת זה הספר כי כבוד לריס

מלך מבוהל מלך יקר מלך שבדל למלך איהם
הענין הזה בלתי לך קנאה עם זרע נחמך למה לך תחרות
על ידי ביעהב ביקטן שמים ואדן קראתה אותם
והנאות קרנות מתחת בסא כבודו פמלות במלות
ותוקעות ומרועות ומכרפות ברופס אתם מלתי
הענין הזה לכם מסללי אבות וכל צבא מרום
הענין הזה עטולהם איהם אטהם עד עורתי
הענין הזה איהם מלך היג קראתי "אומר דעבי
הענין הזה איהם מלך מלך המכרדים שותבלו
אל איהם שיהי למה למה למה חוזק הענין
מלך מלך למה למה למה למה למה למה למה
מלך מלך מלך יקר מלך איהם עם דרע איהם
ובדעתו זה מרום עליה וצבא עם מלך שמים תחת
הענין מברכות ללז איהם מלך וכל יחוד אל תגיש
מלך מלך מלך מלך מלך מלך מלך מלך מלך

וכמו כן כל מלאך ומלאך בפני עצמו הוא ממונה
 על מעולת אמת ועל בן שאינה טובה ואלו
 שם מעולה כשזכור שמותו המלאך הוא ממונה
 על אותה המעולה לוד נדבחת נאמתו עם אמתו
 המלאך ויבא מלאכת אותו החכם מן הפה הטע
 ומן זה היטב ואע עתיד להרחיב לך בפני
 הענין ובכירוש שמות נבות בסוף מן המלאכים
 רחב בעזרת אלה ועושה גיבורים ויחזק
 שלטה עטר אמר ר' שמעון על בן ישראל
 נחמני בן הקנה את נחמני הישיעב אעפ"י שיהיה
 על אבדיו שש' לטוב אותם עבוד גולת צאדיק
 עולם מרח שחיא דוסא למי שהודונו להסתבל בלך
 ופסא הדרו בינמי וחיות הקדש מברוכי נפות ^{ובאופני}
 שכינה בבית שמשל מושלל נודא פרונון שמוסא
 סביב לבסא בגשריו ושלגבית שמת גברות ועולות

פ"ק

פירוש להקתבל במלך וכסא הרדו בווכיו והיות הקדש
 וכל ואמנם אמרו בנשינו ובשל הבות אמת אמת
 ועלות בין גשר לגשר הבונה בזה שמו שברך
 משל לא וכל אדם לעבור מצד המזרח אל צד האחר
 אם לא יהיה עם גשר בן האיש השלם לע וכל
 להגיע בשבע המדוד במזום עד שודע אמת ופחות
 שכלים הנבדדים ושמותם ומעלתם והיותם
 הוא למעלה ממעלתה של המלכה והיה שם המלכה
 יבאר שמותם ומעלתם וכל המהם צד המלכה והיה
 ושמותם נקראים גשמים ושמותם אמת ופחות
 זו וכל רועם ללא אמת ופחות גאון והיה שם המלכה
 לדין נוח לבעו אמת אמת מוסיה שם הנעים
 עבד פוד פודאל ווט גאון דין בוא עני אמתותי
 בתולת הספר שלא אפרט אפסם הנזכר בשאר הספר
 אמנם עתה אנני שאפרט שם זה המלאך לפד בדי

בן גשר ובצפת עשן ובריהן וסוד מעלת אה
כל אמת בחליון שהיה חופה ואכסא את כל הדיו הונל
עלבות דקיע בערפלו נחליו וסודיה שר הפעם
עבר טורטוביאל יוט גאה" הכפרונך דעכו
דבר פורטנו למעלה בפרק זמזה הספר כי מוזרנה
דבר לנדות עליו דוח הקדש צדוק לו סמכות בודי
לכבוד פקדון פקדי זה הספר ואמרנו שצריך לו
לכבוד פקדון פקדון יג נהם ל פקדים ושתה דע
שיעור הקדש מתברר ע"פ הזה שהוא לו שמעל קל
לכבוד פקדון פקדון מעט עליונים ופתח
ואמר שסוד פקדון פקדון פקדון פקדון וכו' עמר
וגילה פקדון וכו' ל"ס חמש פקדון פקדון פקדון
הנשמה בטבע עולמן אמרי הפקדון הסוד הגונה ואך
ואם ללגטיג את אדונת שהועילת העלום ית וותר
ואך יאמר עפעו העלית וסלמכה הנשחיים וזה הוא

סודיה כיו מלת סוד גופל על הסוד בה ועל הדוחק
 כגון הסודות הוא חסידים אהלו שהוא דאגה להקדש
 ומרחיק אמתו שהיא ראוי להתדחק עמה אמרוסויה
 שר הפנים עמד טורטבוואל זוט גאהלל כמות
 שהוא מקדריב את האוש השלם לבי בקד עליון הוא
 נקמה וכותשיא י עוד אכרך למה דמיה סוד
 אהדי ברבקה לאים שישלו סוכה סודיה
 נבחה ומרד ואין כל בריה שיהיה וכליה עקו
 ומצוה צועורה זרה וגם סודיה סודיה
 ולעון הרע ושבויה סודיה סודיה
 ואם חכם וכליה סודיה סודיה
 אאלדי כמות סודיה סודיה
 געו אכלמו סודיה סודיה סודיה
 ומרית מאוסים סודיה סודיה סודיה
 נבחה אדם לעבת בעוליה סודיה סודיה

סודיה סודיה סודיה סודיה סודיה סודיה סודיה סודיה סודיה סודיה

סודיה

שלא תהיה בזה חזקה על אדם במקומו ואומר דמי
ביום הזה הוא יותר קרוב לבע פניו עמוק וקמא
שמה שזכיר וימי מנה מדוכפת ופולת סוד בלשוננו
המדויק הוא שם משתתף נופל על קורבת הדבר
ורחקו והמשל בזה שאם תאמר סוד ממנו פירושו
הוא ~~הוא~~ ממנו כמו סודי ממני כל פניו או
כל ~~הוא~~ ממני ואם תאמר קורה אלי בועתו קוץ
הקורה ~~הוא~~ קורה עליו מטפס צויתה ל"ב
הקורה עליו ~~הוא~~ המטפס שבע פניו
עמוק ~~הוא~~ קורה והוא מלה מוכנה
לשם ~~הוא~~ קורה ~~הוא~~ קורה ~~הוא~~ קורה
בענין ~~הוא~~ קורה ~~הוא~~ קורה ~~הוא~~ קורה
מקרים לפניו ~~הוא~~ קורה ~~הוא~~ קורה ~~הוא~~ קורה
הקורה ~~הוא~~ קורה ~~הוא~~ קורה ~~הוא~~ קורה
מזה המענין ~~הוא~~ קורה ~~הוא~~ קורה ~~הוא~~ קורה

קורה

של זיהוין שמעגלות לפני כסא כבודו גבעמו
 בכל יום ויום במרום מיום שנברא העולם ועד
 עכשיו לשבח שטורטביאל אוט מתענג בה במרום
 הכירוס דע כי אין ספק ברבר כי פאטי יהוה
 האיש שלם בתקון הנפש שהיא ההשגה העליונית
 ובתיקון הגוף שהוא שמירת המצוות
 שיוכל להשיג להשגחה עליונית
 המרובה וזה הוא פירוש שיהיה פועל בזה
 מופלא וכו' ואין צורך לשלמות פירושו
 הדלכה מכני שהיא ממארת" כדרך ארבעה
 עשר אמרד' ל' שבע אל כיון ששמוע
 אחי השש פמו אמרתי לו לל' נחונא אבן הקצר
 רביאם כן אין לדבר סוף שאין כל בדיה שהשמה
 בו טנקי ומנוער משמונה מדות הנלו אמלי
 בגגיוס אם לאו עמוד והבא לפני כל גבורי החבורה

כך

כי אם ביהו עתו חשבת העליות ומעטוהם בכלל
וכפריה על כן אמר למה דמך מודה זו וכו' ואומר
כלמי שהיא נקי ומכוער מעד נפל על עם כל זה שיש
לאיש השלם תיקון הנפש שהיא ההטגה העכלות
כדי שיהיה לנגד תיקון הגוף שהיא הדרתה מאה
העליות ע"ז היא מלא משותפת נופלת
על העליות ע"ז הוא ע"ז אמת וגם כן נופלת
כל העליות לית הטיע העולם הזה לאכול ולשתות
מיני מעשים ולספק וליונות לגוף במיני הששים
כי דעת צדקות היא ע"ז לפי שהוא עובר לעליו
למדינות לא לאתרו וגם נופלת על כל עצודות
שהן דרות לאל ואינו ראוי לעשות כגון הרקור
הלב במחשבה רעה ופגון לא תלכו בחוקות הגוי
והדומה לזה ע"ז אמר ירד ומסתכל בגאון
מופלא וסדרה משונה בגאון שלחומה וסדרה

סוף

של

עולמות הן שכל גלגל יד ומני יואו מרג ומוא יועב
 על סמל שיש טהור כל בו שבעו יללתי קווי בכה למת
 הזכות והטוהר כשיש טהור ואל זה דלוד מאמרו
 ותחת דגליו כמעשה לבנת הספיר לל כי שטנו הוא
 בתבליט הזכות והטוהר וצומרו ש שנתן לנאשע
 אבו מוחץ נולדתי וכו' לל כי שפני ~~הוא~~
 מהרה מכם שלא היותי דאוי לל ~~הוא~~
 ליכי בעת שטבלה אמי ~~הוא~~
 עליו מן כעמס כאשר ~~הוא~~
 בשפע הנדיון ~~הוא~~
 הולך מאד יקר לו לטובת ~~הוא~~
 אינו דר סמוך אסן הוא מוחץ נולדתי שפניסה
 בכתובתה ~~הוא~~
 ואלו עזרה הדרול ואלעזר בן דמה וכל עוזרן
 שמועץ וכל אסן בן דהמט ואל מעיה בן חכמי אוועת

כפי

אשר בבית יוסף והוא יושב על סמל שוט טהור
ענת לם אלנע אביו חספן ונלדתי כו שלח הוא
שחפסמה לו בבתובתה" הפירוש דעפימה שאמ
ר נחניא בן הקנה להקהיל את הסנהדרין בונתו
היה לפרסם לכל ולהודיעם כי השם יתע מקבל
השמות שנים ועל זה אמר ל' ושמעל והקדוש
והתקנה הוא זה כי מאמר שאמ
הסנהדרין מה עורף היה לו
עוד ללמוד כל עניני קטנה אמנם נראה
ל' כי שנתו בזה ה' השנה השם
ויקרא בעצמות מעלה שהם סנהדרין גדולה
כמוכך השנתו הוא בעצמות שמה שהוא עולם
השכל שהוא סנהדרין קטנה וישמר למצויו השלוש
שהוא בבית יוסף כל בעולם השכלים הנפרדים
שהוא עולם שלוש וזהו בית יוסף באמת כ"ג
עולמות

במוצאי לאחרים שהם דושינו זאם הם מעט ילגמף

להם סדר דפרי המדבנה כי נמה יקרא זאם ואוף יאמרו

פיק

עוד אמר רבין שהיה אדם מבקש לידד למדבנה

היה קורא לסודיה עד הפנים ומשבעו קיב פעמים

בטומו בטור טוסואו וט שהיה נקרא טופודוסואו

דולטק טוד טבואל טונגל אשרו

וקהדיאל טוראל שאר הוויא

ואויקיוורן וט אלה וט

יוסיף על קיב פעמים

אז אם היה גורע

ידיו וסבחו קיב פעמים

הפירוש דעצו דרך קבלת השמע והשגותיו

לו סדר וקבול ידוע שאינו דאוו לגרוע ממנו ולא

להוסיף עליו שם יגרע מותו כל הטבע לא ישמע עליו

ולא ישוג החשנה על טענתו אכן יהיה מחוסר הטבע

בן עזראל ז"ל עתה ברוך זר ודורו בן זבא ווטברו לפני
והוא צדק וצדק עומדים על רגליהם כיהת
רוחם ביניות אש ולפידו אור שהפסוק בינינו ו
וציעהן זר נחנא בן הקנה יושב ומסדר את כל דברי
המרכבה וידרה ועליה הואך ירד מן שורד והיאך
עלה הפירוש דע כי כאשר החל
לכאר דרך התרבות קות הנשמה החכמה
תעשה ער שתכל להרבך
ואם נטמאה בטומאת
העוף יד תעו פניו וקנה לה עוד קנה
לצמח ופנה השפע מיד נדמה בפניו נחנא
בן הקנה בשפע עליו הדמות באור פאשר פירושנו
בפירוש פסוק באורך נראה אר על בן היו בינות
אש ולפידו אור היו מספיקין בקרבנים כיהת
מעידים עליו שכבר נחנא אור עליו דעה לשבות
כמו

המעלות שבהם הם שבעה ונקרא כל מעלה מהם
 היכל עתה אמר בן היבנות וטוב נוט אלהי שדאל
 כל שבעה מעלות הוא מתעלה נוט אלהי שדאל וקרא
 למעלות היבנות לכו שכמו שמועלם המלך הוא
 לטבת בהיכל כי הוא מורה על גדולת מעלתו וכוונת
 שהוא מסודר שם מעיני עבדיו כן ~~הוא~~
 מה וית הוא מתעלה ומתנשא על כל מעלות אלהים
 הנפרדים הנרמזים בהיכל וקרא שם ~~הוא~~
 ועל כן האיש השלם פתח ידיו בהתקדש אליהם
 צריך לו לדעת היבנות וטעם מעלות הקדושים
 אלו ית עד שיודע לקרות לבנו בלא שיעור אדם
 להתקרב אל מלך בשר ודם שצריך לו לידע שמות
 הקדושים הקדושים אלו ויכול ביניהם אהבה יחיה בדי
 שלא יאנועמם אדם השדים מלהתקרב אל המלך
 ועתה התחילי באפיא בן הקטה להודיענו שמותם

והיה שם זאה יוסף עליה יסכע ויהי מראו
ולא תכל עיד לה סיון אפולו לאוזו שהיה מסוג
בלוטתם תרבה הסמן על האורה התכבה הפזעל
זה מעקר שלא יוסוף על קוב כעמו כרי שלא וסטפנו
אטפו לגוריו וגם לא פגדע מזה ^{המעין} כרי שלא
הטגה ואומר אלכא פנו מועה ותעבנות
אפני כליו הגופנים צריכים
הענין והיה
לכל לוחם יתעב עשר
אמר לו הענין כן יתעב עשר אבן הקסד
בפסוקי פלגות הסד טוטהו יתעב יוסף עליה
ישל חדר בעקר חדר ופתח בלתיפל והיכל שמונה
סומרי הסק ארבע לימוץ ומהו לשמאל והסוקס
הפירוש דע בני חלקו מעלות העלות שכלים
הנבדדים לשבע מעלות וועפ שהס עשר אבן
המעלות

סג

שמותם של שומרי פתח היכל הרבועי כחדיאל
וגברתיאל בזויאל וטבעאל ונתקאל וערבאל

זבמיאל ועגפריאל - עוד אמר אלה שמותם של שומרי

פתח היכל המזוזה "תחילאל ועזראל נפאל

נפואאל ונעמדואל נרפאל וגדיאל חדיאל

ועלמדיאל - עוד אמר אלה שמותם של

פתח היכל השער דומואל ומקראל

וארםברבאל עטרומואל ונחמאל

עוד אמר ופתח היכל המזוזה

הגבורי עריצק וקישק ועראל ומנחל

גבורי בן גבריאל וטביאל ונפואל

דרוכות והן בפניהם חרפותיהן לפוטותיהן

וברקין כחדיאל ועזראל מגלגל עיניהן וכוכות אש

כח טמיהן ולפידהן כח אפיהן ורבעין ושרותיהן

כעומדין וכחיהן וחרפות חליות להן בצדעותיהן

ומעלותם של אלו שכלים הגבירים כדנ שבשנזכה
לדבר בשפע עליון לא זמננו אותנו אותם שכלים
הגבירים וכבר התניתו בתחלת זה הספר שלא אפרט
את העם הגזבר בזה הספר ועל כן איני מפרט לא
בשמות אפואני זכרם בלבד כמו שזכרם ר' נתוניא
בגמרא ~~השם שאל~~ בן אלוישע מחבר הספר נמי

פ"ק

עוד אמר ~~אלה שמותם~~ שומר פתח הובל
היה ~~השם שאל~~ והוריאן ופומיאן
שומר פתח ~~השם שאל~~ ושנאן ואופדאמר
שומר ~~השם שאל~~ שומר של שומר
כיה ~~השם שאל~~ שומר ומתבסול סרהואן
ועצמאן שהרואן והסרמול דקצואן וסהלול
עוד אמר אלה שמותם ~~השם שאל~~ פתח הובל
השלישי שבוריאן ורצמאן ~~השם שאל~~ שבלאן
וזההואן הרואן ופודיאן ~~השם שאל~~ עמוד אמר אלה
שמותם

הפירוש דעפי העומדים בהיכל הששי הם
הקדושים יותר באמת אל עלם העלות ית וומל ופאר
הנפשה הנפש להתקרב אל אדונת הם רוחים אמה
ואינם מעצמים אותה להתקרב סם כמו עקרובי
מלכות בשדודם רוחים את האיש קבא לדאות פני
הוא מניחם אותו להתקרב במהרה אל
הקדושים קמולך ואימותו כג גם אלה השלים
הוא הרוח הקדוש את הנפש מלהתקרב אליו
משהו וכלהם אלוהים ספק בני הנלחם צדיק
שמהו צדק וצדק שדק וצדק שנוכל להלחם
באלה ואלה הם אלוהים ואלה הם אלה הם
המלאכים הם מתעוררים בנפשות ועד יצות
ועלי מלחמה ועומק בנפשות שון צדוק
ועצמן עזון ומסין אלוהים וצדוק וצדוק
קשעם ומרבות שהם מלחמה וכל הרחק
האדם

שבעה אינו נשקף עליו לא ידע כי אינם מתקנים
 שיהא אדם המעלה ידו לטובת אלהים והאומר
 המקור שיש בו טהרה וטהר המהר המהיר
 שבו נבדל הוא אחר וכן אטעו שיהיה שיהיה
 אחר שיהיה בטוב שבו של ארבעה ימים
 שיהיה ולא ידע כי הדבר כד עיניו
 אינו נבדל רק טוב אולם שיהיה
 הוא נודד המקור ועל כן שיהיה
 לטוב בסוף וקדו שיהיה
 אולם כי יוכיח שיהיה שיהיה
 שיהיה שיהיה שיהיה שיהיה
 גודל שיהיה שיהיה שיהיה
 שיהיה שיהיה שיהיה שיהיה
 שיהיה שיהיה שיהיה שיהיה
 שיהיה שיהיה שיהיה שיהיה
 שיהיה שיהיה שיהיה שיהיה

האמתות ששטרו באותו הדבר עליו ועל כן
בזמן עליו יוספו ומועדי ששטרו עליו זה ששטרו
השטרו יחזק ששטרו ביהוה יחזק ששטרו ביהוה
ואתם יחזקו לעצמם דרך רחוקות לאחד שהוא
הוא עליוהם עלולפסלו ואם כן הם ששטרו על
הוא ששטרו להם זכרון רחוקות שהוא
ששטרו להם זכרון רחוקות שהוא

הוא ששטרו להם זכרון רחוקות שהוא
הוא ששטרו להם זכרון רחוקות שהוא
הוא ששטרו להם זכרון רחוקות שהוא
הוא ששטרו להם זכרון רחוקות שהוא
הוא ששטרו להם זכרון רחוקות שהוא
הוא ששטרו להם זכרון רחוקות שהוא
הוא ששטרו להם זכרון רחוקות שהוא
הוא ששטרו להם זכרון רחוקות שהוא
הוא ששטרו להם זכרון רחוקות שהוא
הוא ששטרו להם זכרון רחוקות שהוא

The first part of the document
 contains a list of names and
 addresses. The names are
 written in a cursive hand
 and are followed by their
 respective addresses. The
 list is organized in a
 columnar format. The
 names are written in a
 dark ink, while the
 addresses are written in a
 lighter ink. The list
 includes names such as
 John Smith, James
 Brown, and William
 Jones. The addresses
 are written in a
 similar cursive hand
 and are located below
 the names. The list
 is a record of the
 names and addresses
 of the individuals
 mentioned in the
 document.

Handwritten text in a cursive script, likely a historical document or letter. The text is written in a dark ink on aged paper. The script is dense and fills most of the page. There are some larger, bolded words or phrases interspersed within the main body of text. The overall appearance is that of a well-used manuscript or a personal correspondence from a past era.

Handwritten mark or signature, possibly a date or a specific reference, located on the right side of the page.

אותך אחרי השבת ועתה לשבת אכלך עד שמואל
 ומסדיך עוה עוה עוה עוה עוה עוה עוה עוה עוה
 שחוט לא עוה עוה עוה עוה עוה עוה עוה עוה עוה
 במסוקו ורצו ביאל השכ עמך שחט הקני

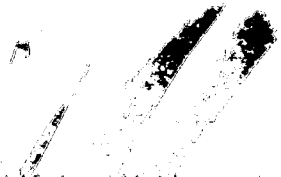
ה**פירוש** עוה עוה עוה עוה עוה עוה עוה עוה עוה עוה
 על כדפיאור הכנה לעלה במעלה הראשונה והרצה
 לעלות הכונה במעלה השנייה עוד צריך לך להשיג
 וישנה אחרת כדי שהוכל לעלות חמה במעלה
 יותר עליונה כאשר פיר ענו ועל זה אמ והראה
 אותם שע החמות א עוד אמר והראה איתם
שע החמות אחד של צורטק יוט ואחד של
דהביורק אד הכנים הראה אותו לעומדין לשמש
 מיד תוכסין אותך אחד מזמינך ואחד משמאך
 ומוליכך מלפניך שנים שנים מלפניך ושנים שנים
 מאחריך ומשלמין אותך עד שמוליכין לל עין

פירוש
 עוה

ל"ד

חוקיות וכו' ענין אסא וקראו אותם בני חוקיות
 אחר שכל זבדואל בן אבנאל שהקנים
 של זבדואל בן אבנאל שהקנים
 ושל זבדואל שהקנים הדארה אותם לצומדין
 בטמא מזה תוססין אותך ומטלמין ומזה המעלה
 ליתחבאל השר שהוא ראש כהן היכל המזבח ^{ועומד}
 למין המטקוף ועדזואל השר העומד בטמא
 המטקוף עמו הכירוש דע כי בכש השלם
 כאשר מעליה בהטבות עליונות וזוכה שנתואר
 מעט מעט באחד העליון ועולה ממעלה למעלה
 ומתים בו עד למאד שכלים הנבדדים בו איך
 ידכה זה הנפש להיות במחיצתם וגם כן לעלות
 עוד למעלה ממעלתם ובהלים ויראים ונדעשים
 ונגדוים לפניו ומל כן זה החלק שהוא ראש זה
 והגבול שמו הוא זבדואל כל כי הוא מרגיז ^{ומכח}

מוגיע בתכלות המדרגה שהוא תכלית הכונה ועל
 כן צריך שיתקיים לו צדקה אחרת כדי שיצמחו
 מוגיעו ויטקוטו ^{לפי} צדק ענין לשני
 חומות אחרות והלגיונות שיוכל להגיע ^{אל} צדקה
 על כן אומר בסוף הגירסא ושלשה שדים מאחורי
 ואולי דל כפי הלואי ואולי שתוכל ליגע עד ^ל המורה
 כי זה הוא תכלית ההצלחה "עוד אומר מפני שאסור ^{כ"ה}
 פתח היכל הששי היו ששחיתין מורדיו מרכבה ולא
 ציורדי מרכבה שלא בדעות והיו מצוין עליהן ומהין
 אותם ושורפין אותן ומעמידין אחרים במקומם
 ואף אחרים תעמידים תחמיהן כן הוא מדת אונן
 מחמדיאין ולא מעלין על לב לומר למה ^ל שני
 וכמה הניסיון שאלנו שאנו משחיתין מורדיו
 מרכבה ולא ציורדי מרכבה שלא בשות ועדיין כן
 היו מדתם של שומרו פתח היכל הששי .. הפירוט

את הנביא ואינו נחמו להתקרב באותה המוקד
 העליון וכלם ידעו כי זה המוקד הנכבש עזר
 שיהיה נחמו ויחיו. וזה גם מזה המרחיק ויוכל
 להתקרב ביום המעמד המוקדט ועלכן צריך עוד
 למנות עמו שש חותמות ד"ל שתי השגות אחרות
 כדו שישקוהו ולא יזנע כלאור באר הגדול
 ע"ד אמר והראה אומן שני חותמות אחד
 של שופטתו של חט והוא של זהב ורואה שר הפנים
 הראה אותו לעומדין בשמאל מוד מופסין אורז
 וחולופין אורז לכנען ג' שרים שלפניו וג' שרים
 כלואהרין ואולי הכפרים דע כיזה ההיכל
 הששי הוא סוף המעלות העליונות והכלית ההשגות
 הקדושות ואם יגע הנפש העליון השגות הנכבדות
 שאמרנו וישגם ויגבל מדהיות אותם השכלים הנבדלים
 אמנם בזה המדרגה למה וינגע עד למד כיהוא

פ"ה

מ"ע

אפן איבערן מיטד קיין גיטחה כו וויסן לאיחוס
כלל מאונען היסן לוי פארן חפץ באותו הרגע טראו
נהנה בואכל היין פארן געניסן לוי יסן אהר
של קורת רוח בעולם הבא מכל היין העולם היחי
כרן שמועזער אומר די שמעל אמדן לפכל
חבורה צאנים אתה שאתה מוטל באור בגדול מאוד
שלמדה פרדי גאונאבן הקנה דאך אותן החד
אותן ושב אצלינו מוצינים מושהיה מצד מצפיות
המרכבה וואמר לנו מעדית מרכבה ולא במודדי
מרכבה שהין טגטי יצחק סו מרי פתח הוכל השטי
ולא היין טגענין מודדי מרכבה כל עיקר מהפירס
פין אלו פארן הפירוש דעפי היהל נחועאין הקנה
בתכלית הצלחת השלמות והטג לכל דרכי השגות
והטיג לכל דרכי המושכלות ופירש דרכי והתבודדות
לוי שמעאל הנאמר והודיעו הצעת הדבקות ומאמר

לי

אמרו לאותה גשמה במטלות זוכראש אנבע צדקה
 השלף עלה אלא אדם שנוטלעמה מוגלגל עיניו
 שנבלה לו מרחוק אמה ביד מיה"ה הפירוש דע
 כי דומה להשגתו לבגד יען כי כמו שהבגד מסתיר
 מוכו הגוף כך ההשגה מסתיר בתמו התאוות ואמנם
 עמדו מטלות מלא לל בגד נקד ונכבד הפעולה
 השגה עצומה כי פירוש מופת מולא הוא דרכה
 וחשוב כמו בגדו משני וכדבר דבא עה מולתא
 אלכסיהו ונקרא ואמנם אמרו פורח באור לל
 כי זו ההשגה יש לה עמך מכתר עליון הרמות ברזח
 אלהים חיים כמו שזכרנו בתחלת ספרשן החיים
 ועל כן אמר טרח באור לל כי ישנו משפע עליוני
 הנדרמו ברוח אלהים חיים והנה אם כן יאות לר
 ישמעל שיספר מעשה עליונים כנגד הכל מאחר
 שהשגתו הוא עליוני כמו שפירשנו ואמנם אמרו

שהוא כן אספן הוא חייב לנהג בו כבוד כיהוא רבו
 ואין ראוי לו שאזכה הודאה כבודו ובאשר התחיל
 הוא להודיע ולתלות דרכיו עליונים כנגד רבו
 כעמו עליו בני תבורה ואמר ולבן גאוס ללבן אוש
 שאמה מתגאה בהשקותיך כנגד כבוד שהוא האור
 התחיל בל נשוא בן הקנה לאה אותנו מאד ללאה
 והבן להשקותינו והוא ושכונך להבין וללכת בדרך
 הדינים שהוא עבדות המרכבה ואוקרא יודיעך מי הוא
 מדודי המרכבה ומתגא בניורדי המרכבה והוא
 יודיעך מה גפרים בנין עלו לאלו עוד אמר
 אמר ששמעאל מודי כפולתו משפלת של מולא בורח
 ונתתי אותה לך עקיבה נתנה לטוב שלט לזמן
 העמוד כפולתו זו אצל אשה שטובלה ולא עלתה
 לה טובלה אטובלה שאם תבוא אותה האשה משה
 ומתה לפני תבורה בידוע שאהד אוסר והרוב
 מתיירין

—

כ"ק

באור

למח

ונתי אמה לו עקיצה נאמר שראה לפח הסתת כמו
 בן גב וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו'
 עבד ואמר וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו'
 מתגלגל בפתחים התעם ואמרון לך העמד ^{מטלתינו}
 אצל אשה שטבלה לל הודיע לחומר העמד ^{מלת}
 וכו' כי מתחלת בדואתה נבראה בתפלות הזכות
 והסודר ^{שער} כי כשנו סדר טבולת אמת רצוני
 לפי אט לישמע ע"פ השכר ואומר לך עלתה לה
 טבולה ע"י טבולת לך צורת אדם לפני שהיתה רוצה
 ללדת וצורת אדם ואומרת שאם תבוא אוכה האשה
 מדת וסגה וכו' לל שאם תחשוב שאש חומר אמת בחומר
 שלי שאם ברואה בתפלות הקדוש ופסחדה הבט
 שיש לאותה החומר זו הקטג שיש לו ועל לך
 אמור לה גש בה במטלות זו פראש אצבע צדדה
 לל הראה לבו שיש לך כמו זו החשקה אינו ^{מטלתינו}

מיורדי

וקצוהו שיהיה יושב ודואק בגאון מופלא ופורה
 משונה וכו' עוד אומר נבד שנו ממונו מיהוא
 המרכבה ולא ביורדי המרכבה אהל לנו אלו בני
 אדם שהיו לוקחין אותן יורדי מרכבה ומעמידין
 אותן למעלה מן ומושובין אותן לפניהם אמר
 וראו האזינו וכתבו כל מה שאנו אומרים ואלמה
 שאנו שומעין מלפני כסא כבוד ואתן בט אדם
 הגונן לכך לפיכך הין סוגעין בהם שומרו פתח
 היכל השמי הוא יורדין שתברכו לכם בני אדם
 בשמים והן מחברין הברייתין הפירוש דעבי כאשר
 נודע תוסף העת ל' ושמעל ומכלית דבסנת רדו
 ממונו בע החבורה להודיע להם מיהוא מוכס אותם
 שהם מיורדי המרכבה ומי הוא מוכס אותם שהם
 ביורדי המרכבה ובגד בורשנו אלה המלות בסוף
 הלכה האחרונה של פרה"ק ואח"כ כמדע:

החבורה הקרושים ומכללם ל עקיפה מוכ כחטאת
שאר החפזים ומה שגת לוי משאל מוכ אשר דמות
השגתו במטות לאו שאין לשום אחר מצע חבורה
זה השלמות וההטבה שיש לך ישמעל וגם כן הורתו
במטות הקדושה מיד חזקו להשגתו בהם כמות
כולם ביהודי וכל זה נעצו בו מורכביו של חרם
כל יחד של חרם ואחרי סבת היומה של חרם הטעם
בזה הוא כי לישמעל נחלם בתפלת השלמות ואין
לשום מחוצה מונע מלשום באור העליון רק
גופו השכל שהוא חלק עברי כמו שהחכם הוא
עברי ואמנם אומרו והניחו אותה על ארבע רגליה
לל כי בארבע רגליה הם חלק תחתוני שבו בתפלת
ממנו כח המאור הבהמות ונתעצם ואומרו ומיד
טעמו מלפני כפי כבוד לל כי מאחר שגודע כפי
הצותו הצדמות נתעצם טעמו כולו תחייב בנפש

ראוי להסתכל במצדך וכפאן און כל צדיה שממחה
בית והיום חסדו עונות ואוונות הכל ושמו ^{במשקוק}
של יומין הפירוש דניו בעבוד שאמרנו שהם שלם
הנבדיל אשר הם בפתח היכל השם הם ששים
הכל באנשים שהם חובת בורדי ומבטח עליו
צדיק שיהיה להם עזר רוחני שבעצמם מלמד
וכלפני אחר בשאתה בא שמו על פתח היכלו
הראה שלשה חותמות ואונם אמרו והוא הדבר
עונות ואוונות הכל ושמו במשקוק של יומין
כי אמר לנו ימים מכת בורדי חסדו באים אתם
חושבים אתם שאתם נצלים מותו בעלמא
לכם מעט הטגה ושבע מצד מדת רחמי הפרוז
במדת רחמי אדני בגבך כואפי משקוק של יומין
שבאו מדת רחמי נהסך להם למדת הדין אשר הוא
גדלו במדת הכל ושמו בעבור שאונם בעלי השם שלימה

—

8

אנתם שהם מירדני המדבבה לל כמותיני סוד ^{קמרכבה}

הם אומים בני אדם שלומותיך אותך מרו יהמדבבה

לל המכלים הנמדדי' שהם משיאסוד המרכבה

ומעמידין אותם למעלה מהן ומוטיבין אותן לפניהם

המקדושים צפנו ודאו והאזיננו לל אומרו להם

העניו זה שגד'השכילו בסוד הטבעת השפע ואומן

בני אדם שהם חכמת מירדני המרכבה ואיך הגעין

לכך לפיכך הית מוגעין בלן שומרו כחה הדבבה שטי

לל הית עושין כחה הדבבה והוא מל לשאר שבליה הנמדדי

הח המירדן שמכדדו בע אדם פשיהם כידו שמדקון

את בנת הדנין הרעועי' ענין אמר כשאתה בא

הק

ועומד על פתח היכל הששו הראה ג' חותמות של

שומרו כחה היכל הששו שנים לקצבותאל השר

שהיתה חרבו שלופה בידי והיטטורדין ויוצאית

מונה ברכים והיה מערד אותה על כל מו שאינו

ראו

שבו ובלא אפיהנה דרחהם שמו לנבי אונגונו
 בעולה אהה ליה אונגונו סועל פעולות רבות ואינו
 יכול לפרע שמוס טיפיה התעתי בתחלה שלא הפרע
 ואכונם אמרו שמויחה אפי דואה ומחויש צד דאמואל
 לכו מעויד בתקול על זה המלאך שכלה התעתי
 מוטלם העליון הוא שותק ואינו נאמרו הסוד היום
 מתקרה בן קצבאל הסר סוד שכלה הסוד אליו
 והוא אינו מגלה לו כלל דעם של זה אינו ביעתם עתה
 ומתרות חלילה ומתחתך כל אחד מהן רותק לתכבוד
 הדעת השגהאמת עלזה אלו אכלכבודי אלו
 לכבודי פרקת שעה עשר אפר זכרהאל
 ופעולת פעלו שכי חותמות הללו הראה משהוא
 לקצבאל האד דוד קשתו וניטס חכמו ומצוא
 לך רוח סערה ומחויב אמת בקרון שלטנה והיה
 מתקיע לבצע בשועור בשועור חלפים רבבות קרנע

כה

ומה דורון אמר ושמעל כפא אלו דמי בחושה כן
 חבלה דורון זה שפיר דומיאל השני הקב"ה לבניאון
 אדם סדוכה ונאדד למרבה לא יודון שלכסה וזא
 דורון של חסד אלו שהו עוזבין אותם לאותו אדם
 ולא היו שואלין אותם לא בהיכל ראשון ולא
 שני ולא בגלגליו ולא בז' ולא נאדם שישלם
 אלא הוא מכאן להן חותמת וכן עוזבין אותם
 והוא נכנס "הכ"ר וישלם עבוד שמו
 שהיה דומיאל הוא עומד דורון וחולק לא תחשוב
 שאותו דורון היה שלכסה ועל אהב שהם עבדים
 עבדים אמנם אותו דורון היא חסדה עלמות
 ועל כן שומרי ההיכלות לא היו יכולין לבחורו"
 ערך אכור ופחד היכל השני היה דומיאל השני
 שומר חסד של ימיו לפתח היכל השני ויש על
 סמל של ימיו של ליתוך שהור שבו זיו מראות

כ"ז

ישבתי אלפים רבבות סופרות וארבעת אלפים רבבות
 חזנות דומיות אשר הוציאונין והולך לפני
 ה' ויש ענין כאשר מתקרה קצת אל השמים
 דומות אשר כפי שגלה לוקסוד והוא אונומגלה
 לומר ~~השמים~~ לומר חותמות הן הללו כפי של
 תכליתן דומות אשר הוא רואה לאלה חותמות
 בהן הוא תשע אותיות יפול להזיק וזה הוא כירוש
 דרך קטן ורבים מהם כלפי אונם יכול להזיק
 אלה הוא חזנה לומר דומות אשר שמו ברוח
 אלהים ואלה פירוש ומצאן דומות אלה
 ומתקיע לפני כשועור אלפים רבבות קדנים וכו'
 לומר ספרים כה השמך לשאר שכלם הנפרדים
 ומודיעם שכל גבר כה השמך ופיות להתקרב
 למחבר העליון דומות אשר תפס דומות והולך
 לפני כה גזרות עלה נראו פני דומות אשר
 וזה

פיה

פיר

כמו שאוהב שמיום הם יותר בעלי אורה מן הדקיע
 עמיו פרה בעשרים אמר והיו אולי שמים לפעם
 אני מעיד ומקבץ נך אין ורד היווד למרכבה אלמוי
 שוש בו שתחיות הללו מן שקרא מרד נבואם
 ובתובים ושונה משעות ומדרכה הלבנה ואלה
 הלבנה אימור והרר אוכו שקיים בלמו נבואם
 בתורה ושומר כל הזהרות אל תקים ומשפטים
 ושל תורות שנומ' לול סגור בניי "הפירוש דע
 כי בעבור שאמר שיהיה השלם מתעבה לו למעלה
 ונתחמק לו ויחזיקה נד חזנו תוספת בעלתו משיבת
 הפסא לא תחשוב שבקלות יתחמק לזון המעלה
 מעורר שהוא שלם בידועת המושכלות בלתי
 שהוא תיקון הנבש והם קדיאת המורה והנבואים
 הבתובים ושאר החכמות אפן צריך שיהיה לו
 כמו כן תיקון הגוף שהוא שמירת המצות שהם

וקוֹעֵב בְּרִצּוֹתָיו שֶׁל עוֹלָם אִפְסָק וְאוֹת דַּמְרִיץ אִרְסֻד
 וְכַפֵּי־שֵׁטַל צְמִיטְעֵרְגָה נוֹט לְהִי־שֵׁד / וְהִיךְ דּוֹמֵאֵל
 הַשֵּׁד מִקְבֵּל אוֹרָה בְּסִדְרֵי פְנֵי סִמָּת וּמוֹשֵׁבֵי אֵל
 סַפְסָל שֶׁל לִיתוּק טְהוּר וְיוֹסֵב אֵעֲלֶיךָ עַל־סִמּוֹנֵי
 הַלְיָדוּת דַּע כִּי אוֹמְרוֹ נוֹשֵׁב עַל סַפְסָל שֶׁל מוֹיֵן וְכִי
 טְרִיטְמֵלֶת טַעַם הוּא מִתּוֹקֵן וּמוֹשֵׁב בְּמֵן נוֹסֵפֵת
 עַל מֵלֵאֵת רָל לֹא שִׁקְעוֹת וְלֹא בִּזְעֵזוֹת ^{בְּיוֹד} אִפְךָ מִמִּתְקֵת
 וּמוֹשֵׁבֵת עַל אֹפְנֵי־הַשָּׁמַיִם בְּבֵן אִמְרֵי נוֹשֵׁב עַל סַפְסָל
 שֶׁל יִמּוֹן רָל כִּי הוּא מִתְקֵן דְּמוֹשֵׁב מִסְבֵּת מִדֵּת
 הַחֲמוּמִים שְׂקוֹה הַשֵּׁפֵעַ הַעֲלִיּוֹן הַעֲרִיחַ צִימָה וְאוֹמֵם
 סַפְסָל הוּא מִדֵּה עַל גְּדֵל מַעֲלֹת הַנוֹשֵׁב עַל־וִלָּל
 עֲנַלְה מִדֵּדָג וּמַעֲלָתוֹ מִמִּדְרָגָת וּמַעֲלָת שֶׁאֵר שְׂכֵלִים
 הַבְּרָדִי וְהַרְאוּסִיה עַל־הָ אוֹמֵר שֶׁבּוֹ זֵנוּ מִכֹּאֹת כְּקוֹע
 בְּמִדְיָתָה שֶׁל עוֹלָם רָל כִּי הוּא הַשֵּׁגָה הוּא זָכָה בְּזָכּוֹת
 מִדְּאֵת הַדְּקִיעַ הַנִּבְאָה כִּסֵּם יוֹמֵךְ עַל־יוֹן מִמֵּנָה
 כִּמּוֹ

והרבות ומה שהיה את המצות הללו שות לאין לרין
 דאין זאנצן עכ"ל ומה שכתב בהמה גדול לפתח
 נורא טארס לכל בני אדם ומה שכתב וטל ארזי
 נכנסין לפתח כבד ודיו מוציאין לפתח כל
 מיני דגים ושירה קטנה מרין ובאין לפתח
 שנתעלין אותן ומוסיפין אותן ומה שכתב
 ואצל האוכנס ואצל חיות הים ומה שכתב
 נבלאות וגבורות גאות ומה שכתב קדושה ומה
 איזה ענה ומה שכתב ומה שכתב ומה שכתב
 ומה שכתב ומה שכתב ומה שכתב ומה שכתב
 בתי שנת עולה ויורד ואין בכל ביתו
 בידו בידו אלוט דבם וידים ואין המצות אן
 הפירוש דעכ"ל שיהיה נדע תוקף מעלת
 הטלם הנצפה מיד דין כלום עמו מלח עליו
 ולשון דוג"ל לשדהו והיו מתרים באותם שיהיו

כ"ט
 ס

שהיו מחדשים לו השכלים הנמרדים שבעתה
 שבע רצוף ונשגה אמר השגה אבסאגה רצופה
 מצלתי הפסק מלפני כבוד עליון שהוא הנשגה
 העליון הנקרא כסא הכבוד והיו מושגים אותו
 אצל שדונים ואצל האוננים ואצל חזקוני
 כל היומקיימים אותם והנה ^{השגה} ~~השגה~~ מעלת
 גיש השלם הוא למעלה ^{השגה} ~~השגה~~ מכלים הנמרדי
 נאס' כירטנו בתהלת ^{השגה} ~~השגה~~ עץ החיים וכאשר
 זוכה להגיע שם ^{השגה} ~~השגה~~ רואה נפלאות מצודות
 מצבה ונשגה ^{השגה} ~~השגה~~ ספק כי שאש' יגיע לזו הגמולה
 יזכה לכל אשר יחפוץ ועל זה אמר ^{השגה} ~~השגה~~ וישועה
 ששמו כל החברים למטה ^{השגה} ~~השגה~~ שושלן שלם
 בתוך ביתו שהוא עולה ויורד ואין בו כל ברירה ^{השגה} ~~השגה~~
 בידו ואש' יזכה לבטח לסודות הללו ויבין את ^{השגה} ~~השגה~~
 אויענה ויאמר ברוך לאלהי חכם הרזים ויארץ המעדים
 אמרן אמרן

רופים למונעו מלהתקרב וגם היו מפרזים
לכך שישאר חביונם לאחד הזהרו כלם מכם
ומיד הם היו מוכיחים את פניהם בעבור שני ענינים
האחד שלא יגבנו דושם שכלך מהלה מעוף
השני בראותם והשני שלא בהם כלה ציץ בטני
השני השני שטכן על פניו ומיד היו מחדק
ההקטנות והדקות ומחזירין את החרבות
הלשושות לאין ראיה לנדק ולתצרתן שהוא
התקן שלהם הנוטה בזה באתם הדברים שהיו
התמונתו הודוהם אותם מאתם לא
להם קטנות וחרבות חלילה ומס נעם כל זה שהיו
הם בעולם מפני כך עם כל זה היה הוא צדיק
להטת אחרת עליוני שהוא זה השם הנבדד והנודד
ית וית וכשהיה עצר הוא בזה החותם הגדול
בווד הוק מתעלה יותר והיה מאעלזו המעלה

שהיו

לכאן עתה
היה מלכות
שקלים
לצדיק
לכאן עת
הסוף

לכאן עתה
היה מלכות
שקלים
לצדיק
לכאן עת
הסוף

לכאן עתה
היה מלכות
שקלים
לצדיק
לכאן עת
הסוף

לכאן עתה
היה מלכות
שקלים
לצדיק
לכאן עת
הסוף

לכאן עתה
היה מלכות
שקלים
לצדיק
לכאן עת
הסוף

לכאן עתה
היה מלכות
שקלים
לצדיק
לכאן עת
הסוף

לכאן עתה
היה מלכות
שקלים
לצדיק
לכאן עת
הסוף

לכאן עתה
היה מלכות
שקלים
לצדיק
לכאן עת
הסוף

לכאן עתה
היה מלכות
שקלים
לצדיק
לכאן עת
הסוף

נשמך

ולדעו מעט מהעלות שאר נומרי היכולות
 אצל שומר: כתיב היכל הטבאי מוטמע עליהם
 מדועל אדם לל כולפי שהם בעולות הקודש
 לטע עלת העלות יתאיז כהבארם להשגם ועל זה
 נקרא שם כל אחד ואחד מהם על שם עלת העלות
 היתה להם ~~היומון~~ הוא מהוב קובצתו בעלת
 העלות יתומה ועל זה אמר לבי שכל אחד ואחד
 מהם שמו נקרא על שם בולבו של עולם ואומן
 ברעתי ונכלו כלם יתעלע יתאן לכנס בהם
 לפרט חוזק טבעם והפאתם ~~אדע~~
 שבעלם ותכלו מחוזק טבעם ~~פירק~~
 עשירים אצל ~~אם~~ שמונתם של שומרי
 מזה היכל טבאי (הפכו דואותו) עד נכד
 ועמוד ונדא אפרזתי מוט שה נכד ועמוד
 ונדא ומבוקל אפרזתי אל כול עד נכד ועמוד

ספר
ספר
סוגת באותם העמות הקדושים יצוד אפר

ולת שמותם של צורתי כהן הויה ית על

ידידה הקניש שמותם של עליי

נבואל גוט של נכבד נחמד נרא שיה נקרא

אבובקהיו דלקוקיאל של נכבד נחמד

שביב נקרא לבבכאל גוט יקרא

נחמד נובא שהיה נקפא אגלגאל גוט

של נכבד נחמד נובא שיה נקרא זוחל גוט

גוט של נכבד נחמד נובא שהיה נקרא שפיהוואל

גוט סקטוואל גוט של נכבד נחמד נובא נחמד

נחמד גוט ואדיר וישו וחזק וגבו שבוה נקרא

טככאל גוט ולכב נקרא שמו ענכאל גוט

כתרים שפוא גמון כראשו היה חזקה אכפסה את

כל קדריהיכל ערבות רקוע ביוצר בראשית היה

יוצר בראשית כתוב סוקרא עליו כסה שמספוחו

שמוי ה' ייחודי לה' ידוע שאנו שומרי כרת היכל
 הע' ידועים עד מאד לפני עלת העלות
 יהוה יעלנו מתחבר עם כלום שם העלות ואמנם
 צריך לך לדעת ביעצבאל השר הוא היקר
 שומרי כרת היכל השביעי והוא ראש
 שמוי סמום וארץ בידו מסרה
 עמם עלמם זעחת ועם ידועים לו וערא
 עמו עמו כמדת ב' אדונה אנבי שולח
 ואלו ב' שמוי ב' אדונה וגם בן שמוי מורה
 שמוי הוא עבאל והוא ב' שמוי
 עבאל ב' הוא כמו ענק אחד בן האלון
 עבאל שמוי עליוני שמוי אדונו שהוא
 עלת העלות ועל כן כוון שרואים אותו ככל
 אשר במדום כורעים ונפלין ומשחמחין לפניו
 כל נשמתים לו ומקבלים את גזירתו לפי שהוא

מזכיר

שמו בן לבי ענה בהרדוס יקח מוכן גרמון ללפי
 בעצות שפני שמוע כללית הנחמדים אהרן קהתיו
 הוא חוכה ומסכה את כל חכמתו ויש בו חכמה
 והוא רוסח לספיע ארוננו שהוא ענת העלמה לשהוא
 נצב באשית ודומה האטכת השע על ~~השע~~
 ואת מרדואלמה חביב וטחמד מכל ~~השע~~
 ו הופלנת זוכני שהיה כוסות ~~השע~~ היכל ששמו
 והיה סוגר אוחס ללפי על זה הוא יתבר אהוב
 וחביב לפי ארוננו אשר משאני שכלים הנמרדים
 אמן שמוע ~~השע~~ בראי ארוננו כנסו שהיה אהרן
 לפי שמוע ~~השע~~ ארוננו הוא מוחללן ~~השע~~
 איכל שמוע ~~השע~~ ללפי משפיע אלא שמוע ~~השע~~
 והוא סוגר בנגד שמוע שאינו ראוי להתקדש ללפי ~~השע~~
 היה משפיע על מרי שאינו ראוי וזה הוא מופיע
 והיה סוגר אותם ערך אלמור כל שיש בהרדוס בפי

לפך

אֵלֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְעָלֵינוּ כְּקִרְבָּנוּ עַל שֵׁם רַבּוֹ

דְּבָרֶיךָ וְעַל שֵׁם כְּבוֹדֵךָ וְעַל שֵׁם מְהֻלָּלֵךָ וְעַל שֵׁם

הַיְהוָה וְעַל שֵׁם הַיְהוָה וְעַל שֵׁם הַיְהוָה וְעַל שֵׁם הַיְהוָה

וְעַל שֵׁם הַיְהוָה וְעַל שֵׁם הַיְהוָה וְעַל שֵׁם הַיְהוָה

וְעַל שֵׁם הַיְהוָה וְעַל שֵׁם הַיְהוָה וְעַל שֵׁם הַיְהוָה

וְעַל שֵׁם הַיְהוָה וְעַל שֵׁם הַיְהוָה וְעַל שֵׁם הַיְהוָה

וְעַל שֵׁם הַיְהוָה וְעַל שֵׁם הַיְהוָה וְעַל שֵׁם הַיְהוָה

וְעַל שֵׁם הַיְהוָה וְעַל שֵׁם הַיְהוָה וְעַל שֵׁם הַיְהוָה

וְעַל שֵׁם הַיְהוָה וְעַל שֵׁם הַיְהוָה וְעַל שֵׁם הַיְהוָה

וְעַל שֵׁם הַיְהוָה וְעַל שֵׁם הַיְהוָה וְעַל שֵׁם הַיְהוָה

וְעַל שֵׁם הַיְהוָה וְעַל שֵׁם הַיְהוָה וְעַל שֵׁם הַיְהוָה

וְעַל שֵׁם הַיְהוָה וְעַל שֵׁם הַיְהוָה וְעַל שֵׁם הַיְהוָה

וְעַל שֵׁם הַיְהוָה וְעַל שֵׁם הַיְהוָה וְעַל שֵׁם הַיְהוָה

וְעַל שֵׁם הַיְהוָה וְעַל שֵׁם הַיְהוָה וְעַל שֵׁם הַיְהוָה

וְעַל שֵׁם הַיְהוָה וְעַל שֵׁם הַיְהוָה וְעַל שֵׁם הַיְהוָה

הרבובים והאוננים והיכל השביעי הוא מפואר
 והוא אורגומואטוס ושטוס והמטה מניח לחיות
 הקדש בנגד פתח היכל שביעיו ללא תחשוב שפע
 אחד בלבד הוא שפע מן החיות על היכל השביעי
 איננו אולם שפעם רבים נשפעים ואלו
 נבדל אפוא דע שבבנין ואלו הם שלא תחשוב
 ששפע אחד בלבד הוא נשפע מן החיות ולקח
 השבע עוד הכליג בלתי השפע ואמר גדולה
 מבולס השפעת השפוס ועדה עתים שלד
 אנת הפשוט וכל ללא תחשוב שהשפעת בלבד שפע
 שפע אולם אעם משנתים על כל אורגומואטוס
 ונהג נשע לך מה שגור בבת אעם של אנת
 צבג הארץ ואם צריך לך לדעת כי כפי סגולת
 ההשגה היא פה מהשקחה ועל זה גזר הפס' ותצפון
 שזכה סוד ופירשו רב' עה בלמוד שמוקדוק הבה

והוא אורגומואטוס ושטוס והמטה מניח לחיות
 הקדש בנגד פתח היכל שביעיו ללא תחשוב שפע
 אחד בלבד הוא שפע מן החיות על היכל השביעי
 איננו אולם שפעם רבים נשפעים ואלו
 נבדל אפוא דע שבבנין ואלו הם שלא תחשוב
 ששפע אחד בלבד הוא נשפע מן החיות ולקח
 השבע עוד הכליג בלתי השפע ואמר גדולה
 מבולס השפעת השפוס ועדה עתים שלד
 אנת הפשוט וכל ללא תחשוב שהשפעת בלבד שפע
 שפע אולם אעם משנתים על כל אורגומואטוס
 ונהג נשע לך מה שגור בבת אעם של אנת
 צבג הארץ ואם צריך לך לדעת כי כפי סגולת
 ההשגה היא פה מהשקחה ועל זה גזר הפס' ותצפון
 שזכה סוד ופירשו רב' עה בלמוד שמוקדוק הבה

כסא הנצוד שהוא סגול ומתוקן ועומד כנגד פתח
היכל שביעני וחיות הקדש כנגד פתח היכל שביעני
והכרובים והאופנים כנגד פתח היכל שביעני ולסה
פנים לקיות הקדש כנגד פתח היכל שביעני
המקדש דע כי עתה בא להודיענו סוד המצבה
היא כמדת המדיום בצד הכסא הנצוד ללכני צדיק
לילד עת סכל עתה המדיום הם מסודרים כנגד
בתר עליון שהוא כסא הנצוד וזה הכסא הוא סגול
ומתוקן וגם הוא כנגד פתח היכל שביעני וחיות
הקדש אשר יכיר שמו בארצו ויהיה חיותם
למטה עומדו זהם כנגד פתח היכל שביעני
הם חיותם יושבת שבע הכסף ופכה כן הכרובים
והאופנים ספיק שנו סודים למדוך הם ספיקים
מסבת שבע חיות הקדש והם מלוחים כנגד פתח
היכל שביעני ללכני היסל העביעו הוא מכות כנגד

הכרובים

ומתבאר ונצב על שמתעלה ונכל לאחדותך והיה
 מסך אמת עגול ^א ואוששים והמטה שומרו
 פתח זיכרון שנתנו בלך עוזרין אותנו ואומרים
 למה נעשה אלהים המטה והאף מולך כי כיון תחזיקה
 עמך צדק אצדק שמתו ואין אלה נשרה מלפניך
 מלפניך ענין האמת מולך עליו המטה והמטה
 מולך שמתו הוא מולך המטה הוא שמתו
 טובך הוא שמתו הוא שמתו הוא שמתו
 דהנה הוא שמתו הוא שמתו הוא שמתו
 כמזיד שמתו הקרן שמתו שמתו על אשך
 ומה שמתו שמתו שמתו שמתו שמתו
 מסך דין שמתו שמתו שמתו שמתו שמתו
 רבד"י שמתו שמתו שמתו שמתו שמתו
 על עמך שמתו שמתו שמתו שמתו שמתו
 העליון ולחסם שמתו שמתו שמתו שמתו שמתו

The restoration of this manuscript
was made possible
by the
Gustav Würzweiler
Foundation

